

Petr Vyhlídka

DEWAN A PRINCEZNA SOONAR

費板

Pieter 2006

Tato kniha pochází z Bezejmenné stránky (<http://www.fext.cz>)

Pokud se vám líbila, můžete ji i ocenit, a to na stránce

<http://www.fext.cz/whitehole/index.htm#platba>

1.

Místnost byla ponořena do příjemného šera.

„Ještě kousek, drahoušku... Taak!“

„Ach.“

„Oooch!“

„Uf... Je velký...“

„Blíž!“

„Šéfe!“

„Přitlač.“

„Šéééfe...“

„Amanito!“

„Už je tam.“

Kompaktní pěticentový blok sklouzl z válečků a zapadl do mělkého otvoru v podlaze. Dlouhonohá asistentka se o něj opřela zády a zhluboka oddychovala, zatímco její mrňavý šéf pobíhal sem a tam po laboratoři, tahal za sebou různobarevné kabely, zastrkoval je do zdírek a zásuvek, polohlasně si přitom pobrukoval jakousi neidentifikovatelnou melodii.

„Proč jsme nepoužili gravitačního zvedáku, Pfte?“ zeptala se Amanita, když její dechová frekvence klesla natolik, aby ze sebe dostala nepřerušovanou větu.

„Protože tenhle emitor nesnáší antigé vlny.“

„A pidlikijší otroci?“

„Ty zase nesnáším já.“

Pokrčila rameny. Přece jen svého šéfa natolik milovala, že mu dokázala odpustit i takovou dřinu. Dokonce i to, že jí od úst vyškubl velké jablko, které vytáhla z kabelky, aby po předchozím energetickém výdaji dodala organismu nějaký ten vitamín. Pft ovoce pečlivě otřel a postavil do středu složitého obrazce, načmáraného na zemi. Polovina čar a kružnic patřila výpočtům, jimiž konstruktor naposledy kontroloval svou práci, zbytek se vázal ke geometricky přesnému určení souřadnic bodu, jehož polohu nyní jablko zaujímal, a který byl pro tuto chvíli středobodem Pftova vesmíru.

Konstruktor odhopkal k ovládací konzole a chvíli se hádal s počítačem. Nakonec dosáhl svého a na panelu se rozsvítil rej světélek.

„Amanito!“

Lenivě se odpíchla od skříně emitoru a ladnými kroky přešla do bezpečí za Pftovými zády.

„Jedeme!“

A jeli.

Do parabolického zrcadla, visícího nad jablkem, udeřilo devět paprsků energie, vytrysknuvší z chrličů, instalovaných po obvodu kruhové laboratoře. V nádherném duhovém zalomení se soustředily na obrazec. Jablko zahrálo všemi barvami a vzduch ztěžkl ozónem. Z několika zásuvek se začalo slabě kouřit, na Pftově téměř holé hlavě se rozhořel Eliášův oheň.

„Sedm tisíc,“ hlásila asistentka, nahlízející přes konstruktorovo rameno.

Pft se zašklebil a odhalil velké bílé zuby. Ačkoliv očividně překážel, neudělal ani krok stranou, jen nespouštěl z jablka oči; ostatní smysly i končetiny zapomněl v jiném světě.

„Vejš, nádhero.“

„Devět tisíc.“ Příkaz evidentně patřil počítači, a tak zůstal Amanitin hlas v obvyklé formální poloze.

„Deset tisíc.“

Jablko zazářilo pronikavě zlatou barvou, opticky se rozpadlo na desítky lesklých šestihranů a...

... a zmizelo.

Eliášův oheň pohasl. Laboratoř páchla po kyselých okurkách. Pft ještě několik vteřin fixoval pohledem prázdný obrazec, potom mu poklesla čelist a dala nahlédnout na žlutou řadu křivých zubů spodní čelisti.

„Šééfe...“

Pleskl dlaněmi o sebe.

„Zavolej Jeho milost, Amanito. Máme to doma.“

2.

Pozice knížete Giokonda se dala definovat jednoduchým slovním spojením: Nepříliš pevná. Vládl ekonomicky slabému knížectví, měl pokřivený morální charakter a podlomené zdraví. Nestěžoval si. Pasivní obchodní bilance ve vývozu malých růžových červíků,

jediné potraviny červožravých cafraiských rostlin, se dala vhodnou konzumní politikou zachránit, egoismus a sklon podvádět i při hraní čárových šachů patřil k dobrému tónu vyšší společnosti, a nemoci bylo lze možno za určitých nákladů vyléčit. Jenže...

Jenže Gioconda momentálně nepatřila mezi příliš oblíbené vazaly Jeho Nejvyšší Císařské Milosti. Na hranicích knížecího prostoru se poflakovalo pět lodí Flotily, připravených kdykoliv zaútočit, přičemž ono kdykoliv se řídilo rozmarem císařského admirála Trea a admirálský rozmar se pohyboval na pevném vodítku vůle císařského švagra prince Hostaka.

Což byl kámen úrazu.

Giocond si o Hostakovi nedělal iluze a nedělal si je ani o pěti křižnících, které mohla giocondská armáda celkem spolehlivě ze zálohy odstřelit. Horší bylo, že se princ kdysi zhlédl v hologramu Jasně Soonar, Giokondovy dcery, a dalo se předpokládat, že učiní vše pro to, aby ji zařadil do svého serailu. Proti řádnému manželství by kníže samozřejmě nic nenamítal, jenže sprostý konkubínát nejasných výhod a logický princeznin odpor učinil z Giocondova života peklo.

Císař – a především jeho rádce Kauvirs – by likvidaci Giokondy sice nepřipustili, ani kdyby se Hostak stavěl na hlavu, jenže princ jednou dojde trpělivost, přistane a Soonar si prostě odvede. Uprchnout nemohla.

V hodině nejhorší si kníže vzpomněl na konstruktora, jehož kdysi ve slabé chvílce nenechal popravit, vytáhl ho z vězení a pořádně – a předem – zaplatil. Jedině tak se mohl spolehnout, že Pft Pftsyn odvede svou práci dokonale.

A konstruktory ji odvedl.

Víc než dokonale.

3.

„Je to jednoduché, Výsosti. Vy se postavíte sem, já támhle, zmáčknu pár knoflíků a vy budete fuč.“

Její Milosti to skutečně jednoduché připadalo, jen se pořád nemohla zbavit dojmu, že malý konstruktory to nemá v hlavě tak trochu v pořádku. Neustále poskakoval sem a tam, mnul si ruce a spotřeboval už roli papírových ručníků, aby zbavil dlaně i čelo neustále vyrážejícího potu.

Giocond, mačkající se v rohu a proklínající oficiální oblek, jehož nanicovaté ozdůbky neustále přitahovaly statickou elektřinu, pohlízel na oba aktéry budoucího dějství s neskrývaným vztekem. Zdálo se mu, že Pft všechno nesmyslně protahuje a jeho rozmazlená dcera přímo uhýbá. Tak ať tam, ksakru, vlez, Pft zmáčkne těch pár knoflíků a Soonar bude fuč. Ať už jí, u všech gravitačních kolapsů, líbá teta Armína na čelíčko. Potom se tu může Hostak prolézat jak se mu zlíbí, Giokond ho rád pozve na některý nedělní oběd.

„Skutečně to není nebezpečné?“ zeptala se Soonar a kníže vyprskl.

„Četla jsem, že se po přenosu hmoty člověk nemusí zhmotnit celý.“

„Opravdu?“ podivil se Pft, „A který zatracený teoretik tohle vymyslel?“

Pokřčení rameny. Překrásnými rameny, které neprobouzely vášně jen v Hostakovi. Princezna se opravdu povedla a za jiné politické situace by pro Giokondou znamenala výnosný vývozní artikl.

Nebyla oslnivě krásná. Bylo jí prostě přiměřeně ve všech rozměrech, muži při ohlédnutí se za ní nepadali do odkrytých kanálů, ani se nestříleli nad čerstvě dopsanou stoveršovou tragickou romancí. Dělávali něco mnohem horšího, brali ji za etalon přirozeného ženství.

„A opravdu mě to odnese až za hranice knížectví?“

Giocond obrátil oči v sloup a nechal plavat panenky v uklidňující tmě.

„Přesněji řečeno, Jasnosti, přenesu vás můj přístroj až za hranice Impéria. K vaší Ctihodné tetě Armíně.“

Tak už tam vlez, holka, pokoušel se kníže o telepatii. Pokoušel se poprvé v životě a když

se nic nestalo, usoudil, že vlohy k mimosmyslovému vnímání patrně nezdědil. Ostatně nebylo po kom.

„Bude mě teta čekat?“

Zatr...

„Obávám se, že pro ni budete milým překvapením. Ještě nějaký dotaz, Výsosti?“

Sklapni a dělej!

„Ach, jen taková drobnost. Při zakřivení prostoru alfa horizont a pro koeficient prostupu MP bych měla mít skafandr, vždyť víte přece, že při rozkladu hmoty a převodu na energetické pole při vstupu epsilon částic do subuniversálního prostoru se předpokládá nárůst kolizí objektů fotonové báze a omezení kmitu mentinuálních undorancí ve sférách kappa gama až kappa mí.“

Kníže otevřel ústa a zapomněl je v širokém Ó.

„Nikoliv, Jasnosti, můj přístroj nepracuje na principu beta dvanáct dion. Pokud jde o klasickou konvergenci hmoty a synergii pole, spolehl jsem se na teorie ctěného Ainina. Podle nich...“

„Ale Ainin počítá s kalibrací...“

„Marš!“ použil Giocond váhy knížecího slova. Skončili v polovině věty, princezna s pokrčením ramen vykročila k obrazci, Pft se bleskurychle otočil k řídicímu panelu.

Vychovaná je dobře. Jen kdyby toho tolik neměla v hlavě. Může se zapomenout a někde mě pěkně ztrapnit, uvědomil si kníže. Na druhou stranu by v nejhorším případě mohla Hostaka dohnat k šílenství, její matka to ostatně kdysi vyzkoušela na mně a nebýt té nešťastné příhody v knihovně, mohl jsem taky dneska spokojeně pochruvat ve svěrací kazajce. Zaplat'pánbu za hypnopedické encyklopedie se spálenou reversní pojistkou.

Soonar se opatrně postavila na obrazec, smetla se šatů neviditelná smítka a promnula si ruce.

„Můžete začít,“ prohlásila příjemným – vlastním – čili sonorním hlasem a Pft se otočil na asistentku.

„Máme souřadnice?“

Amanita mu ukázala na displej terminálu

knížecí sítě. Zašklebil se, opět ukazuje svůj kontrastní chrup, a teatrálními gesty je vyklepal na klávesnici s velkými numerickými tlačítky:

„Nula pět, nula pět, sto osmdesát. Hranice Impéria.“

Giokond se usmál, Amanita také a koutky Soonarčiných úst se nepatrně zvedly v nejistém náznaku očekávání. Pft si utřel ruce do posledního ručníku a pak klepl na startovní knoflík.

Mizení jablka se opakovalo.

Giokond otcovsky zamával, ze Soonar na okamžik zbyly jen oči a pak zmizela úplně.

„Tak a teď ať si tě hledají. Hranice Impéria!“ zazpíval „Nula pět, nula pět, sto osm...“

Ale ne.

„Pfte? Nula pět, nula pět, sto osmdesát?“

„Jistě, pane. Nuláá pět, nůůůla pět...“

Konstruktor se chytil Giokondovy naznačené melodie a snažil se z ní vytáhnout co se dalo.

„PFTE! Sto osmdesát, sto osmdesát, nula pět!“

Konstruktor se zarazil. Pohlédl na knížete a pochyby, které se v Giokondově tváři vynořily z hlubin nervových synapsí příslušných mimickým svalům, ho přinutily zrušit prozpěvování v polovině tónu.

„Číslo jako číslo, můj pane,“ řekl, nevěda zda knížeti nesedí výslovnost nebo prostě fakt, že telefonní seznam a matematicko-fyzikální tabulky nepřezpíváš, dělej co dělej.

Kníže, veden strašlivou jistotou, přistoupil k terminálu a horečně si podezřelé souřadnice ověřil. Když se pak otočil, z jeho očí nešlehaly blesky, protože to bohužel není z fyziologického hlediska možné.

„Nula pět, nula pět, sto osmdesát,“ řekl tiše, „Pfte.“

„PFTE!!!“ zařval náhle.

„Poslal jsi ji někam úplně jinam.“

„Na druhou stranu?“

„Na Central!“

4.

To ráno v Neoze bylo stejně smogově šedé jako rána předchozí, a dalo se s jistotou předpokládat, že i následující den odstartuje podobně olovnatou barvou. Z ulice se ozývalo chrčení čisticích housenek, marně bojujících s plísní a všepřonikajícími spórami hub, o špíně velkoměsta nemluvě. Štěkot novinových vírníků se mísil s rachotem všudypřítomných transportérů Císařské bezpečnostní služby, sprostý obyvatel, řítících se po každoranním kolapsu hromadné dopravy do práce pěšky, bylo slyšet jen ve vzácných okamžicích ticha. Flákající se část neožské populace odešla spát.

Dewan Kolfrewr se právě probouzel. V naprosto nezvykle časnou hodinu a nezvykle neochotně. Ale musel. Bušení na dveře nabývalo intenzity, zvýšilo frekvenci a trvalo už nepříjemně dlouho.

Vztekle zařval a smetl z dřevěné hube dlouhou krysou. Zapištěla a prskla – Dewanovo tělo bylo v chladné místnosti jediným zdrojem tepla.

„Zase krysy! Jděte do háje.“

Znechucený výkřik a beznadějné proklínání nebylo bohužel zcela na místě, protože při těch slovech otevřel dveře a stanul tváří v úřední tvář císařského podvýběřčího daní. Co ztrácel na titulu funkce, vynahrazoval si úředník ramenatými postavami biřiců za zády.

Jeden z nich výhrůžně přimhouřil oči.

„Něco jsi říkal, burane?“

Dewan nakopl tlustou krysou, která chtěla využít dobrodiní otevřených dveří a proniknout dovnitř. Prolétla kolem lýtek státního úředníka, otřela se o erární tesil. Pronikavě zakvičela.

„Ale houby,“ dobře mířený kopanec Dewana naladil trochu smířlivěji.

„Číslo 39, blok A, čtvrť 52. Daňový výměr patnáct. Má dáti/dal mínus sto třicet osm drobných haléřů,“ zapípal úředníkův paměťový rejstřík. Dewan sjel elektronického motýla, který po krysím kvíknutí bleskurychle zaparkoval na podvýběřčího výložce,

vražedným pohledem.

„Houby.“

Úředník pozvedl významně obočí.

„Poslední platba provedena včera, převodem z neregistrovaného úvěru Nezávislých obchodníků, částka čtyřicet caesarů. Daň ve výši čtyřicet caesarů, sto třicet drobných. Osm drobných haléřů penální poplatek.“

Dewan pocítil touhu nakopnout rejstřík, úředníka i biřice. Z pochopitelných důvodů si to potěšení odřekl. Zalovil v kapse dlouhého kabátu, který mu v době energetických úsporných opatření sloužil jako noční košile, nahmatl osmihrannou minci a palcem ji cvrkl do vzduchu. Pokladnička na úředníkově opasku se proměnila v elastické chapadlo a minci zručně odlovila.

„Doplatek standardní daně přijat,“ zašveholil rejstřík. Zamával křídly a znovu se vznesl. Úředník se přátelsky usmál, beze slova rozloučení se otočil, biřici udělali předpisové čelem vzad.

„Počkat. Co zpátky?“

„Nadpočetná hodnota ve výši šedesát dva drobných krejcarů započtena jako loajální dar Pokladnici Jeho Nejmilostivější Císařské Velikosti,“ pípнул rejstřík a rychle manévroval do bezpečnější vzdálenosti.

Biřici zabouchli dveře Dewanovi před nosem.

Tlustá krysa se mezitím sebrala a potichu se vkradla do místnosti. Teď seděla na posteli a šťastně se šklebila.

„Krysy,“ prohlásil Dewan, „Krysy a daně. Do hajzlu.“

5

Hlavní císařský pokladník zaujímal nepohodlnou, zato téměř spolehlivě účinnou polohu, obecně známou pod jménem: Tvůj nejponiženější služebník očekává milost. Shrbená záda, bradu na hrudi a vykulené oči, civící zpod pozdvihnutého obočí okoukal od čtyřnohých přátel člověka; něčemu tak ubohému jste prostě nemohli nechat jen tak upálit hlavu nebo sebrat prémie. Snažil

se nemyslet na nic a zejména ne na špatně zamaskovanou účetní zprávu, kterou si Jeho císařská milost nečekaně nechala předložit jako zákusek po snídani. Franzín II. byl všechno možné, jen ne byrokrat, takže nemohl nikdo tušit, že se v těch titěrných čísličkách vyzná. Ale strefil se.

„Tak co, pánové?“ zeptal se císař medovým hlasem, „Jak to vypadá, jsme na mizině. Co s tím budeme dělat? No, Kauvirsí?“ obrátil se na svého rádce.

Úzké, šikmé oční štěrby tajemníka Kauvirse, připomínající divokou zvířenu Severního kvadrantu, budily v pokladníkovi děs. Stejně tak i v jeho družích, Hlavním nadvýběřčím daní Ottokrigovi a přednostovi daňového úřadu Zmakovi. Ne, rozhodně nebylo příjemné nechat se ještě před snídaní prohlížet sinavě šedým tvorem, pocházejícím buďhví odkud, a trochu senilním diktátorem, maskujícím zbytnělé břicho uniformou vrchního maršála vzduchoplavby.

„Domnívám se, výsosti, že platy státních úředníků v poslední době poněkud neodpovídají majetkovým poměrům říše,“ pronesl Kauvirs měkce. Tré plic vydechlo větší množství kyslíku a v trojici myslí se ozvaly zděšené výkřiky.

Má nebohá Lévia. Ví vůbec ten impotentní panák na kolik dneska přijde obstojná milénka?

Děti, dětičky... Chudinky. Jestli na mně jejich matky podají žalobu pro neplacení výživného...

Vždyť chcípnu hlady. A dovozci lahůdek zase zvedli ceny. K čertu.

Zmak, Sáhenhás, Ottokrig. Tajemník se usmál a zavřel telepatický kanál. Do císařské myslí se pro jistotu nepodíval. Zkusil to jen jednou a dlouho do noci se probouzel z kratičkových bezútešných snů, plných nekonečně volného prostoru.

„Na druhou stranu, Milosti, špatně placení úředníci jsou jen polovičními úředníky. Domnívám se, že Daňový úřad ještě nevyčerpal všechny možnosti, které se ke konsolidaci říšské ekonomiky nabízejí. Poskytl bych, s

laskavým svolením, panu Zmakovi šanci. Domnívám se, že v tom případě mu budou ostatní pánové zcela k dispozici.“

Tré přikývnutí hlav. A čtvrté pomalejší. Franzín II. – ostatně jako vždy – se svým tajemníkem plně souhlasil. K tomu si ho přece pořídil.

„A teď si dáme pauzu, Kauvirsí,“ řekla Jeho Výsost, když osaměli. „Trochu delší pauzu.“

Tajemník souhlasil. Rychle se vytratil a odlevitoval do svého příbytku. Tak trochu ho mrazilo v zádech a svíralo se mu hrdlo, když si představil císaře, an rozhoduje všechno sám, bez Kauvirse. Někde tam venku, za branami císařského paláce byly miliony takových myslí, dyslektických úředníků, ponořených do četby digestů zákonů, manažerů, uklízeček a řidičů s nepatrným povědomím o skutečném povaze své práce, ale žádný neměl tolik moci. Svět potřeboval onu tlumící pojistku mezi Nejmocnějším a lidem. Bez ní by té entropie bylo přece jen mnoho.

6.

Nový program Daňového úřadu zasáhl všechny daňové poplatníky bez výjimky a způsobil radost všem pořádkumilovným občanům. Novinové vírníky se výjimečně shodly v obsahu aktuálních zpráv a poletovaly Neohou, hlásající novou éru čistoty, svět bez zápachu tlejících odpadků, město bez dusivých spór a krysy.

Dewan Kollfrewr se loudal ulicí, nakopával nevratné obaly od piva a sušenek, snažil se vyhýbat velkým myším a především nenačítat. Tušil, že by z jeho úst nevylétly jen běžné sprostěárny, a o adresátech kleteb už neuvažoval vůbec.

„Krysy! Pět caesarů na krysy.“

Moc to nepomáhalo. Cítil, že neúčinnější terapií by bylo vybití přebytečné energie dobře mířenými údery do cizího obličejce.

Na druhou stranu – nebyla to nejhorší představa, nezakopávat o potkany a nešpinit si boty. Jenže i nepřítelšlivý pozorovatel

nemohl opomenout pancéřová vozidla Císařské bezpečnostní služby a zástupy do kovoplastiku zakutých vojáků, doprovázejících exekutory, jejichž penetrace do většiny městských čtvrtí narůstala řadou takřka geometrickou.

Ne, tahle daň byla posledním úderem skrovným příjmům chudiny a poslední kapkou v poháru Dewanovy trpělivosti.

Proto teď kráčel ulicí a jeho kroky mimoděk směřovaly k honosné budově Daňového úřadu.

7.

Úředník pro styk s veřejností byl jen otlučený plechový automat, pořádková služba pak pouhá dvojice vygumovaných biřiců s implantovanými svaly.

„Chci mluvit s někým opravdu důležitým,“ zopakoval jim Dewan své přání, které předtím bez úspěchu adresoval vznešeně mlčenlivému elektronickému ouřadovi.

„Další,“ mávl ten vlevo obuškem.

„Už mě to unavuje,“ řekl pravý a snažil si nevšimnout čerstvě oprýskané barvy a promáčknutého plechu automatu. Dewan byl všechno, jen ne špatně rostlý.

„Povídám, že chci mluvit s někým důležitým,“ prohlásil potřetí, to už ale padal z mramorového schodiště a za ušima ho svědíl výboj elektrobušku.

„Prosím?“ zkusil ještě. Nepomohlo to.

Strážní se zájmem sledovali, jak se zvedl a vyrazil znovu po schodech z růžového mramoru, z větší výšky by připomínal mšici, rejdicí po naklepaném řízku.

„A nedá si pokoj a nedá...“

Levý udeřil jen jednou, druhý se k ráně nedostal. Dewan rozpráhl ruce a chytil oba za krk. Stiskl. Zvedl. Teď letěli dolů oni a on pokračoval dál, skrz rudou mlhu před očima viděl jen chodbu před sebou a jinak nic, ani stěny, ani podlahu, pro změnu mramorově šedou. Nevnímal povinnou výzdobu portréty imperátorových předků, neviděl symboly císařství ani trofeje cizokrajných, nejspíš ne

moc nebezpečných potvor, ani obrazy – bůhví kolikáté kopie kdovíkolikátých falz neznámých Mistrů. Jen úzkou linku vlastního vzteku, která ho zavedla do předsálí pracovny přednosta Daňového úřadu. Několik zšedlých mužiků tuctového vzhledu, jedna provokativní kráska a tři kancelářští roboti tu předstírali práci, osobní Zmakova stráž zamyšleně přežvykovala.

Dewan praštil do prvního stolu a rozvířil prach na sloupce paměťových disků.

„Přejete si, pane?“

„Jste důležitý?“

„Prosím? Ach, jistě. Tedy z jistého hlediska samozřejmě je má funkce pochopitelně nepostradatelná. Na druhou stranu – zamyslím-li se ... Podle Lovecovy teorie jsoucna je třetí zálohou druhého, tedy toho, jenž vyčkává, až první opustí pozici, aby se on stal Prvním, Třetí pak druhým a První...“

Dewan se znechuceně odvrátil. Prošel mezi stoly, u jednoho z robotů se dozvěděl něco o vyšší teorii množin, krasavice ho poprášila parfémem a postarší úředník vyložil tarot. Potom si ho všimli strážci. Mrkli na sebe a sehraně, téměř tanečním krokem, vykročili vpřed. Dewan mezi nimi prošel, aniž si vyslechl napůl jízlivý a napůl nebezpečný dotaz jednoho z nich. Protože ptát se chtěl on.

Otevřel dveře Zmakovy pracovny a následoval instinkt svého vzteku dovnitř.

Zmak právě obědval. Nebo svačil. Čas odpovídal tomu druhému, obsah stolu zněl výkřiky zděšených dietologů o nekontrolovatelném obžerství.

Při spatření podivné figurky ve špinavém dlouhém plášti s rozčuchanými dlouhými vlasy a bujným vousem porostlým obličejem, škytl. Ani se nesnažil pátrat v paměti – tohle individuum rozhodně nepozval.

„Vy asi budete důležitější, že?“ zopakoval Dewan svůj refrén a začal přidávat.

„Podívejte, milej zlatej. Dám vám grátis jednu dobrou radu. Kdybyste...“

Víc Zmak nevyslechl, protože jeho osobní stráž se probrala ze šoku a negentlemansky zezadu sejmula Dewana paralyzační pistolí.

8.

Špinavá tvář otevřela ústa a předvedla názorný příklad zanedbávání každodenní péče o chrup.

„Taky ses pokoušel vztekat na Daňovým?“

„Tak nějak. Telepat?“ zeptal se Dewan a rozhlédl se po svém novém nedobrovolném přechodném bydlišti.

„Trochu,“ připustil spoluvězeň, „Ale v podstatě jsme tu všichni za totéž.“

Cela předběžného zadržení nebyla nijak prostorná a navíc tu zaclánělo víc než deset provinilců různého věku a různého rozpoložení. Polotelepat Mikpot patřil k těm klidnějším, zato rozzuřený ramenáč s vyholenou hlavou přecházel neustále sem tam, zakopáváje o nohy vzlykajícího kníráče, tři adrenalinem nadopovaní pobudové se uklidňovali hraním karet, což v jejich případě nebyla zrovna nejlepší terapie, protože se snažili všichni podvádět, zvedající tak svou agresivitu na vyšší, takřka sofistickou úroveň. U malého okénka stál s rukama složenýma na prsou stoický hubeňour a zíral na olověnou oblohu. Ukňouraný hlásek za Dewanovými zády vykřikoval něco o nevině.

Dewan prozkoumal odřený ciferník náramkových hodinek.

Bylo půl sedmé, ležel tedy v bezvědomí víc jak dvě hodiny. Namíchlo ho to.

„Nejspíš nám napaří jenom pokutu za narušování veřejného pořádku,“ uklidňoval ho Mikpot, „Což většinu z nás přivede na exekuční listinu. To by šlo. Minule mě chtěli deportovat na vězeňskou planetu. To by taky šlo.“

Hysterik za Dewanovými zády se rozvřeštěl ve vyšších tónech.

„Drž hubu!“

Ztichli všichni. Do ticha zaznělo jen opožděné plesnutí karty.

„Už toho mám fakticky dost,“ pronesl Dewan mírně.

„Fakticky.“

9.

Davy šílely.

Císař pokynul pravicí, jemně se usmál a pronesl cosi duchaplného. Z dobře rozmístěných a dobře skrytých reproduktorů se rozeřval hlas, ječící o loajalitě. Stroboskopické koule, poletující nad hlavami shromáždění, vrhaly strašidelné odlesky.

„Hele, já opravdu nevěděl, že nás nakopou sem,“ omlouval se Mikpot. Snažil se vyhnout pohledu do těch bleděmodrých obrovských očí, jimiž imperátor shlížel z několika na šikovní místa instalovaných telestěn.

Dewan ho nebral na vědomí. V duchu se zabýval pouze jedním – jak seřadit myšlenky tak, aby odpovídaly potřebnému algoritmu. Vlastně ani nevěděl, že se nějaký algoritmus pokouší naplnit, jenom mu v poslední dny docházela trpělivost. Teď se snažil nevnímat řev, Mikpota, ani obrazy z telestěn. Šlo to těžko.

Oblast převýchovy, nudný kousek skalnaté půdy na dohled od Neohy, patřila oproti jiným říšským penologickým útvarům k rekreačnímu táboru. Žádné neurotické zakomplexované stráže, vybíjející si submisivní vztahy na věznicích. Žádné nesmyslné lámání kamene, žádné drogy. Jenom řev a pitomá hudba. Šéfem oblasti byl šílený profesor Ajaunt, císařův vzdálený příbuzný a penologická hvězda. Zaměstnanci pak příbuzní Ajauntových příbuzných.

V noci se tu dalo téměř v pohodě existovat, pokud člověk nevnímал vlezlé šeptání reproduktorů a stejně monotónní ševlení těch vězňů, kteří už podlehlí a naladili mozek na stejnou rozhlasovou vlnu.

Dewan se první tři dny nesnažil o nic jiného, než si na podmínky oblasti zvyknout. Toulal se mezi skalami, následován Mikpotem, marně se snažícím nahlédnout do zarostlé hlavy nového svého přítele. Za celou tu dobu nedokázal víc, než si znepřátelit většinu vězňů, posedávajících na zemi s klapkami na uších a očích, o něž Dewan

zakopával a nevšimavě je srážel. Mikpot se neustále vysiloval vysíláním uklidňujících telepatické vlny.

Třetího dne, před telestěnou, na níž burácely davy, se Dewan náhle zastavil a zahleděl se na dvourozměrného diktátora. Modrý lesk d'ábelsky nevinných očí ho zaujal.

Ano, skála neotřesitelnosti v přelévajícím se zástupu. Jediný pevný bod ve vesmíru.

Dejte mi ho a já zatočím s galaxiemi!

V ten okamžik se myšlenky v Dewanově hlavě konečně srovnaly do správného pořadí a jejich autor procítl.

Kdo jsem? proč jsem? čemu sloužím? nastartovala se první série zásadních otázek, jež tolik milují pisatelé humoristických románů. Pokračovalo to dál a Dewan se nechal vlnami myšlenek omývat. Konečně, po tolika měsících, se zbavil nepříjemného pocitu Mít něco na jazyku a nepřijít na to, co.

V hlubině mentálního vesmíru se otevřela branka a užaslý Mikpot zjistil, že si na poslední chvíli koupil letenku do přítelovy mysli. Nezaváhal a vstoupil.

Na palubě našel neuvěřitelný zmatek, tříšť vzpomínek a neucelené bloky informací, splývající dohromady a ztrácející se v moři balastu každodenních vjemů. Donekonečna se táhnoucí řetězce primárních pocitů s naroubovanými poznatky.

A uprostřed toho všeho se tyčily mohutné hradby něčeho neznámého.

Mikpot sklouzl po svahu, navršeném z erotických zkušeností, prožil několik slabších orgasmů a zapadl do bažiny sexuálních představ. Nebyly nic moc extra, vyskytovala se v nich jedna plavovláška, jedna bruneta, obě měnící tváře i tělesné rozměry, a spousta sexu ve trojici. Přeskočil na paměťovou sběrnici a svezl se do neuvěřitelně zmatené oblasti představ o životě. Někde daleko před ním vyčnívaly vrcholky tmavé kompaktní struktury, umožnila mu najít cestu. Ale nebylo to jednoduché, džungle paměťových stop byla neuvěřitelně obsáhlá a zahrnovala spoustu neznámých vjemů bez adresy. Ne, Dewan to opravdu neměl v hlavě v pořádku a zcela

určitě nebyl jen obyčejným vagabundem z ulice, starajícím se o své každodenní pivo.

Potom se telepat zachytil křidel volně poletující představy Neznáma a vzlétl. Chvilí se vznášel jako motýl, protože Dewanova představivost byla opravdu velká, poletoval nad tím blázincem dole, načež postřehl, že myšlenka nabrala určitý kurz. Trochu se lekl, když je rychlým letem minul mohutný blok KDO-JSEM-JÁ, putující po přímé dráze k hradbě uprostřed. Sledoval jeho dráhu i zrychlující se pohyb a s úžasem zaznamenal, že se o hradbu neroztříštil, jak se v tomhle přímém přenosu přiházivalo spoustě malých, z kořenů vytržených myšlenek, ale že zapadl do přesně vyměřeného otvoru. Jako by se Dewan skládal dohromady. A asi to tak i bylo.

Rogalo, jež si Mikpot udělal z Představy neznáma, náhle ochablo a začalo se snášet do hangáru, majitel už ho nepotřeboval. Telepat se lekl. Instinktivně vytušil, že spolu s představou může být odložen i on. Nechápal, jak by to mohl Dewanům mozek přežít bez úhony, ale zdálo se, že by to nejspíš strávil. Horší by to bylo s návštěvníkem, a Mikpot rozhodně nechtěl strávit zbytek života jako neurčitá vzpomínka. Zkusil se vrátit.

Rozhlédl se po nějakém otevřeném mentálním kanálu. Zahlédl jen smršť zrakových vjemů, odvržených centrem vnímání, přehlaceným něčím zběsile neznámým. Spatřil zkreslený obraz své vlastní postavy venku, nejasné obrysy okolí...

Panebože, panebože, pomoz mi, božíčkuuuuu

a už se vezl na vlně odpadu

cítil chaos Dewanova vědomí

paprsek procitnutí

náraz

Výbuch.

Musela to být opravdu kardinální facka, protože Mikpotovo tělo prolétlo vzduchem dobrých pět metrů a vytočilo přitom čisté salto.

„Co... co se děje!“ zařval, když se vyhrabal na nohy a teprve potom jeho vlastní mysl jala

spřádat dohromady události věcí předchozích i současných.

„Človče, já byl v tobě!“ rozeběhl se k Dewanovi, „Já to dokázal!“

Vysoký přítel jen přikývl. Rozpačité se podrbal na zátylku. Hlava ho nepříjemně svédila a nejhorší to bylo tam uvnitř, kam nemohl sáhnout. Možná by ho mohl poškrábat Mikpot, kdyby riskoval další výlet.

Na svědění rázem zapomněl.

Vzduch před ním se zatetelil teplem, zapraskal krystalky prudkého podchlazení, a když se vrátil do normálu, spatřil Dewan postavu, která vystoupila z prostoru tak nenuceně, jakoby jen prošla dveřmi.

10.

„Nejdřív tě nechám pomalu odkrajoval odzdola. Tím nejmizernějším laserem s rozptylem. Potom ti vlastnoručně utrhnu uši a nacpu ti je do nosních dírek. Rozumíš?“

Konstruktor pokrčil rameny.

„Docela malý přehmat, Výsosti. Vcelku se nic tak vážného nestalo.“

„NE!“ kníže měl pocit, že vyběhnutí z kůže není tak docela fyziologicky nemožné, „Má nebohá dcera se zhmotní přímo v Hostakově ložnici a ono se *nic tak vážného* nestalo?“

„Ona je v princově ložnici?“ zděsil se Pft, „Tak dobře vychovaná mladá dáma?“

Amanita ho lehce poplácala po rameni a pootočila ho patřičným směrem, totiž k ovládacímu pultu.

„Půjde to vrátit?“

Tiše přitakal, ačkoliv při pohybu brady vzhůru už netušil na co. Světélka kontrolek okamžitě zaměstnala jeho mysl do posledního volného místečka.

Otočit chod přístroje. Zní to docela jednoduše, ale jak? Standardním postupem se netrefí, protože se Galaxie za těch pár minut pohnula. Nejlepší by bylo obrátit tok času.

To bude ono.

„Tak dva roky a šest měsíců, pane, a bude to fungovat naprosto perfektně,“ prohlásil

nepřítomně, zatímco jeho oči jezdily po diodách a displejích.

„Tři, čtyři miliardy nákladů, samozřejmě – a možná ještě něco na úplatky, příroda je prevít.“

„O čem to, zatraceně, meleš?“

„Přece o tom převrácení toku času.“

„A k čemu nám to bude?“

„Já nevím, vy jste si to objednal. Kdybych použil Dirranův refraktor, možná bych tím ušetřil tak pět, šest tisíc.“

„Proboha, já chci jen vrátit dceru,“ zaúpěl Giokond, vyděšený konstruktorovými finančními požadavky.

„Potom mi stačí pět minut. Přepneme na kontraktivní režim a pokud nevylétnou pojistky, pak jí máte zpátky doma.“

Kníže teď pocítil sžíravou chuť vytáhnout z kůže Pfta.

„Tak už dělej.“

11.

Dlouhá tmavá chodba svítila drobnými odlesky světla, odrážejícího se od podivných soch při stěnách. Teta Armína změnila vkus. Nebo si konečně vzala toho zatraceného dědka, který se v mládí živil lovem exotických potvor.

Každopádně svou vilu rozšířila, princezna si matně pamatovala na krátké spojovací koridory, salónek a obrovskou halu, v níž tetička pořádala venkovské pikniky. Jenže to bylo před deseti lety, od té doby se mohlo mnoho změnit a Armína se svým švagrem právě tuhle dobu nepromluvila ani slovo.

Soonar prošla až na konec chodby, k malým dveřím z pseudoořechu. Nevypadaly nijak honosně, dávaly najevo, že za nimi člověk najde s největší pravděpodobností sklad smetáků nebo odložený nábytek. Ale byly to jediné dveře v dosahu.

Natáhla se po klice.

Klika uhnula.

„Hej, co to je?“

„Co je?“ zeptaly se dveře.

„Chci otevřít.“

„A co má být? Neznáme tě.“

Soonar zrudla.

„Dveře! Okamžitě se otevřete. Nebo mi dejte kliku!“

Chňapla po ní – tentokrát se strefila – a klika jí zůstala v ruce.

„Spokojená?“ zeptala se slabým hláskem.

Princezna byla, aspoň částečně, protože dveře jí koneckonců poslechly. Strčila kliku do kapsáře a poručila pseudoořechu trochu ostřejším tónem.

„Plníme jen svou povinnost,“ odpověděly dveře a otevřely se. „A nikdo nás nebere vážně.“

„Protože jejich IQ je pod psa,“ ozvala se klika z kapsáře. „Moje taky, to připouštím, ale já si aspoň nehraju na nic důležitého.“

„To bylo vidět,“ promluvílo něco za prahem. Soonar odvážně vykročila vpřed, aby zjistila, že dalším mluvčím je opět jen kus bytového vybavení.

Za dveřmi byla malá místnost se dvěma židlemi a zaprášenou policí.

„Kde to proboha jsem? V pohádce?“ zeptala se nahlas. Židle neodpověděly a dveře uraženě zmlkly. Nezbylo, než se vrátit na druhý konec chodby a hledat další východ.

„Doufám, že bude poslušnější,“ prohlásila princezna s nedůvěrou. Z kapsáře se ozvalo posměšné zachechtání.

„Zmlkni! Mluv, jen když ti to povolím!“

„Jak si přeješ,“ klika musela mít poslední slovo.

Na druhém konci byly východy dva. Soonar chvíli váhala, než si vybrala ten vlevo. Po klíce sahala opatrně, připravena okamžitě ji při sebemenším náznaku byť jen slovního odporu, bleskurychle sevřít. Ani se jí nestačila dotknout, když dveře odskočily.

„Je nám ctí.“

„Děkuji,“ řekla uznale. Vešla dovnitř.

Ocitla se v další, naštěstí už kratší chodbě, jíž vévodil podlouhlý křišťálový lustr. Teta Armína se patrně zbláznila, nebo si vzala toho sběratele kuriozit.

Další dveře ji konečně zavedly někam, kde to vypadalo útulněji. Měkká křesla kolem

karetního stolku a knihovna, plná opravdových knih. Soonar si sedala opatrně, ale křeslo ji nekouslo.

„Něco pikantního?“ otázal se dutým hlasem stolek, „Nebo drink? Obojí?“

„Kde najdu tetu?“

„Lituji. Zeptejte se knihovny. Já jsem pouze stolek. Čaj?“

Deska se otevřela a vyplivla stříbrný podnos s konvicí, šálkem a titěrnými karafkami se smetanou a cukrem.

„Děkuji. Knihovno!“

„K službám, paní.“

„Jsem princezna!“

„Nejponíženější služebník, Výsosti.“

„Kde najdu tetu?“

„Ráčíte?“

„Ano.“

„O jakou tetu má jít? Ctihodnou Albertinu XV., tetičku Hortázii, Ulhambru, či o Její milost vévodkyni Kléomentýnu? Za posledních devadesát sedm let v tomto příbuzenském vztahu přebývala v těchto prostorách i Bocaccia Nixlová, komorná, jejíž sestra měla tré potomků.“

„Chci okamžitě hovořit se svou tetou Armínou!“

Nastalo ticho. Po minutě řekla knihovna rozpačitě:

„Armína, zvaná Šilhavá, tři sta patnáct let ode dnešního data, osobně nepamatujeme, bohužel. Litujeme, že není v našich možnostech zprostředkovat vzácné setkání, Výsosti.“

Soonar se raději napila čaje.

Teta si natahala do domu pěkné harampádí. Otec měl nejspíš pravdu, když se o ní vyjadřoval jako o potrhle babě z nějakého Zapadákovy.

Bocaccia Nixlová, komorná. Ještě, že tudy neprošlo víc žen. Knihy by byly schopné přečíst celý císařský registr obyvatelstva.

Soonar se najednou udělalo nevolno.

Paníbohová!

Musela přivřít oči, aby se jí nesnažily utéct z důlků a musela se zapřít, aby se neroztřásla chladem.

Přtův přenos hmoty!

Putovala...

12.

„Mám to, Výsosti!“ zaječel Pft, „Podařilo se mi zachytit Její milost.“

Dnešní den je opravdu příliš dlouhý, pomyslel si Giokond. Jen aby nepršelo. Ale přesto pohlédl, nejdřív na Amanitu, zářící oddaným štěstím, potom na konstruktora, zářícího přihlouplým úsměvem a nakonec do středu laboratoře, zářícího Eliášovým ohněm právě probíhajícího přenosu.

Uprostřed obrazce se v matných obrysech materializovala postava. Odspoda nahoru jí prostupovaly zlatavé pruhy a pomalu zvyšovaly tvary.

Giokond si zasyčením oddechl, když spatřil hřívu Soonaríných vlasů.

Aspoň, že tak.

13.

Telepat slova dlouho nehledal.

„Hele, co je to za pošuka?“

Od obří facky ho dosud bolela tvář a to mu zkazilo jinak mikpotovsky pověstný optimistický náhled na svět.

„Ten panák mi někoho připomíná,“ dodal ještě, když zbývající aktéři scény nepřestávali mlčet. Pak zmlkl také a ještě jednou si prohlédl chlapíka, který se tu musel objevit v mikroskopicky krátkém čase nepřítomnosti telepatova vědomí.

Bylo *to* dlouhé, možná hubené a možná také ne, protože *to* ukrýval rozevlátý šaškovský plášť, pošíty nesmyslnými symboly. Mělo *to* řídké delší vousy a báječně lesklou pleš, zbytek vlasů na temeni splýval v několika pramenech až do půli zad.

Ústa plná zeleniny. I jednu ruku, druhá nejspíš ještě před chvílí zaměstnaná otrhávání šťavnatějších lístků a jejich transport do požeráku, teď strnule trčela na půli cesty.

„Defan Kolfvevf. Konefne!“ promluvílo to po chvíli a začalo dusivě kašlat, protože narychlo zhltnutému soustu se do koupele žaludečních šťáv tak nějak nechtělo.

„Čtyři roky, u všech všudy, patnáct taolských tlionů, se tě pokouším najít. Na cos myslél, chlape!“

Mikpot věnoval jeden bleskurychlý pohled svému příteli. Ale Dewan nevypadal na to, že by se v nejbližších okamžicích rozhodl tělem nenadále příchozího vydílat sešlapanou hlinu tábora. Spíš vypadal na to, že opravdu hluboce přemýšlí a vzpomíná.

„Qwertz,“ řekl po chvíli, „Ty budeš ten bláznivej čaroděj, kterej mě před časem praštil do hlavy retortou, plnou nějaké smradlavé kapaliny.“

„To nebyla smradlavá kapalina,“ ohradil se pojmenovaný, „ale trancesdentální tinktura. Nemohl jsem vědět, že tě přestěhuji i s tělem. Jedeš!“

Poslední slovo patřilo bílému plášti asistenta pro vězeňské vztahy, jehož ke skupince zahrnala zvědavost.

„Vy jste z Ústředí? Žádnou kontrolu mi nehlásili. Identifikujte se,“ bílý plášť se snažil dostát povinnosti a vysloužit si pochvalný záznam pro případ, že by to opravdu nějaká inspekce byla, ale návštěvník se jím nehodlal zabývat.

„Podívej se mi do očí. Co v nich vidíš?“

Asistent se proti své vůli postavil na špičky a mrkal, jak se snažil neztratit v temných propastech zřítelnic.

Možná jen potřeboval brýle a nechtěl si to přiznat.

„Doložku nejvyšších výhod, ó pane.“

„Tak odejdi a zapomeň.“

Asistent se beze slova otočil a toporně odkráčel. Mikpot už nevydržel mlčky přihlížet.

„Co to, paníbohová, bylo?“

„Sonorní hlas číslo pět,“ řekl Qwertz, „Můžeme jít někam stranou?“

Dewan přikývl a všichni tři odkráčeli do baráku, kde Mikpot udiveně sledoval, jak čaroděj několika gesty vypnul ukryté re-produktory.

„A co tu chceš?“ zeptal se Dewan, když pro změnu nemagickým pohybem očí vyhodil posledního spoluvězně.

„Zapomněl si snad? Potřebuju tě. Sháním tě

už dost dlouho a situace zatím nabývá na vážnosti. Kdybych nenechal zapnuté lokátory přítomnosti, asi bych v klidu dosnídal a marně pátral dál. Ještě že tě napadlo aktivovat svůj vnitřní hlas.“

„Vnitřní co?“

Qwertz se na Dewana podezřele zahleděl, poodstoupil a chvíli přemýšlel.

„Jsi to ty. Copak jsi, zatraceně, všechno zapomněl?“

„Vypadá to tak,“ odvážil se ozvat Mikpot, na jehož nuceném vysídlení Dewan netrval. Polotelepat se proto přikrčil v koutku a nechal se omývat empatickými vlnami.

„Zdá se, že Dewan skutečně ztratil paměť.“

„Kdo tohle, k čertu, je?“

„Mikpot, nelicencovaný telepat k vašim službám. A vy?“

Qwertz něco zavrčel a sedl si na palandu. Natáhl dlouhé nohy, vylovil z hábitu další vegetariánskou pochoutku, lehce přerostlý exemplář nažloutlé kořenové zeleniny, a ukázal špičatým koncem na Dewana.

„Co si vlastně pamatuješ?“

„Rozbils mi o hlavu retortu s tím smradem. Chtěl jsem ti dát pár facek, ale najednou jsem ležel někde na ulici a někdo do mě kopnul. Tak jsem je vrazil jemu. Všechno.“

„Moansoon. To ti nic neříká?“

„Takovej připosražený překupník, co dřív létal s Vesmírnými jestřáby?“

„Proboha!“

„Nebo ten chlapík, jak má tu svou partu, co se zabývá pašováním vody na Elert 2?“

„Paníbohová!“

„Nebude to nějaký vítr?“ vložil se do debaty Mikpot. Qwertz vyplivl nedožvýkané sousto žluté mrkve.

„Fuj! Moansoon...“

Vstal, napřímil se a oči mu zahořely.

„... čili Skrytá říše, nejmocnější království všehomíra. Ráj v prostoru a čase. Moansoon, perla kosmu.“

„Někde na Periférii?“ zeptal se Mikpot.

„Tam ne,“ mávl rukou Dewan. „To spíš na druhém konci Galaxie. Teda, já nemyslím skutečný Druhý konec, ale ten satelitní

galaktický shluk.“

„Jo, tu hroznou díru,“ kývl souhlasně Mikpot.

„No, přesně tu. Jednou tam byli mládenci z Rudejch blesků a nevykšeftovali ani na cestu zpátky. Trvalo jim *tři* sezóny, než se dostali do civilizace.“

Qwertz si sedl.

„Dewane, ty... No, to je jedno. Na všechno si časem vzpomeneš. Nejdůležitější je, že tě teď potřebuji. Až se vrátíme domů, všechno se srovná. Dost možná mi takhle budeš ještě užitečnější.“

„Tobě? Pokud vím, vždycky jsi byl ty užitečný mě,“ zaburácel Dewan. Qwertz radostně povytáhl obočí.

„Jenže si nepamatuju čím.“

„Na tom nezáleží. Důležité je, že jsi hrdina a Moansoon na tebe čeká,“ mávl čaroděj rukou, „Potřebuje někoho, kdo by osvobodil zemi od kruté vlády a nastolil mírnější.“

„Ráj všehomíra,“ ušklíbl se Kolfrewr. „Všude samej císař a diktátor. Ale stejně nejasně cítím, že to tam nebylo tak zlé, aspoň ne předtím, než jsi mě praštil.“

„Lid ztratil přirozeného vůdce, vítěze nad greanilskými příšerami,“ pronesl Qwertz teatrálně, „A zlo mělo volnou ruku. Vlastně ne tak docela, protože mrtvý hrdina je lepší než živý. A nežijeme si zrovna tak špatně, jenže zlé doby teprve přijdou. Já tě prostě potřebuju, Dewane. Jsi moje poslední naděje, zatraceně. Vymyslím si nějakou vhodnou báchorku o znovuzrození a všechno půjde jako po másle.“

„Nikam nejdu. S někým, kdo mě praštil zezadu...“

„Přestaň s tím! Otravuje to a zabírá příliš mnoho místa.“

„Času!“

„Toho taky.“

Mikpot, který vůbec ničemu nerozuměl, raději odešel ke dveřím a vyhlížel ven, čekaje mnohem větší průšvih. Ač byl čaroděj možná dobrý v likvidaci reproduktorů, určitě přitom zapomněl na zpětnou vazbu, která hlásila strážným narušení léčby. Přestal oba

dohadující se muže poslouchat, jako zkušenému chovanci mu to nedělalo sebemenší problémy, jenže najednou Dewan zařval, telepat se lekl a navíc spatřil bílé pláště a černé elektrobušky.

Už jdou!

První myšlenková zkratka velela zareagovat obvyklým vězeňským způsobem, tedy pokusit se vyklouznout ze dveří, propížit se kolem baráku a nenápadně se připojit k čumilům, kteří se za chvíli slétnou na příchodem ošetřovatelů indikovanou podívanou, příjemně vybočující z převýchovného stereotypu. Jenže to se nemuselo povést, byli přece jen už blízko. Otočil se tedy na Dewana, rozhodnut s jeho pomocí hodit čaroděje přes palubu, ať si pomůže sám. Rozložitá Kolfrevrova záda vnukla telepatovi nápad, jak přítele upozornit na blížící se nebezpečí.

Dokázal jsem to předtím, dokážu to podruhé!

Privřel oči a vstoupil do Dewanovy mysli.

V tu chvíli přestal hrdina na okamžik řvát, přenechal slovo ještě hlasitějšímu Qwertzovi, bůhví, co je přivedlo do varu, ale na tom teď nezáleželo.

Protože to, co čaroděj vykřikl, byla podle všeho dosti silná a nebezpečná kletba.

Dewan zmizel.

14.

Giokondův úsměv se v jednu chvíli podobal pftovskému šklebu a Amanita, pěkně v klidu kontrolující situaci, si pomyslela, že kdyby byl kníže sesazen, docela dobře by se uplatnil jako komik v nějaké videošou. Mimika jeho tváře byla obdivuhodná. Bez jediného cuknutí se šťastný úsměv nad opětovným shledáním s milovanou dcerou změnil v děs nad nenadálým zjevením, aby plynule přešel do ironického úšklebku, jímž počastoval konstruktora.

Kníže měl opravdu silné a obzvláště pevné nervy. Ani se nepohnul, když se Soonar objevila s hustým plnovousem, a nedal na sobě – kromě výše zmiňovaného šklebu –

nic znát ani po zjištění, že přenesená postava vůbec není jeho dcera.

Ramenatý muž ve vězeňské kombinéze nedostatek scénického pohybu plně vynahradil. Nejdřív se chytil za hlavu, potom vyskočil z kruhu, aby bez sebemenší námahy plynulým pohybem vytrhl ze stěny madlo. Zamával jím Giokondovi před očima a cosi zařval.

Kníže neustoupil. Narovnal se a tichým hlasem si řekl o klid. Mělo to úspěch.

„Kde je?“ zeptali se oba najednou.

„Kdo?“

„Q S w o e o r n t a z r ! !“ zaznělo potřetí dvojité, ale nyní už poněkud disharmonicky. Otázku *Co jste vlastně zač*, už položil kníže rychleji.

„Tohle je Moasoon?“

„Pfte, odkud jsi to přitáhl?“

Vzrůstající vzbouření zúčastněných ženským klidem urovnala až doposud mlčící Amanita. Na zmateného hrdinu se příjemně usmála, knížeti naznačila tajným giokondovským gestem ať vyčká a Pftsyna prostě popadla za ramena a otočila k sobě.

„Pokud mohu, pánové, pak si dovolím konstatovat, že došlo k malé chybě. Místo Její Jasnosti jsme transportovali tohoto pána, který bude tak laskav a představí se nám.“

Příjemný hlas a příjemný vzhled, spojený s příjemným vystupováním dokáží udělat divy. A pokud ten hlas a vzhled zapůsobí na protivníkovu libido, nelze se divit, že i tak samorostlý a vztekly muž, jakým bezesporu (a bez podivu) Dewan Kolfrevr byl, zkrotne, prohrábne si vlasy ve snaze dodat jim aspoň náznak účesu a nenápadně si o kalhoty vyčistí nehty. A představí se, výjimečně používá spisovného jazyka, či spíše představy o spisovném jazyku. Přesně tohle Dewan učinil. Neopomenul přitom zmínit situaci, v níž se – samozřejmě chybou druhých dostal.

Během jeho monologu se knížecí čelo přestalo chmuřit.

„My jsme kníže Giocond z Giokondy, titulární druhý císařský strážce sedmé pečeti, pán Soustavy draka a rytíř Tmavé mlhoviny,“ řekl kníže poté.

„A tohle je co?“ zeptal se Dewan, hledě na Pfta.

„Toho si nevšímejte. Jak jsme ráčili vyrozumět, jste vězeň na útěku.“

„Ale vůbec ne,“ zděsil se Dewan. „To udělal ten zatracenej čaroděj. Jako tenkrát.“

„Prosím?“

„Já vlastně nejsem odtud. Jsem z nějakého Moansoonu, vlastně z určitýho Moansoonu. Potom mě jistě čaroděj praštil po hlavě a odsunul sem. Totiž do Neohy. A teď mě našel a zaklel tam. Totiž sem.“

„Bezpochyby šílenec, pane,“ naklonila se Amanita ke knížeti. „Dejte si pozor.“

„Počkej,“ zarazil ji šepem Giocond. Něco se mu nezdálo. A taky měl plán, či spíše zárodek plánu a sám se divil, jak se všechno perfektně skládá do řady.

„Kdo tedy jste?“ zeptal se, jak nejmírněji uměl. Dewan vychrlil stručnou historku o tom, že čaroděj ho považuje za národního moansoonského hrdinu, ale on sám je spíš nešťastnou obětí nešťastného zákona, neboť se povětšinou zabývá obchodováním v malém. O jaký typ obchodu jde, už neřekl, ale kníže to věděl naprosto přesně. A začal tušit, že má v rukou docela vhodnou osobu.

„Můj milý Dewane,“ řekl tak sladce, až to hraničilo se sexuální úchylkou, „Shrňme si fakta. Vy jste uprchlý vězeň, pro úřady samozřejmě, my víme jak je to doopravdy,“ dodal spěšně, když spatřil na Dewanově čele rodící se kolmou vrásku, „A já, jakožto imperiální šlechtic, jsem povinen chránit nespravedlivě stíhané. Ovšem jako soudný člověk to pochopitelně nedělám zadarmo. Považujte se nyní za mého dočasného hosta a až si trochu odpočinete a zotavíte se z útrap, promluvíme si podruhé. Amanito! Zaveď našeho hosta do pravého křídla a předej ho ubytovateli.“

Dewan se nafoukl.

Hosta. Ubytovateli.

Se zdviženou hlavou následoval dívku. Když zmizeli, podíval se kníže na nešťastného konstruktora.

„Zatím tě nenechám popravít. Aspoň ne

do zítřka, protože na ráno připravíš přístroj k dalšímu přenosu.“

Pft Pftsyn se zasmál.

„Jak je ctěná libost, pane.“

15.

Nekonečnou tmou mimoprostoru se v ten okamžik dala do pohybu dvě světélka čisté energie. Letěla odnikud nikam, protože mimoprostor nemá rozměrů, a mířila do jednoho z bodů pravděpodobnosti. Vesmír je čistá matematika a fyzikální omezení snáší jen s největším sebezapřením. Co však nemůže vystát vůbec, je magie, a protože trik, jímž ony dva objekty ošálily přírodní zákony a přestoupily z poctivě stabilního trojdimenzionálního prostoru do základní vesmírné vrstvy, byl výsledkem kouzla, rozhodla se příroda aplikovat jednu ze svých mnoha výjimek a v rámci možností přehodila pravděpodobnostní body.

Nejlépe ze všeho se zaměřují časové struny. Asi proto žádné hodinky nejdou v pravý čas přesně.

16.

Byla v Neoze, nikde jinde ani být nemohla, natolik dějiny Impéria znala. Armína, zvaná Šilhavá. Moje teta. To zrovna. Byla to sestra třetího císaře současné dynastie a podle hologramů neměla přezdívkou jen tak pro parádu.

Soonar v první chvíli vyhrkly slzy, ale když se jí čajový stolek zeptal, netouží-li náhodou po čistém kapesníku a mechanickou rukou jí podal vyšisovaný kus modrého batistu, začala přemýšlet. To kolem, to byl jistě císařský palác, na nějaký utajený letohrádek poblíž sídelního města to bylo příliš velké a uzavřené. Ale zároveň to tu vypadalo víc než opuštěně.

„Knihovno?“

„Ano, Výsosti?“

„Kde to jsem?“

„V knihovně, má paní.“

„Šířeji.“

„V odpočinkové knihovně s výběrem všeobecné literatury, Milosti.“

„A co je kolem?“

„Řekněme zdivo. Ovšem vysoce inteligentní zdivo, Jasnosti. Bylo konstruováno s koeficientem nula patnáct. Stěnám na chodbě přidělili pouhých nula sedm.“

„Chodí sem někdo?“ přerušila knihovnu Soonar.

Odpovědělo jí ticho. Princezna si nalila další dávku čaje a kapesníčkem setřela kapku na vyleštěné desce.

„Dveře Jihozápad hlásí výstup a vstup Vaší Milosti. Dveře Sever a Tajné dveře negativní.“

Tohle byl trochu jiný hlas a Soonar se lekla. Potom si uvědomila příležitost.

„Kdo to mluvil?“

„Administrátor Odpočinkové větve, paní.“

„Automat?“

„Koeficient jedna třináct, k vašim službám.“

„No konečně. Co to znamená – Odpočinková větev?“

Umělá inteligence nechala princeznu dopít šálek a nalít si třetí, načež spustila. Úřednický hlas vysvětlil Soonar všechno.

Kdysi, před dvěma sty lety, se jeden ze skutečně osvětlených císařů rozhodl vybudovat ve stále se rozrůstajícím paláci také něco opravdu soukromého. Potřeboval místo, do něhož by se utíkal ukrýt před narůstajícím přepracováním, klidný kout, v němž by si s manželkou vypili odpolední kávu a kde by je neotravovali donašeči, sluhové a špehové. Místo, kde by si následníci trůnu mohli v klidu hrát, aniž by hlídalo patnáct tajných agentů. Tak vznikla Odpočinková větev. Desítky konstruktérů, většinou studentů z Techniky, několik nezávislých kybernetiků a programátorů a parta umělců z bohémské čtvrti si dala záležet a realizovala své sny i představy.

V Odpočinkové větvi mělo téměř všechno svou vlastní inteligenci, umělé vědomí, nezátížené dvorskými intrikami, tu a tam potměšilé, tu pedantské, některé části byly nasmírně lenivé. V království techniky se onen

císař cítil mnohem lépe, než mezi lidmi. Vybudovat zahradu skutečné přírody už nestihl.

Následující generace využily Větev všelijak, jako konspirační úkryt, schovávačku pro milenky, skladiště nepotřebných věcí. Jenže tohle všechno dokázaly jiné prostory splnit mnohem lépe, takže Odpočinková větev pomalu upadala v zapomnění.

Soonar byla po sedmapadesáti letech první člověk, který ji navštívil.

Bylo to štěstí v tom nešťastném přehmatu, že ji Pftsynovo zařízení dopravilo právě sem. Administrátor ji ujistil, že Větev je stále napojena na energetickou i potravinovou síť; vysvětlil, že o klimatizaci se stará spolehlivý samoopravný systém, který má do inteligence vepsanu schopnost učit se a touhu poznávat nové, pročež ho žádá plíseň, houba, či chemická látka nemohou zaskočit. Co víc, nové mutace jsou žádostivě očekávány, aby si vědecky nenasytná UI ověřila své vývojové teorie.

Princezna dopila čaj, nezapomněla si objednat pořádnou svačinu a vyšla z knihovny, aby se seznámila se svým novým bydlištěm.

Tvořila ho jedna krátká a dvě ještě kratší chodby, na té, v níž se objevila, se nacházel východ z Větve, což bylo ono malé skladiště, do něhož vstoupila předtím. Dveře vedle knihovny vedly do první kratší chodby, z které se vstupovalo do dvou malých, ale přepychově zařízených ložnic, vypolstrované a antigravitační sítě opatřené herny, a jídelny. Druhá nedlouhá chodba, navazující na první, otevírala přístup do místnosti s celkem slušným bazénem, na první pohled nikdy nepoužívané pracovny a do tří koupelen, jednoho sociálního zařízení a kuchyňky pro vlastní gastronomické pokusy. Úplně na konci Odpočinkové větve se nacházela polokoule planetária, nepřetržitě promítající interaktivní mapu Impéria.

Princezna neodolala a usedla do měkkého, pečlivě vyprášeného křesla, aby si nechala najít a přiblížit Giocondu. Se slzami v očích dlouho hleděla na barevný míč planety.

„Já se ti vrátím, táto,“ zašeptala, když jí

nevtíravý hlas Větve upozornil na oběd.

Zapomenuté prostory byly štěstím bez sebe, když se po tolika letech mohly konečně o někoho starat.

17.

Probudit se v měkké posteli, spořádat teplou snídani a potom se znovu vrhnout do nekončících proudů vody v čisté sprše, snad nepatřilo ani mezi Dewanovy sny. Najednou měl pocit, že se celý život, moansoonskou epizodu nevyjímaje, pohyboval v absolutně špatné společnosti.

Jistě, kníže bude něco chtít. Ale jeho fantazie určitě nepřesáhne Dewanovy možnosti, leda kdyby toužil někoho zlikvidovat, na to se Kolfrevr necítil, takhle pár ran pěstí, to ano, ale ze zálohy? Jenže na takové věci si stejně šlechtici najímají profesionální vrahy.

Možná tu pořádají nějaké zápasy v ringu, to by šlo, Dewan se v horších časech nejednou živil jako gladiátor, a když bylo ještě hůř, jako vymahač dluhů. Většinou stačilo, když vešel do dveří.

Třeba ho Giokond potřebuje jako osobního strážce.

Parádní uniforma nebo nenápadný ohoz, tmavé brýle, bouchačka.

Jejda, jako ve filmu.

A možná jen potřebuje vydrhnout podlahu.

Vymydlený, s čistými vlasy a vousy, v županu a v pohodlných pantoflích usedl Dewan do vysokého křesla v rohu pod popínavou květinou, šplhající po stěně v geneticky předem nadirigovaném obraze. Zíral do prázdna a odpouštěl si obvyklé ranní úvahy, které ho obvykle pronásledovaly; namísto nich se oddával snění o klidné zářivé budoucnosti, ať už bude mít jakoukoliv podobu.

Jeho nové bydliště se mu víc než zamlouvalo. Dva pokoje, prostorná koupelna a toaleta pěkně ve své soukromé místnosti. Docela dobrý výhled z velkého okna na zahradu – zelenou a původní zahradu. A ta dívka tam dole. Bude třeba se před ní

blýsknout, nevypadá zle a určitě je na tom s chováním lépe, než děvky v Neoze. Nebo ta zatracená ženská v Garibarlú. Až přijde, políbím jí ruku, nebo něco takového, tyhle holky ode dvora si potrpí na etiketu.

Ale místo Amanity se objevil pidlikijský propuštěnec v černožlaté livreji a uctivým hlasem vyzval Dewana k následování.

No, mohlo to být horší. Kolfrevr polkl slinu zklamání a pomalou chůzí následoval cupitajícího služebníka známými chodbami zpátky do konstruktorovy laboratoře. I to Dewanu trochu rozladilo. Čekal, že uvidí knížecí pracovnu s bílým papírem smlouvy. Podepsat se uměl. A podepsal by se téměř pod cokoliv. V nejhorším případě by i vtiskl palec na snímací senzor elektronického dokumentu, ale papír je vznešenější. Navíc se lépe falšuje.

V laboratoři ho očekávalo známé složení, posílené o dva hromotlucové vojáky u dveří. Ale nevypadali nijak zle, dokonce nebyli ani ozbrojeni a Dewan je začal považovat za své budoucí podřízené. Poslouchat je v žádném případě nebude, to ne, protože – jak si vzpomínal, už na Moansoonu velel asi třímilionové armádě.

Kníže seděl v křesle, nohu přes nohu, mile se usmíval. V ruce držel sklenici a když Dewanu přátelsky pozdravil, vyslal k němu pidlikijského otroka s podnosem. Potom kývnutím prstu všechny, až na Amanitu a Pfta, vyhodil za dveře.

„Jak už jsem říkal, milý Dewane, nedělám nic zadarmo. Ani ty ne. I když nebereš zrovna největší provize.“

Aha, takže už si o mě zjišťoval informace. Zajímalo by mě u koho, napadlo Dewanu. Logicky pak usoudil, že u pašeráků, tahle lokální šlechta má se syndikátem docela rušné obchodní styky.

„A protože jsme si ověřili, že jsi opravdu ta nejvhodnější osoba, pověříme tě speciálním úkolem.“

„Můžu si to rozmyslet?“

„Samozřejmě.“

„A můžu říct ne?“

„Ovšem,“ usmál se kníže, „že ano. Ale

potom, v rámci dobrých vztahů s císařskými úřady, bych tě musel poslat zpátky do vězení. A tam bys těžko vysvětloval, že tě ukradl nějaký čaroděj.“

„To asi jo,“ souhlasil Dewan. „Ale odmítám kohokoliv zabíjet ze zálohy a u politických atentátů požaduji měsíc na prozkoumání nutnosti. Kromě výběrčích daní.“

Kníže se zasmál.

„Nic takového po tobě nechci, i když představa preparované Zmakovy hlavy v mém loveckém salonu mi připadá lákavá. Ale tvým úkolem nebude usilovat o něčí bezživotí. Spíše naopak.“

Dewana okamžitě napadla chlípna myšlenka plemenného býka, ale tak příjemná Giokondova nabídka nebyla.

„Potřebuji, abys našel mou dceru.“

„Utekla s podkoním?“

„Je to šlechtična!“

„No právě.“

„Nikam neutekla. Zasludou toho pitomce,“ ukázal Giokond na zubícího se Pfta, „se ocitla v nebezpečí a ty ji musíš dostat ven a dopravit buď sem, nebo ještě lépe, za hranice Impéria, k její tetě Armíně na Verenii. Ale podstatné bude, abys ji vůbec našel.“

„V celé Galaxii?“

„V Neoze.“

Dewan couvl. Pátrat ve vesmíru mu připadalo inteligentnější.

„Dostaneš nové doklady a moji agenti smáznou tvůj rejstřík.“

„To není dobré.“

„Nechají v něm jen ty tři záznamy o výtržnostech a přeraženou čelist úředníka sociální správy.“

„To bylo žebro!“

„Čelist. Ten úředník je Lobianec a ti mají druhá ústa na břicho.“

S tímhle už Dewan souhlasil. Nebyla to vůbec špatná nabídka, jenže teď přijde to nejpodstatnější. Pustí mu do krve kapsli s jedem, nebo střelí ho mozku časovanou bombičku. Tohle znal a nebylo by to poprvé. V Moansoonu se ho jednou tři měsíce držel cvičený polyp, pomalu nasycující krevní oběh

zvláštním rodem symbiontních bakterií. Když mu ho tehdejší zaměstnavatel sundal (chvilí předtím, než mu Dewan rozbil hlavu o zed') ještě půl roku trávil Kolfrewr nejraději ve vaně a ještě dnes vydržel pod vodou hodinu bez dýchání. Kníže si nemohl vymyslet nic jiného.

„A záruky?“ zeptal se Dewan.

„Žádná bomba, nic takového. Jsem možná trochu naivní, ale spoléhám na to, že ti prostě jenom pořádně zaplatím. Prodat se nemáš komu, protože jediný, kdo by princeznu chtěl, je princ Hostak, a ten jaktěživ nikomu nezaplatil ani vindru.“

„Reže uši,“ kývl obeznámeně Dewan, „A co když princeznu najdu a budu chtít třeba výkupné.“

„Kromě tebe mi dluží jistou maličkost taky Jetra Osomac,“ usmál se Giokond. „A pokud ho neznáš, pak věz, že jeho největší zálibou je odborné zabíjení čehokoliv živého. A jedinou kladnou vlastností naprostá poslušnost.“

„To už zní solidně,“ kývl Dewan a vzpomněl si, že při poslední rvačce s Osomacem, mu vyrazil z hlavy mrňavý čip. Nahlas to říkat nechtěl.

Zeptal se jen na honorář a když mu kníže podal nabitou úvěrovou kartu a Dewan mrkl na stavový displej, podlomila se mu kolena.

„Všechno musím vyúčtovat?“ zeptal se opatrně.

„Pokud mi přivedeš Soonar v naprostém pořádku, tak je to všechno tvoje,“ odpověděl kníže a Dewan se ujistil, že i u těch největších křiváků dokáže jít všechno stranou, jde-li jim o vlastní dítě.

Najednou knížeti rozuměl.

„Předpokládám, že na to jdeme okamžitě,“ řekl rozhodně. „Ale jak se dostanu do Neohy? Ten bláznivý čaroděj je pryč a na Central je to odsud dobře osm set parseků.“

„Žádný strach, příteli. Myslím, že nepotřebujeme ani toho tvého čaroděje, ani kosmickou loď. Gioconda má něco mnohem rychlejšího. Něco, co nevlastní ani císař,“ prohlásil nacionalisticky kníže a pokynul rukou k Pftovi.

Konstruktor se hrdě narovnal.

„PTP čili Pftův Transgresový Přístroj,“ ozval se, „Račte do tohoto kruhu a já vás bezpečně dopravím rovnou za princeznou.“

Dewan pokrčil rameny.

„Počkej,“ zarazil kníže konstruktora. „Amanito!“

Asistentka odkudsi vylovila tmavý kufřík.

„Co to je?“ zeptal se Dewan s nádechem podezření.

„Uvnitř jsou hologramy mé dcery, prsten, kterým se jí prokážeš, – je docela podezřivá –, a subprostorová vysílačka. Jak ji najdeš, okamžitě zavoláte, jasné.“

Kolfrevr se na kufřík zahleděl zjhlým pohledem. Subprostorová vysílačka. Až dodnes o přístrojích, které umožňují okamžitý přenos zvuku i obrazu přes jakoukoliv vzdálenost jenom slyšel. Ani v Moansoonu nic podobného nevlastnil.

Paníbohová!

Za tohle tedy princezna určitě stojí.

„Rrozkaz, pane. Můžu jí potom střelit?“

„Princeznu?“

„Vysílačku. Tipoval bych ji na takových dvanáct milionů.“

Kníže s krvácejícím srdcem souhlasil, věděl, že Dewan by to udělal stejně i bez dovolení.

„Jdi na to, synu. Pro slávu Giokondy a Jeho, totiž Mojí Jasnosti,“ poplácal Dewana po rameni.

„Jdu na to,“ zazubil se Dewan. „Pro slávu Gio – tento a tenhle kufřík.“

A bez obav vstoupil do kruhu. Konečně, byl to přece jen hrdina a vidina dobrodružství lákala. Tím spíš, když mohla vynést celkem slušný obnos.

„Pfte.“

„Ano, pane?“

„Tentokrát bez přehmatů.“

„Samozřejmě.“

„Amanito, kontroluj ho,“ Giokond se najednou nemohl zbavit dojmu, že se něco stane.

„Jdeme na věc.“

Do paraboly udeřily paprsky a rozlomily se do sedmi barev duhy. Zapraskala statická

elektřina.

„Pět tisíc!“

„Devět tisíc!“

„Deset. A hotovo!“

Dewan se opticky rozplynul do proužků a pak zmizel. Pft nenápadně odkráčel za Giokondou záda a rukávem hasil hořící potah křesla.

„Pfte!“

„Malinko to probíjí.“

„Seděl jsem tam.“

„Ale stojíte tady, pane.“

„No dobře. Jestli ji najde...“

Kníže byl v tento okamžik smířen s čímkoliv. Tak nějak tušil, že přes primitivní majetnické pudy je právě Dewan tím nejvhodnějším, koho mohl po Soonaríně stopě vyslat.

„Všechno vypnout a zamknout,“ nařídil potom. „Nepoužívat tenhle krám, pokud to nenařídím.“

Pft se sklesle odšoural k ovládacímu panelu.

„Ty na to nesahej. Amanito?“

„Všechno je v pořádku, pane.“

Ale nebylo.

Sálem zavoněla nová dávka ozónu a rozhořely se Eliášovy ohně. Kníže vyskočil z křesla.

Dewan se vracel.

Nebo snad...

18.

„Paníbohová!“

Kníže měl pocit, že se ocitl v nějakém bláznivém filmu. Poslední dny se rozhodně vyznačovaly nepřetržitým a unavujícím sledem odchodů a příchodů. Nic nefungovalo.

„Zatrkšrfrkšrk!“

„Prosím?“

Ani Dewan, ani Soonar. Dva podivní chlapíci: muž v oděvu blázna a další vězeňská uniforma. Giokond litoval okamžiku, kdy se vinou momentálního dobrého rozmaru rozhodl nechat Pfta žít. Možná mu to poradil sledovací agent, bude nutno popravit oba dva. A rychle.

„Co jste zač?“

„Uhni,“ odstrčil ho blázen. Teprve teď si kníže uvědomil, že se ti dva neobjevili v transportním kruhu.

„Není tady. Mikpote, co jsou tihle zač?“

„Ano prosím. Tohle malé je Pft Pftsyn, je praštěný a pořád si přeříkává nějaká čísla. Tohle sympatické má v mozku blokádu a tady ten šášura se vzteká.“

„Díky. Vnímáš Dewana?“

„Koho?“

„Tu svou ztracenou část, zatraceně.“

„Jo, Dewana. Ne.“

„Takže špatně. Mizernej chlap!“

Kníže se zapotácel. Prosebně pohlédl na Amanitu. Zabrало to.

„Hledáte někoho, pánové?“

„Jistě, u všech čertů.“

„Pokud jsem vám dobře rozuměla, pak pátráte po uprchlém vězni Dewanu Kol-frevrovi.“

„Vy víte kde je?“

„Ne tak zcela,“ řekla Amanita tím nejmedovějším hlasem a přisunula se blíž k návštěvníkům. Zareagovali přesně tak, jak očekávala, – ustoupili. Ten vyšší, který docela určitě byl oním Dewanem zmiňovaným čarodějem Qwertzem, z nedůvěry, Mikpot ho prostě poslušně následoval.

Jen ať se dostanou do kruhu, modlil se kníže. Do kruhu a bum, červené tlačítko, budou fuč a já to tu nechám vyhodit do povětří. I s Pftem.

Amanita pokračovala v nenápadných krůčcích, její mysl souzněla s Giokondovou. Kníže se opřel o ovládací pult.

„Kam jste ho zastrčili,“ zeptal se Qwertz už bez emotivních dodatků, „Hledal jsem ho mnoho let. Dokázal jsem najít jeho stopu i sem, i když jste byli zatraceně rychlí a stálo mě to hodně energie.“

„Rádi vám pomůžeme, pane,“ zašvitořila asistentka. Kníže se usmál a jakoby mimoděk poklepal prsty na ovládacím panelu, úplnou náhodou v místech číselné klávesnice. Ty dva dělilo od kruhu jen pár kroků. Červená kontrolka, hlásící nedostatek energie právě

zhasla.

Mám ten nejlepší nápad za poslední dva roky, usmál se kníže. Měl bych si ho nechat proplatit.

Pft mu nahlédl pod ramenem.

„Pozor, pane. Můžete...“

„Ticho,“ zasyčel Giokond.

„Qwertzi?“ ozval se podezíravým tónem Mikpot, „Něco tu není v pořádku.“

Byli tam.

Kníže začal jednat.

Stiskl červené tlačítko.

Pootočil se a prudce strčil do Pfta, aby ho odrazil směrem ke kruhu.

Ti dva vykřikli, konstruktor zakvičel. Amanita ho duchaplně zachytila, ale musela se přitom nahnout, ztratila rovnováhu, zapotácěla se, potom celý skupinový výjev zmizel. Ozvala se mohutná rána a série výstřelů připomínajícího praskání vysokonapětových pojistek. Pftův přenašeč začal hořet.

Giokond si zamnul ruce a s širokým úsměvem na tváři vyšel ven.

„Ještě nehasit,“ poručil zděšenému strážnému.

„Nejdřív tak za deset minut.“

Dnešní den byl prostě báječný.

19.

Pro někoho tak báječný nebyl.

Kdepak mám Kauvirse?

Ta slova duněla po spleti mentálních kanálů, natažených imaginárním mimo-prostorem Císařského paláce, systémem, o jehož existenci věděla toliko jediná osoba.

Není to tak špatný nápad. Uvidíme, co na to řekne.

Ta osoba se právě nacházela ve vaně. Slastně se převalovala v osvěžující koupeli, nasycené bublinkami a vůní exotických květin. Nad hladinou malého bazénku levitoval podnos s pikantními lahůdkami, na přistávací ploše pojízdného stolku čekala v záloze baterie lahví a další táč, pro případ, že by státní tajemník dostal větší hlad, než obvykle.

Nějak se zdržel.

Zatraceně.

Zrovna ve chvíli, kdy měla jeho Nejjasnější Jasnost odpočívat, nechat se obletovat dobře instruovanými dívenkami a polykat ještě vybranější lahůdky. Zrovna ve chvíli, kdy si jinak asketicky žijící Kauvirs rozhodl dát si též do nosu.

Kauvirsí?

Tajemník se rychle zvedl a zavadil přitom hlavou o podnos. Nádobí se loopingem zřítilo do vln, vysypalo přitom nakládaná chapadýlka poirenských nezmarů, která ve styku s vodou a kyslíčkem uhličitým okamžitě začala s obnovou tkání.

Kdybych si nebudoval pověst všudepřítomné šedé eminence a nezaváděl mentální síť, nic bych neslyšel a mohl se v klidu usušit, proklínal se Kauvirs, když se zamotal do ručníku. Pseudointeligentní látka ho odmítala uvolnit, dokud vlhkost těla neklesne pod naprogramovanou hodnotu. Přemluvit se nedala a tajemník ztrácel drahocenný čas.

Kde mám šaty? Zatraceně a ještě stokrát zatraceně.

Pusť!

Chaos myšlenek a příkazů znemožňoval využívat veškeré psioniky, na niž se Kauvirs spoléhal. Než si uvědomil, že úplně nejlepší bude pěkně v klidu provádět jednu činnost za druhou, stačil potřhat ručník, vlézt obráceně do kalhot a shodit dvě vázy. Teprve potom se ho osuška pustila. Kalhoty praskly.

Natáhl se pro další.

Byly zmačkané.

Čert je vem.

Kalhoty zůstaly viset ve vzduchu, jak si inteligence Kauvirsova šatníku pokoušela vybavit dislokaci bytosti, zvané čert. Teprve když se všechny dotazy vrátily jako negativní, mohl se tajemník důležité součásti oděvu konečně zmocnit.

Mít kauvirsové psionické schopnosti je výborné. Mít kauvirsové psionické schopnosti a spěchat nestojí za nic.

Napůl oblečený proběhl do ložnice, aby sebral z postele odhozený tmavý plášť, zamotal se do něho a za běhu se upravuje vystřelil

na chodbu.

Kauvirs není.

Je, u všech všudy. Na cestě!

Do soukromých císařových komnat vedlo pohodlné mramorové schodiště a tajemník, zapínající poslední přezky pláště a rovnající si v něm ruce, na něj vběhl plnou rychlostí. V jednom okamžiku ho napadlo přes schodiště levitovat, zatímco druhá myšlenka odsoudila ten nápad jako nepříliš vhodný. Ale opozdila se, a tak strážní u portálu, otevírajícího cestu k Franzínově pracovně, mohli užasle sledovat jak jindy důstojně pochoduující či levitující tajemník padá ze schodů, odráží se od širokých šedomodrých stupňů a přistává nosem napřed u jejich nohou.

Podivný úhel, který svírala Kauvirsova levá dolní končetina je ujistil, že o úspěšnosti letu lze s úspěchem pochybovat.

20.

Přepravní společnost Pft a spol vysadila Dewana uprostřed prázdné ulice opuštěné neožské čtvrti. Naštěstí to tu znal a tak nemohl propadnout panice, která se ho před přenosem zmocňovala. Z moansoonských vědomostí si už rozpomenul na mnohé a příliš mnoho se bál, aby ho ten malý skrček neposlal jinam, třeba do Skryté říše. Nebo nazpátek do převýchového tábora. Ani jedno by se mu nelíbilo. V tom druhém bylo příšerně. V prvním příliš dobře. I když Qwertz tvrdí opak.

Každopádně byl opět tím starým hrdinou Dewanem s výbornými praktickými zkušenostmi Dewana povaleče.

Ze všeho nejdříve zatoužil navštívit svůj mizerný byt, ale potom si uvědomil, že ani na jednéh giokondovských dokladech nemá neožskou adresu, protože by vůbec bylo nejvhodnější ubytovat se v nějakém hotelu. S knížecí kreditkou si mohl dovolit cokoliv.

Rozhodl se dovolit si vrzající postel v půlhodinovém hostinci jistého Mahamuda. Ne, že by neměl dost fantazie a už vůbec se mu nelíbily místnosti plné plísni, jenže

jsou jistá místa, která vypadají příšerně, mají příšernou pověst a získáte tam kontakt na kontakt na kohokoliv. Ne přímý, na to, aby si Mahamud nechal udělat z hospody slejzárnou pašeráků, drobného podsvětí a tajných policistů, měl dost rozumu.

Nejbližší zastávka podzemní dráhy byla naštěstí ještě v provozu a zdálo se, že tudy občas projede vlak. Dewan to tedy zkusil.

Dopadlo to dobře. Žádný gang, žádní lovci tašek, metro si zrovna vybíralo nedělní dopoledne. Přesto svíral držadlo Giokondova kufříku tak pevně, až mu zbělely klouby. Spolucestující si toho nevšimli.

Z podzemky vypadl na známé stanici uprostřed čtvrti, které ještě nedávno říkal Domov. Ulice vypadala naprosto stejně špinavě, vlezlý pach plísní se nezmínil, ale přesto měl Dewan pocit, že se přece jen něco změnilo. Netušil co.

Nakonec, bylo to jedno.

Znovu potlačil chuť navštívit svůj byt, a namířil si to přímo k Mahamudovi. Kout železo, dokud je žhavé. Prošel kolem několika zavřených obchodů se zšeřelými výkladními skříněmi, s rozechvělým srdcem minul nudící se policejní hlídku, čekající na otevření stánku s klobásami. Zahnul za roh do rozkopané ulice, kde kanalizační vnitřnosti města vyhřezly na povrch. Vyhnul se několika nepříjemně hlubokým děrám a potom se slastně zašklebil, spatřiv poloslepý neon Mahamudova hostince. Přendal kufřík z jedné ruky do druhé a vstoupil do přitímní poloprázdného výčepu.

Několik nerozbitných a nerozebratelných stolků, dlouhý barový pult naproti dveřím a nalevo pět boxů, vybavených nejlevnějším zařízením proti odposlechu a dokonalými štěnicemi. Nic se tu nezměnilo. Ani Mahamud, bezvýrazný človíček s věčně umolousanými rukávy. Seděl za pultem, leště sklenici, což provozoval zcela mechanicky, neboť to jaksi patřilo ke koloritu jeho povolání.

Až na několik tuctových návštěvníků tu bylo prázdno. Dewan se vyhoupl na barovou stoličku vpravo u zdi, kufřík položil na pult a

kývl, aby Mahamuda pozdravil a vytrhl ze zasnění.

„Nazdar,“ odpověděl výčepní tiše, „Už jsem tě tady dlouho neviděl.“

„V jistém slova smyslu jsem tu taky nikdy nebyl. Právě jsem přilétl z Giokondy.“

„Neznám.“

„Takový malý knížectví, asi osm set padesát parseků odsud.“

„To znám. Cos tam dělal?“

„Nechal se zaměstnat. Máš volnej pokoj?“

„Manželský posteť, okno vzhodu do dvora. Říkals něco o práci?“

„Beru. Mluvil jsem o zaměstnání. A mám žízeň.“

Mahamud šoupl Dewanovi pohár a Kolfrewr si zamnul ruce.

„Natoč další,“ poručil. Pak se napil.

„Co je novýho?“

Hostinský vzdechl a pokrčil rameny. Přejel hadrem po pultu v marné snaze z něj odstranit lepance špíny.

„Dirika sejmuli Bezpečáci.“

„Jo. Bejval moc drzej. A jinak?“

„Jinak nic. Ještě třetí?“

„Jistě. Hele, Mahamude, potřebuju kontakt na nějaký očka. Třeba na Alfonce.“

Výčepní se zakuckal.

„Na koho?“

„Na Alfonce. Vždyť ho znáš. Občas shání informace, teda když se mu chce. A když na něj vybalím tohle,“ Dewan si poplácal po kapse, kde se skrývala Giokondova kreditka. „Tak se mu určitě bude chtít?“

„Ty o tom nevíš?“

„O čem?“

„Alfonc je na Věžeňský planetě. Kvůli daním.“

Dewan ztratil půdu pod nohama.

„Člen pašeráckýho syndikátu? Hele, nelakuj mě. To už v poslední době zkoušelo moc lidí.“

Mahamud zvedl ruce v obranném gestu.

„Nekecám, fakt. Tedy: oficiálně kvůli daním. Jenže, kamaráde,“ naklonil se přes pult a ztišil hlas: „Povídá se, že ho uklidili tajní. Něco se děje. Zmizela taky Orestea, ta

bordelmamá od Růžového salónku a ještě pár dalších lidí. Zdražilo pivo a zrušili polovinu nezávislejších novinových vírníků. Normálně je odstřelují za letu. V jednom zátahu pozavírali všechny Radikální entuziasty a zrušili patnáct politických stran. Taky Asanační komisi.“

Dewan si poručil něco ostřejšího.

„Jo, chlapče, jenom pivo. Tvrdý jen na povolení Oblastního dozoru. A o to se ani nepokouším.“

„Co to proboha je?“

Mahamud pokrčil rameny.

„Byrokracie řádí, člověče. Naleju ti to do piva a koukej rychle pít.“

Dewanovi se zatmělo před očima. Jestli před jeho zatčením panoval v Neoze chaos, vypadalo to teď na něco mnohem horšího. Jenže nové podmínky mohou přece jen být k něčemu dobré. Kolfrewr nebyl dnešní a dobře si uvědomoval, že v přítomných momentálních nařízeních, okamžitých vyhláškách a nečekané perzekuce si nikdo nemůže být jistý ničím. Aspoň ne do okamžiku, než se podsvětí vzpamatuje, zaplatí vhodné lidi a rozjede nové obchody. Najít v blázinci zvaném Neoha jednu ztracenou šlechtičku bude těžké, ale za současného stavu nikoliv nemožné. Prostě se nemá kam skrýt.

Napil se okořeněného piva a další odmítl. Potřeboval čistou hlavu. A jeden jediný bod, kterého by se chytil, aby mohl začít. Rozhlédl se po Mahamudově putyce, letmo přelétl špinavé stěny a několik špinavých hostů. Všechno to vypadalo beznadějně. Ideální podmínky pro lov v kalných vodách.

Najednou mu to bylo jasné.

21.

Dny ubíhaly v nekonečně nudné smyčce, jeden jako druhý, ráno snídaně, posedávání v Planetáriu, oběd a svačina, nesmyslné filmy na neožských programech, večere a spát. A ráno snídaně.

Soonar to unavovalo. Větev se jí snažila zpestřit život, jenže i přes vysokou inteligenci

svých jednotlivých prvků postrádala fantazii. Kdyby to umělou inteligenci napadlo, dokázala by i dočasně přestěhovat některé zdi, takhle se zmohla jen na občasně přebarvení stěn.

Největším výkonem byl okamžik, kdy našla v databázích vzorky tapet. Vyzkoušela je hned příští ráno.

Soonar se rozeběhla po sluncem ozářeném trávníku.

„Au!“

„Promiňte Výsosti. Je tu zeď.“

„Zatraceně. Zruš tu blbost. Chci jít ven.“

„Dveře jsou na druhé straně, Jasnosti. Snídaně čeká v knihovně.“

„Pošli ji do Planetária.“

„Jak je ctěná libost.“

„A už na mě nic nezkoušej. Bez ohlášení. I když... Ta louka byla hezká.“

„Děkuji.“

Soonar se v koupelně trochu opláchl, nechala si lehce namasírovat záda, potom se mechanicky, jako každý den, přesunula do Planetária. Snídaně byla vybírána podle prověřených chutí a sestávala z lahůdek nejmilostivější císařské spiže, Odpočinková větev se uměla vloupat kamkoliv. Kdyby si Soonar přála samotného imperátora, dokázala by to intelligence Větve zařídit do několika hodin a navíc by ještě Franzín celý výlet vnímal jen jako neuchopitelnou polo-ztracenou vzpomínku na něco, co se odehrálo kdysi v mládí. Větev toho uměla opravdu mnoho a bylo jen na princezně, jaké požadavky vznesou.

To, co chtěla po Planetáriu bylo už trochu obehnané.

„Giokondy, prosím. Vysoké rozlišení.“

Hvězdy na tmavé klenbě se protáhly v čáry rychlého letu a jedna z nich vzrostla do podoby Giokondina slunce. Malá rodinka planetárního systému se odlepila od stropu a v trojrozměrné projekci se zvětšovala do maximální velikosti, jíž mohlo planetárium nabídnout. Soonar se slzami v očích pozorovala žlutozelenou kuličku své rodné planety.

Tam někde bych měla být, Hostak Nehostak. Copak se táta nedokáže tomu pitomci postavit?

Dětsky popotáhla.

Nebo aspoň u tety. Její jediný mimoplanetární výlet vedl – už to je vlastně deset let – právě tam.

„Verenie,“ poručila si.

Planetárium rychle provedlo patřičné korekce.

Vlastně je to nuda. Vlastně je tu nuda, napadlo princeznu. Ráno vstanu, chvíli se někde potloukám a pak si sednu do Planetária a brečím. Tohle fakt nejde dál.

Musím něco udělat! Jinak se zblázním. Chtěla bych ven.

„Zlikviduj to!“ poručila.

Planeta vybuchla ve spoustě barevných efektů. Soonar se lekla.

„Co to bylo?“

„Likvidace planety.“

„Ty umíš simulovat procesy?“

„Umím simulovat cokoli,“ prohlásilo ne-skromně Planetárium, „Včetně singularit.“

Princezna se usmála.

„Tak dobře. Začneme pěkně od začátku.“

Tohle bylo mnohem lepší, než pobíhání od Giokondy k tetě, na jediná vesmírná místa, která znala.

„Na počátku byly první tři vteřiny.“

Planetárium se ponořilo do hluboké tmy a začalo vytvářet nový vesmír.

22.

Dlouhá tmavá chodba svítila drobnými odlesky světla, odrážejícího se od podivných obrazů na stěnách. Čtyři náhle se objevivší postavy se instinktivně stáhly k sobě.

„Kde to jsme?“ zeptal se Pft. „Je tu tma.“

„Moment,“ promluvil čaroděj a mávl rukou. Její okolí zazářilo modrým studeným světlem, rozlétajícím se v malých jiskřičkách. Modrý přísvit učinil chodbu ještě ponuřejší.

„A proč tady vlastně jsme?“ napadlo konstruktora.

„Pěkně nás vypekl, ten váš kamarád,“

prohlásil Mikpot, „Říkal jsem, že není něco v pořádku. Poslal nás do horoucích pekel – a vás dva s námi.“

„Ten kamarád je kníže Giocond, vládce Giokondy,“ řekla ledově Amanita. „A pravděpodobně jsme tamtéž, kam jsme poslali Dewana.“

„Takže o něm víte!“ zařval Qwertz. „Co jste s ním provedli?“

„Nic. Najali jsme ho na speciální úkol.“

„Najali? Ale práci jsem pro něj měl já!“

„Nechcete se přestat hádat?“ uklidňoval vznikající hádku Mikpot, „Jestli je ten... Dewan nablízku, potom je všechno v nejlepším pořádku, že jo? Mám pocit, že mi něco dluží.“

„Jenže přesně tohle by neudělal,“ řekla Amanita zamyšleně.

„Myslím, že si vždycky rád půjčoval,“ namítl Qwertz.

„Ne Dewan. Kníže.“

„Ten si taky rád půjčuje,“ prohlásil Pft. „Ale asi máš pravdu. Za Dewanem by nás neposlal. Vypadal na to, že mu docela věří. Já bych řekl, že jsme někde úplně jinde. Na druhém konci.“

„Proboha, my taky?“ zděsil se Mikpot. „V Munzúnu?“

„Ale houby. V Moansoonu je úplně jiný vzduch,“ oponoval čaroděj. „A tohle je přesně, tedy někde, pravděpodobně úplně jinde.“

„Jistě, pane. Opravdu někde úplně jinde,“ odpověděly mu dveře.

Společnost ztuhla.

„Koho mám ohlásit?“

„Kde...“

„U Štíhodné paní Armíny Vellendoršské, pane.“

„... to u všech všudy jsme?“

Dveře se otevřely a nabídly pohled na pidlikijského propuštěnce v bezvadně střižené livreji. Pftovi se okamžitě zatočila hlava a zahoupal žaludek, Amanita si oddechla.

„Ohlas návštěvu od svého bývalého pána. Konstruktor Pft Pftsyn a jeho přátelé,“ poručila. Pidlikijec pokýval hlavou.

„Ffft Ffffšššššš a jeho řířátel, ano madam.“

Amanita konečně pochopila jeden z důvodů, proč její jinak mírumilovný šéf nesnáší Pidlikijce.

„Tohle nám určitě udělal schválně,“ naklonila se k Pftovi. „On jí nemá rád.“

„Kdo? A koho?“ zeptal se Mikpot.

„Jeho knížecí Milost svou švagrovou, u které nás právě ohlašují. Jenom nechápu, proč sem poslal také mne,“ řekl Pft. „Zrovna ve chvíli, kdy se mi skutečně začalo dařit.“

Dveře se znovu otevřely a objevil se lokaj.

„Šťihodná vášš ošekává.“

„A co je vlastně zač?“ zeptal se Mikpot. Amanita pokrčila rameny.

„Nikdy jsem ji neviděla. Ale jestli je jen z poloviny pravda to, co o ní kníže vypráví, pak jsme na návštěvě u hádavé staré čarodějnice.“

Qwertz při posledním slově ožil.

„Říkali jste něco?“

Prošli vkusně zařízenou halou a po třech širokých schodech vystoupali ke dveřím salónu.

„Jenom obrazně,“ uklidňovala Amanita mága, „Ve skutečnosti to žádná čarodějnice není.“

„MORIZZIIIIIII!!! KDE TO U VŠECH VŠUDY ZASE VĚZÍŠ?“

Řev vycházel ze salónku.

„Opravdu ne?“ otázal se znepokojeně Mikpot.

Dveře se pootevřely.

„TAK AŤ UŽ JDOU DÁL!“

„Žádná stará čarodějnice?“

23.

Nic nefungovalo. Sotva se Dewan napojil na centrální informační síť, vlétlo do půjčeného počítače virové komando a vyčistilo ho až na bios. Zaručeně jasná díra v bezpečnostní zdi byla evidentně pod kontrolou. Na druhý pokus, který podnikl s dalším – pro změnu ukradeným – strojem mu na nevinný dotaz o slečnách a mladých paní hrubého Soonarína popisu odpověděla Evidence obyvatelstva vyčerpávající relací, z níž se mohl dozvědět ty nejdůvěrnější situace.

Nijak moc ho nezajímaly. Ani pikantní historky, ani hlášené osoby. Potřeboval se dostat k zprávám informátorů a donašečů. To byl nejběžnější způsob získávání čerstvých informací, podsvětí si nejraději o sobě četlo za policejní peníze. Jenže to vypadalo, že kromě pašerácké se zhroutila také udavačská síť. Poštovní schránky kontaktních policejních orgánů zely prázdnotou a hlouběji do systému se Dewan neodvažoval. Prostě nic nefungovalo. Šla z toho hrůza.

Díky hrdinské praxi měl jasnou představu blízké budoucnosti. Impérium se začínalo propadat do marasmu, nahlodávalo své pilíře a spělo k nevyhnutnému konci. Jelikož tam mířilo – jako každá přebujelá říše – už hezkých pár století, nebylo na tom nic zvláštního. Jenže současná agonie se ukázovala být krátkou. Císař byl panák, dirigovaný svými poradci, a ti na tom nebyli o mnoho lépe. Posledních pár let řádilo v imperiálním zákulisí nějaké asketicky vypadající zjevení, které dokázalo účinně utahovat šrouby na všech stranách, absolutní propad státního rozpočtu ale nezachránilo, stejně jako nepozvedlo prestiž Říše. Vypadalo to na velkou domů – až to praskne, bude nějaký státní tajemník financovat Galaxii a hrát do ouška všem vládcům v najednou nezávislých provinciích.

Přesně o tohle se chce pokusit Qwertz, uvědomil si Dewan. Nastrčit na moansonský trůn nějakého šaška a tahat za špagátky. A k tomu potřebuje mně. Ať táhne.

Při projíždění matrixu a nenápadném vyptávání v Mahamudově lokále, zjistil, že neožský chaos narůstá geometrickou řadou. Vlna byrokracie se převalila přes celý Central a vnitřní provincie, aby pokračovala dál od hvězdy k hvězdě. Poslední dva dny dokazovaly, že agonie bude opravdu bleskurychlá. Pět nových zásadních vyhlášek, nahrazujících jedna druhou, i nespotební daň, plošně zasahující všechny nekonzumující obyvatele Centralu (s výhledem na platnost pro celou Říši během čtrnácti dnů), hovořily o rachocení závěrů podomácky vyrobených

paprskometů.

Nastal čas přímé akce. Dewan nechal re-kognoskace a s minimem údajů vyrazil za princeznou.

Konečně, byl přece hrdina, a tak se mohlo stát, že se napoprvé treffi.

24.

Posuv galaxií už dávno změnil barvu. Miliardy planetárních systémů sežehly plameny supernov, prostor byl přeplněný kupou velkých černých děr. Vesmír spěchal k poslednímu setkání do míst, v nichž před dlouhým časem začal svou cestu.

A všechno jako převrácený film imploduje, poslední paprsky zhasnou a prostor/neprostor se utopí v nekonečně černé tmě.

Někdy po obědě.

Soonar znuděně zívla a podepřela si bradu pravou rukou. Z levičky se marně snažila vytrást mravence.

Tohle byl už pátý model všehomíra, zkusila vesmír nekonečný i extrémně zakřivený, vesmír o průměru několika kilometrů – ten byl zajímavý, jenže bůhví proč se na něm pohyboval nějaký vousatý stařík s blokem a uhlazený elegán, patrně bankovní úředník nebo pojišťovák, v županu. Zkusila přeorat základny vesmírné mechaniky a podařilo se jí Planetárium přesvědčit k nadkybernetickým výkonům.

Ale teď byla v koncích sama. Vytržení z celkem rušného života giokondského knížecího sídla snášela mizerně a jen zázračná Odpočinková větev se všemi těmi kouzly, udělátky a hračkami, ji dokázala udržet nad vodou. Ale Soonar nesnášela stereotyp a i zázraky a supertechnologie zevšední. Toužila po změně. Byla sama a přitom za stěnou procházeli stovky lidí císařským palácem.

„Stopni to!“

Ne, vydržet se to už skutečně nedá. A táta se už možná dozvěděl, že místo k tetě Armíně dorazila na Central.

„Chci odejít,“ prohlásila.

Odpověď jí bylo ticho.

První vteřiny měla jen divný pocit, zvláštní pocit, povědomý pocit... a pak jí bylo zcela jasné, že v místnosti opravdu zavládlo naprosté ticho. Nervózně si odkašlala.

„Chci jít pryč!“ zopakoval důrazněji.

Ticho zesílilo do mínus pěti decibelů.

„Planetárium?“

Nechce mě pustit? Ale to jsme si nedomluvili!

„Specifikujte prosím čas odchodu, Jasnosti,“ ozval se Administrátor.

„Hned!“

„Nestačíme vám připravit šaty.“

„Po obědě?“ slevila.

„K vašim službám, Administrátor Odpočinkové větve.“

Soonar si oddechla. Vyšla z Planetária a zamířila do knihovny. Šálek čaje, potom koupel, nechat se učesat a vzít si nové šaty, samozřejmě, že palácovou úvěrovou kartu, kterou Větev vyčaruje pravděpodobně přímo z Franzínovy pokladnice. A půjde se.

„Šťastnou cestu, Jasnosti,“ rozloučil se s ní Administrátor přede dveřmi. Na chvíli opět zavládlo záporné ticho, což Soonar trochu znervóznilo. A potom Větev promluvila, nestrojovým tónem.

„Vrátíte se, prosím?“

A bylo to venku.

Paníbohová!

V princeznině hlavě propukla tak rychlá a prudká bouře myšlenek, že zrychlené vesmíry Planetária byly proti ní škytajícím hlemýžděm. Větev ji prosila, ani ona nechtěla být sama, stovky let vařit čaj a znovu ho vyplachovat, tisíce hodin vysávat prach z nepošlapaných koberců, všechna ta práce na sebezdokonalování. Větev potřebovala pro někoho žít...

Tak mám, nebo nemám?

Soonarinou hlavou teď vířila jedna jediná myšlenka. Mám...

„Máme vás očekávat?“

... nebo nemám...

Nemám.

Bylo rozhodnuto. Soonar se otočila k zrcadýlku u dveří a sundala si velké zlaté

náušnice. K těmto šatům se rozhodně příliš nehodily a bude lepší, když princezna nebude budít pozornost.

Hodila náušnice do kapsáře. O něco cinkly.

„A jde se.“

Vykočila ze dveří.

25.

Jeho Císařská Jasnost Franzín II. se v dopoledních audiencích přímo vyžívala. Od té doby, kdy si nepostradatelný Kauvirs zlomil nohu a byl bolestí a lékařským konziliem upoután na lůžko, si navíc mohl přijímat kohokoliv a v jakémkoliv pořadí. Ceremoniářův seznam se rázem zkrátil na několik málo jmen, neustále se opakujících a naplňujících tři úřední hodiny v nekonečné smyčce proseb, hlášení a informací.

Císařský výběrčí Zmak do té skupiny patřil také. Jestliže se předtím nesnažil lézt imperátorovi na oči více, než bylo nutné, vyžíval se nyní v opakovaných návštěvách, často jeho přijutím císař začínal a další audiencí své úřední hodiny končil. Zmak se nikdy neopomněl podívat na prázdné místo vlevo od vladařova trůnu; jen málokdy se mu přitom podařilo skrýt blažený úsměv.

Na pár dnů bude klid. A za tu dobu snadno stihneme uklidit všechnu špínu. A možná že dokážeme víc, Franzín je přelétavý a vhodným psychologickým působením můžeme převzít nitky my. Třeba já. Na čas.

Jenže to nebylo tak jednoduché. Franzín nebyl absolutně dementní a nepotřeboval k životu cizí hlavu. Jen mu ten stav vyhovoval. A nebylo-li zbylí...

„Mám takový dojem, Zmaku, že naše pokladnice opět chudne.“

„Ale pane...“

Císař zamával odmítavě rukou.

„Vůbec nic mi neříkejte. Právě jsem přišel na způsob, kterým státní rozpočet pozvedneme na patřičnou úroveň.“

„Jistě, Výsosti.“

„Zavedeme daně.“

„Z čeho, Vaše Vysokoblahorodovatosti?“

„Od toho tu mám vás. Máte přece školy, ne? Vysoké daňové učení, že?“

„Jistě, Nejmilostivější,“ přitakal Zmak, ačkoliv o takovém vzdělání slyšel poprvé. Až doposud mu stačila všeobecná nižší střední.

„No vidíte. Tak se dejte do díla. Máte naše milostivé požehnání.“

Zmak nasucho polkl.

„Myslím, pane, že to nebude zrovna jednoduché.“

„Ani slyšet. Seznámíte nás s výsledkem při zítřejší audienci. Kauvirsí?“

Sotva vyslovil jméno svého poradce, strnul. Oslovený, ač vzdálen dobrou půlmíli, také.

„Kde... Ach ano, Kauvirs není. To je škoda,“ řekl Franzín tiše. „Myslím, že by se mu tenhle nápad líbil.“

Zmak vycouval z místnosti.

Nakonec, přemýšlel, to není tak špatné. Ten divnej duch si ještě pár dní poleží a za tu dobu musím uklidit ty nejřvavější problémy. Nějaké ty daně navíc – samozřejmě dočasné, k překlenutí momentální situace, takové ty obvyklé řečičky pro média – neuškodí, spíš naopak. A císař bez Kauvirse je neškodný.

Netušil, jak velká lež mu právě prošla hlavou.

26.

Šla podél zdi a to byl první příznak cizinky, dívka z Neohy by za každých okolností kráčela při chodníku, kde na vás nemůže nic spadnout. Byla vysoká sto osmdesát centimetrů – po odpočtu nebezpečně dlouhých podpatků to mohlo udělat princezniných sto šestašedesát. Dewan si vybavil Soonarín hologram, který ráno pečlivě prostudoval, ověřil ho vůči sledované postavě a rozhodl se zasáhnout. Opatrně se na dívku pověsil, šel patnáct, dvacet kroků za ní, aby mohl kdykoliv vyběhnout. Jen až zamíří na výhodné místo. Na téhle ulici nebylo vhodné budít rozruch.

Dívka – další úkaz nezvyklého chování – vyrazila mezi zaprášené keře Jede-Parku. To znamená, že opravdu není zdejší, myšlenku

na dobrovolnou sebevraždu Dewan zavrhl, v tuto hodinu ne, to se parkem potloukali pouze neškodní úchyláci a pár střízlivějších zlodějů. Mohlo by se stát, že ze špinavých a pokroucených keřů vyjde bez úhony. I když spoléhat by na to nechtěl.

V dané situaci to ale bylo naprosto nejlepší místo. Dewan počkal, až dívka přejde kolem prvních pěti trosek laviček a zahne u velkého stromu, který si dokázal vypěstovat neožský metabolismus a odolával všem civilizačním vlivům. Jeho kořeny za dlouhá léta prorostly hluboko do podzemí, natáhly se kanalizačními stokami a vybudovaly stromu závislost na neožských plísních. Patřil k jednomu z pilířů města. Nikdo už nevěděl, zda původním semenáčkem byl dub, bříza, nebo něco exotického, jisté bylo jen to, že strom v nepravidelných obdobích nesl zajímavé plody. Teď prožíval čas vegetačního klidu, což se projevovalo vrbově svěšenými větvemi a závojem lišejníků, padajícím k zemi.

Poblíž malebné skupinky zaprášených parazitujících kosodřevin Dewan dívku dohnal.

„Slečno?“

Lekla se. No jistě, už tady hezkých pár dní bloudí a vyhýbá se policejním špehům.

„Nebojte se.“

„Koho?“ zeptala se dívka, když se otočila a vzhledla do výšin Dewanovy hlavy.

„Jsem tu s vámi.“

„No právě. Hele, nemám ani halíř a jsem naprosto frigidní.“

„To je v pořádku,“ řekl Dewan a spiklecky se ztišil k šepotu. „Váš otec mi dal kupu peněz, abych vás dovedl zpátky.“

Dívka vykulila oči.

„A ještě tohle,“ vzpomněl si na prsten. „Říkal, že mě podle něj poznáte.“

„Můj co? Že by mu konečně došlo, že jeho miláček lítá v průšvihů?“

„Jo, přesně tak. Hele, madmozíle, pojedeme. Pro jistotu tu vezmeme přes tovární čtvrt' a pak metrem. Od Mahamuda zavoláme vašeho otce a domluvíme, jak si vás odveze. Hlavně, že je to za náma.“

Zdálo se, že si oddechla. Zpočátku ještě

koukala na Dewana trochu s nedůvěrou, ale když se na ní nevrhl ani v centrální křovinovo-pavučinové části Jede-Parku, nechala se pokorně dotáhnout až do tovární čtvrti, kudy projížděli pouze roboti a tu a tam nějaká ta skupinka otroků.

„Ona to není žádná legrace, žít v tomhle bordelu,“ svěřila se Dewanovi, když čekali na zpožděnou podzemku. „Kdekdo by vás nejraději viděl v posteli, nebo s kapsami naruby. Ještě, že si fot... tatínek vzpomněl. Moc často to nedělá.“

„Vypadal starostlivě,“ bránil Dewan knížete. „Ale to už je, koneckonců, váš rodinný problém. Já vás měl jenom najít a to se mi povedlo. A docela rychle, ještě že si vás všimli tajní. Víte, co mi dalo za práci projet všechny profily novejších pouličních děvek. Pardon, ale jinak bych na vás nepřišel, Jasnosti.“

„Nic se neděje,“ pohodila dívka hlavou.

Nic se nedělo ani nadále, podzemní dráha je zavezla z jednoho konce Neohy na druhý, ulice byly vymetené dopoledním zátahem a Mahamud byl v hospodě sám. Dewan na něj kývl a protáhl svůj úlovek na schodiště. V zšeřelém pokoji pak usadil princeznu do odrbaného mechanického křesla, usmál se na ni a zpod postele vylovil kufřík s vysílačkou.

„To bude kníže zírat na drát,“ pochválil se. „Lepšího hledače, než Dewana Kolfrewra si najmout nemoh'.“

„To asi ne,“ přikývla dívka a začala si upravovat nehty. Dewan si všiml, že jsou naklonované, princezna vlastnila opravdu pořádné drápy, kterými mohla víc než dobře škrábat a bodat. Na první pohled ovšem vypadaly jako tenounké křehké ozdůbky, jenže přesně takové byly i nehty většiny Dewanových kamarádek.

Většina Dewanových kamarádek šlapala.

Vysílače chvíli trvalo, než se iniciovala a Dewan si pro jistotu několikrát poslechl návod k použití. Jeho touto chvílí nově nabytý majetek ho fascinoval dvojnásob, z obchodního hlediska to byla naprostá bomba

a z technického vlastně také. Nebyl hloupý a tak věděl, jak fyzikálně složitá věc se v kufříku ukrývá. Bylo to jen nepatrně méně vynikající, než vynález toho malého skrčka Pfta Pftsyna, tohle něco se dokázalo spojit s přijímací stanicí v několika setinách vteřiny, ať už se nacházela kdekoliv. Kód se nekompromisně probil nejkratší možnou cestou, na rozdíl od těžkopádných přesunů prostorem, u nichž zatraceně moc záleží na nekonečném množství faktorů. Přijímací stanice taky nebyla žádným druhým kufříkem, ale pětímetrovou krychlí.

Ten na druhé straně to nebral. Vzato v absolutním čase, mohla být na Giokondě, v oblastech knížecího paláce, noc a chvíli potrvá, než se Jeho Výsost vyhrabe z pelechu a zvedne sluchátko. Princezna si mezitím upravila arzenál a přerovnála tělo do koketní polohy, v níž všechna klíčová místa byla téměř k vidění. Dewan se raději otočil k displeji vysílačky.

Přebíhaly přes něj červenomodré pruhy vyzvánění, žádní reklamní panáci jako na neožských linkách, kde hovorné občas volajícím zaplatily poplatky za reklamu. Stačilo, aby videofon vyzváněl víc než pět minut. A mohli jste si být jisti, že správný domorodec se dříve neohlásí.

V Neoze se odjakživa volalo zadarmo.

Proto se Dewan prvních deset minut nezervózoval. Další čtvrt hodinka ho naplnila jemným rozechvěním a v okamžiku, kdy zahulákal na obrazovku: „Tak už to vezmi, ty troubo!“ rozplynuly se pruhy a vykryštovala Giokondovu tvář.

„Říkal jsi něco?“ otázal se ledově kníže. Na Giokondě, v oblasti knížecího paláce byla zcela určitě noc a tamní vládce každých pět vteřin zívá.

„Akce je úspěšně dokončena,“ prohlásil Dewan nadutě a pohodil hlavou. „Objekt určení dosažen.“

„Co to meleš?“ zazíval vzdálený kníže, než mu unavený mozek přeložil Dewanova slova do srozumitelné podoby.

„Tys jí našel?“ vykřikl pak a ospalost z něj

rychle spadla, „Tys jí opravdu našel!“

„Na to jste mě najal.“

V tónu té věty bylo víc pýchy a zadostiučinění, než mohla unést. Snad proto se Dewan lekl vlastního hlasu a začervenal se.

„A kdepak je, děvenka moje?“ vyptával se dychtivě kníže.

„Zrovna tady nalevo, Výsosti,“ usmál se Dewan a natočil kufřík tak, aby kamera vysílačky zabrala křeslo. „Jakej jsem?“

Chvíli bylo ticho.

„No?“

„Největší idiot pod všemi slunci,“ opáčil kníže lakonicky. „A já měl vědět, že nemám nikdy najímat nikoho, kdo nepochází z Giokondy.“

Prekvapený Dewan se snažil několika nesrozumitelnými slovy protestovat.

„Tohle není moje dcera, blbe! Už sis prohlížel hologramy? Soonar přece nevypadá jako děvka.“

Dívka v křesle se urazila. Dewan se na ní vyděšeně podíval, potom se vrátil ke knížeti a znovu pohlédl na svůj úlovek.

„Jak to... Vždyť vypadá jako ona. Skoro. A vůbec, hologramy jsou na nic, protože si je každé upravuje. Já...“

„Ty koukej zaměstnat mozek, na svaly zatím zapomeň,“ poradil mu kníže.

A vypnul se. Dewan ještě chvíli civěl na tmavou obrazovku.

„Co seš vlastně zač?“ zařval najednou.

Dívka v křesle se schoulila a nasadila výraz vyděšené panenky.

„Jak to, že nejsi Soonar?“

„Copak můžu za to, že mi dali jiný jméno?“ pípala.

„Tak proč jsi to neřekla hned!“ Dewan se znovunabytou pamětí tak nějak nesnášel prohry. „A nehraj na mě divadýlko. Teď už vím, co jsi zač.“

Prohlédla si ho a usoudila, že už to skutečně ví. Na první pohled bylo zřejmé, že tady žádné divadélko nepomůže.

„Chtěla jsem si trochu pomoci,“ přiznala se. „Neměls začínat s povídáním o princezně a bohatém otci. Ty bys toho nevyužil?“

Dewan něco zahučel.

„Tak vypadni.“

Pokrčila rameny a zkusila svádívý pohled. Ale hrdina byl momentálně daleko jakémukoliv druhu zábavy. Dívka vzdychla a vytratila se z pokoje.

Teprve potom si Dewan uvědomil, že ani neví, jak se falešná Soonar jmenovala.

Do budoucna to třeba nemuselo být jedno.

27.

„Změnils vkus?“ zeptal se Mahamud, když Dewan dorazil na pravidelné podvečerní pivo.

„V čem?“

„Vždycky jsi byl na malý modrooký černovlásky. S pořádným poprsím. A co ses vrátil, přitáhl už třetí blond...“

Uhnul na poslední chvíli. Sklenice z nerozbitného skla se odrazila od nenárazu-vzdorného zrcadla a zanechala na něm další pavučinku prasklin.

„Snad jsem tolik neřekl.“

„Promiň. Ale já někoho hledám. To je můj kšeft. A v tomhle bordelu to prostě nejde postaru. Takže metoda pokus – omyl, chápeš?“

Dewan byl rozčilen na nejvyšší míru. Jeho obnovený hrdinský nátěr každým pokusem o nalezení princezny oprýskával. Kdyby měla aspoň tři ruce, nebo bradavici na nose. Jenže ona byla natolik normální, že hologramy nepomáhaly.

Problém byl v tom, že v samotné Neoze žilo přes půl miliardy lidí a na celém Centralu další tři. Když v to připočítáme nehumanoidní menšiny, dostaneme se k číslu šesti miliard obyvatel planety, plus nějakých dvacet třicet milionů neregistrovaných. A princezna se v nich, při současném byrokratickém chaosu, mohla ztratit dokonale.

Dewan začínal chápat, že si na sebe v euforii pověsil příliš složitý úkol. Nejbezpečnější bude na čas si dát pauzu a počkat, až se vzpamatují policejní archívy, do nichž se dříve nebo později dostane každý, kdo na Central vkročí.

Se zpožděním maximálně pěti let.

„Hele, a ještě něco,“ naklonil se k němu Mahamud. „Vyptával se tu dneska po tobě nějaký chlapík. Vypadal nápadně nenápadně, takže to asi policajt nebyl, ale bejt tebou, tak bych si dal bacha. Protože jakmile po tobě někdo půjde, tak tě prasknu.“

Dewan to kývnutím hlavy vzal na vědomí.

Asi si někdo všiml mých výpadů do policejních sítí. Nebo některá z těch dívků prozradila svým přátelům, co u mě viděla zajímavého. Takže další důvod pro krátký oddych.

Nejlepší bude, když se od Mahamuda na nějaký čas odstěhuju někam stranou. Konečně, mohl bych se vrátit do svého starého bytu. S balíkem prachů, který mám od knížete se na chvíli dá zajistit klid. Zase tak velké číslo nejsem, aby to někoho zajímalo.

Jenže na to už bylo trochu pozdě.

28.

„Chudinka moje malá. A švagr mě rozhodně nepozdravuje?“

Teta Armína nevypadala tak zle. Nevypadala vůbec zle, jenom byla trochu hlasitější, protože špatně slyšela a myslela si totéž i o ostatních. Nejsnesitelnější byla, když se snažila šeptat.

Nenadálé hosty přijala s otevřenou náručí. Verenie byla velice řídké osídleným světem a těch osm set tisíc obyvatel se jen občas setkávalo tváří v tvář. Sto padesátimilionová armáda služebnictva a zaměstnanců se nepočítala.

Jako každý člověk, který si pochvaluje klid a pohodužití mimo bláznivé centrální světy, byla Armína nejvíce zvědavá na nejnovější říšské drby. Proto se jejím nejoblíbenějším hostem stal Mikpot, nešťastně zápasící s ořezanou pamětí.

Když totiž Dewan zmizel via Giokonda z vězení, odešla s ním i část telepatovy mysli, protože v tu chvíli se Mikpot podruhé pokoušel proniknout dovnitř. Stav, v němž

se nyní polotelepat nacházel, byl mnohem horší než klasická amnézie, při ní si prostě nepamatujete vůbec nic. Mikpot si pamatoval všechno. Jenom to občas nedokázal dát do souvislostí.

Centralské reálie v jeho podání hrozily stát se nejnovějším šlágrelem galaktických událostí. Armína mu naslouchala s neslušně otevřenými ústy, neustále litujíc, že tohle neuslyší manžel.

Po pravdě řečeno, nezdálo se, že by ctihodná teta nějakého měla. Aspoň se ho prozatím nepodařilo nikomu spatřit. Pft tvrdil, že ho zaslechl druhé noci k ránu, jenže konstruktorovi se nedalo příliš věřit.

Aniž si to kdokoliv z nich uvědomil, uběhlo jim čtrnáct dnů, strávených tou nejnudnější a tudíž pro všechny zúčastněné nejlepší dovolenou. Armína se skrze služebnictvo starala, aby se ještě nějaký čas zdrželi, protože si Mikpot – jako ona legendární vypravěčka nekonečně prodlužovaných příběhů – dal dohromady historii o nepovedené válce s Arkturií (ve skutečnosti šlo o ministerský průšvih s císařovou milenkou a snad i o nějaké ty ulité finance); když se pak u prvního koláčku následující svačiny dobral konce, pokračoval zmateným vyprávěním o zákulisních machinacích jistého významného kulturního činitele (i když poctivě přiznal, že si není příliš jistý tím významným, nijak moc by se raději nedovolával kultury a s činitelem to taky nemusí být tak docela pravda). Na Verinii zatím vrcholilo léto, což byl čas, kdy končily sklizně a celá planeta si užívala na stovkách slavností, dožínek a pánských jízd. Jejich odlesk dopadal i na nedobrovolné návštěvníky.

A do toho se ozvaly divné zvuky.

29.

Vzdálené dunění, které vyrušilo Armíniny hosty z dopolední siesty. Zprvu mu nikdo nevěnoval pozornost.

Dunění se za chvíli ozvalo z opačné strany.

„Co to je?“ zeptal se Pft, jehož libovolné

přírodě nepřírozené projevy dokázaly vytrhnout z jakékoliv jiné zábavy.

„Čaj s bylinkovým máslem, prosím,“ odpověděl sluha, obíhající stůl po mírně excentrické dráze jako standardní nenápadná planeta kolem tuctové hvězdy. Pft k němu vzhlédl se stejným úžasem, jako by kolem něčeho takového objevil prstenec.

„Tak hlasitý? Tohle je spíš sofistikovaně technologické.“

Sluha se nejistě podíval na porcelánovou konvici.

„V tom případě nemohu sloužit.“

Amanita se na konstruktora něžně podívala.

Odněkud se blíží bouře a Pfta určitě napadá něco vysoce technického. Třeba jak využít její energii. A on by na to určitě přišel, kdyby měl dostatek času. Kdyby si dokázal udělat dostatek času.

Potom si uvědomila, že přemýšlet by měli všichni. Třeba o tom, jak se odtud někdy dostanou.

„Co to je?!“ vykřikl Qwertz, podřimující po včerejším prodlouženém večírku, když otevřel jedno oko a zjistil, že hledí na šálek tmavé tekutiny, v němž pomalu taje kostička tuku. Třesk rázové vlny se ozval někde za domem.

Sluha pokrčil rameny.

„Netuším, pane. Snad příprava nějakého ohňostroje na dnešní dožínky.“

„A to se nestydíte podávat lidem?“

Oblohou prolétl velký tmavý předmět a s malým zpožděním ho následoval nesnesitelný hluk.

„Paníbohová!“

„Říkal jste něco?“ zeptala se Armína Pfta, zírajícího s otevřenými ústy.

„Imperiální expediční kluzáky!“ zařval jí do druhého ucha Mikpot.

„To je od vás milé, že jste si vzpomněl na další dr... novinky z centra.“

Pft se bezradně otočil k telepatovi, ale pobledlý Mikpot hleděl k nebi. Zdálo se, jakoby s Dewanem odešel i jeho optimismus.

Možná jen nesnášel nadměrný hluk.

„Co tu chtějí?“ zeptala se Amanita, „Pokud

vím, konají se manévry vždycky u Soanaduru. Kvůli tamním nevěstincům.“

„Tohle nevypadá na manévry,“ řekl telepat a snažil se z mozku zapudit neodbytnou otázku na význam slova nevěstinec. Tak nějak si ho nedokázal spojit s představou seznamovací kanceláře.

Kluzáky zmizely za obzorem a zvuk se pomalu odbelhal za nimi.

„Něco se muselo stát,“ prohlásila Amanita, když jí odlehlo v uších, „Tohle není samo sebou.“

„Další zbytečná slova,“ ozval se Qwertz, „Ale mám nápad.“

V Mikpotovi se zrodilo podezření, že tato věta pravděpodobně nemá mnoho společného s frází Všechno bude v pořádku. Čaroděj se naštěstí odmlčel, protože Armínino služebnictvo, nijak nereagující na vzdušné manévry, dopravilo na terasu mísu se zeleninovým salátem.

„Jaký nápad?“

„Později. Momentálně je stejně neopodstatněný a významu nabude až po událostech následujících dnů.“

Amanita si vzdychla a pak se znovu láskyplně zahleděla na Pfta, jehož nejspíš něco napadlo, protože se stáhl do kouta, vylovil kapesní počítač a ťukal do kláves párátkem.

Je mimo, uvědomila si. Qwertz je taky mimo a chudák Mikpot rovněž, ale ten za to nemůže. Jenže Pft je krásně mimo. Nestará se o nic, jen o své nápady a i když jejich realizaci většinou následuje katastrofa, dokáže tenhle chlapík všechno. Nejspíš proto, že svým objevům neochvějně věří. A víra -

Ale houby. Má za sebou úspěšné studium na dvou prestižních technikách a mnohaletou praxi.

„A co vy, děvenko? Vy si nedáte?“ vytrhla ji z nvyého zasnění teta Armína. „Můj zeleninový salát je vyhlášený. Můj muž – ten současný – ho miluje. Ale jak tak koukám, kdyby měl soupeřit s támhletem,“ ukázala na čaroděje, „Asi by skončil druhý. V těsném závěsu, myslím.“

Qwertz nejedl nijak pomalu. Jeho ruce v nepřetržitém proudu dopravovaly vybrané kousky zeleniny z mísy do úst, snad ji nestačil ani rozkousat, ale přesto působil dojmem gurmetského vychutnávání.

„Mně spíš zajímají ta letadla,“ přiznala se Amanita. Teta pokrčila rameny.

„Nejsem technický typ. Můj muž trochu, ale spíš přes ruční zbraně. On je totiž lovec.“

Amanita to slyšela asi po patnácté, celou tu dobu, kterou se tu rekreovali. A za celou dobu Armínina manžela nespátřila ani koutkem oka. Slyšela, to ano, když v časných ranních hodinách dupal po chodbách a sháněl honce.

Na druhou stranu, nejhorší manželství to nebylo.

Amanita se přitočila k Mikpotovi.

„Skutečně to je císařská armáda?“

Telepat přikývl.

„Párkrát jsem dělal v pouliční náborové kanceláři. Šmíroval jsem pocity odvedenců, jestli nejsou teplí a tak. Viděl jsem moře propagačních filmů.“

„Ale co tu chtějí?“

Telepat pokrčil rameny.

„Asi se někdo zbláznil.“

Někde za obzorem zahřměl další motor. Na stole cinkl porcelán.

„Řekl bych, že vám obsazují planetu.“ zvedl Qwertz hlavu od prázdné mísy. Armína rozhodila ruce a zachichotala se. Čarodějův hlas slyšela vždy, i když šeptal. Možná to tak chtěl. A možná jen dobře artikuloval a ona dobře odečítala.

„Vy jeden šibale. Co by tady dělali?“

„Dobývali nová území pro větší slávu císaře,“ poznamenal Pft trpce. Ty jedna náno, dodal v duchu. A znovu se vrátil ke své práci, která se v tuto chvíli tak trochu zabývala jednoduchým technickým řešením přesunu většího počtu pokud možno velmi vyzbrojených osob na velmi velké vzdálenosti v minimálním čase. Myšlenkám neporučíš.

„Konečně, mně tahle planeta nepatří. A když se budou chovat slušně, můžou tady pár týdnů zůstat.“

„Já bych to tipoval na pár set let,“ řekl

Mikpot, který s úžasem zjistil, že v některých věcech má naprosto a dokonale jasno. Ani jedna nepatřila k těm příjemnějším. „Na Cimprlichon dorazili před třemi sty padesáti lety na přátelskou návštěvu. A nějak se jim tam asi zalíbilo.“

„Tři sta padesát let?“ Armině se vplížil do očí děs, „Ale to je hrozné. To nevydržíme.“

„Cimprlichové to říkali také.“

„Dovedete si představit, kolik toho tady za tu dobu snědí? Všechny zásoby přijdou vniveč během několika týdnů. Kdepak, s tím se bude muset něco udělat.“

„A copak, milostivá?“ zeptal se jízlivě Mikpot.

„Zvedneme ceny dřív, než na to přijdou,“ prohlásila rezolutně Ctihodná. „To bude asi nejlepší. Za tři sta padesát let je vyždímáme do sucha.“

Amanita chtěla něco namítnout, ale potom se zarazila.

Kdepak, teta Armína nebyla tak naivní, jak by se mohlo na první pohled zdát. Verenie se přece jen něčím lišila od zbytku Periferie. Dívka zapátrala v paměti. Planeta se živila především exportem lahůdek. Nebyl by to jediný a podstatný důvod, proč by už před mnoha staletími, za vlády silných císařů neměla být dobytá a připojena k impériu? Jenže – pokud si Amanita pamatovala – Verenie byla vždy nezávislá. Byla před Říší, byla za období Mezanarchie, byla vždy. Jaké nebezpečí se tu skrývalo? Proč všichni platili cla, dovozní přírážky a přepravní pojistky? Nebylo jednodušší vyslat tyhle kluzáky už před několika staletími? Někde musel být nějaký kámen úrazu.

A proč by to nemohla být právě obchodní politika?

Proč by se v centru nemohl někdo pěkně pakovat třeba právě na dovozních clech? Pokud si chcete uchovat nezávislost, musíte nebýt ničím zajímavý na jedné a *opravdu* zajímavý na druhé straně.

Za pět minut prolétla vzduchem druhá vlna.

„Když mě na moment omluvíte,“ řekla

zamyšleně teta, „Na chvíli se vzdám. Tohle opravdu vypadá dobře.“

Načež skutečně odešla.

„Tak by mě zajímalo, co chce udělat,“ řekl Mikpot. „Protože nejlepším řešením by bylo nedělat nic.“

„Musí se přece bránit.“ namítla Amanita, která kdysi začínala v demokratickém hnutí odporu, než si ji vládní agenti vytipovali jako člověka s budoucností a přetáhli na Gionkondovu stranu. Revolucionářka ve vývinu pak zjistila, že její někdejší nepřítel dělá v podstatě totéž co její někdejší přátelé, jen paprskometry nahrazuje smlouvami, špionáží a intrikami. Každý má svého velkého nepřítele.

„Jenže to je právě to nejhorší! Takhle to tady imperiální armáda trochu vydrancuje, možná srovná se zemí jedno dvě města, ale když se Verenijci budou bránit, jsou schopní srovnat s kosmem jednu planetu. Zrovna tohle se císařští generálové pamatují z učebnic historie vojenství. Žádný imperátor nevydržel, když nechal existovat jakékoliv k boji se odhodlané povstalce. Bůhví proč, ale ideály jsou jako myši. Nechte někde jeden pár a do roka se rozplemení kam jen pohlédnete.“

„Nesmysl,“ mávla rukou Amanita, která si neuvědomila, že Mikpotova mysl opět chaoticky poletuje ve snaze spojit si fakta.

„Právě naopak. Když se nebudou bránit, budou si generálové myslet, že si metály za tuhle akci nezasloužili a proto srovnají Verenii s kosmem.“

„Paníbohová!“ vykřikl nešťastně Mikpot, „O generály tu vůbec nejde. Tady tomu velí seržanti.“

„Mluvil si o generálech.“

„Ti dostávají hlášení.“

Ačkoliv telepatova logika opravdu skřípala, musela Amanita uznat, že v tomhle má Mikpot skutečně pravdu. Císařští generálové už dávno nebyli čistokrevnými vojáky. Impérium nevedlo skutečnou válku už dobrých sto let a ministerstvo ozbrojených sil pomalu zapadalo prachem a krylo se pavučinami. Drobných válek mezi dominii se účastnili pouze inspektoři, dávající rady tu

jedné, tu druhé straně. Ostatně, říše neměla téměř žádné sousedy, protože se teoreticky roztahovalo po celé galaxii. Několik samostatných planet na Periférii a Území chaosu v hvězdném shluku na pokraji jednoho z galaktických ramen nepředstavovalo žádnou hrozbu.

Snad proto byli císařští generálové odborníky ve vyhledávání vnitřního nepřítele. Tradovalo se dokonce, že před lety existovala ve vojenských kruzích zvláštní loterie, nazývaný Omská ruleta. Ten, kdo prohrál, musel zorganizovat pokus o převrat, pokud možno za podpory nejméně dvaceti hvězdných soustav.

Tím spíš bylo napadení Verenie podivné.

30.

„Asi bude nejlépe, když začneme pomalu balit,“ řekl Qwertz, když se přiblížil večer. Po císařských okupantech zatím nebylo ani vidu ani slechu, ale jak Pft promptně spočítal, skupina, jíž viděli proletět, mohla přistát nejbližší patnáct set kilometrů od Armínina sídla.

„Máš strach?“ zeptala se Amanita trochu posměšně.

„Vůbec ne. Jen se mi tu přestává líbit. A potom – musím najít Dewana.“

„Začaruješ se do světelného paprsku a rozletíš se na Central?“

„To bych rád. Jenže on si na mně nevzpomene, totiž – ani ho nenapadne, aby se nechal znovu najít.“

„Tak proč ho hledáš, když víš, že po tvé společnosti zrovna dvakrát netouží?“

Qwertz pokrčil rameny.

„Možná ho přemluvím. Tihle hrdinové se dají snadno nachytat na řečičky o osobní zodpovědnosti a tak.“

„Já bych spíš řekla, že Dewana nachytáš na balík prachů.“

„Nesmysl. Je to moansonský hrdina. Takoví žijí z ideálů. A pořádně masitého oběda. Ještě jsem neviděl hrdinu vegetariána.“

„Mně připadal spíš jako klasický velkoměstský povaleč,“ namítla Amanita. Qwertz zamumlal něco o dokonalé kamufláži. Ale zase tak přesvědčivě to neznělo.

„Někam se jde?“ zeptal se Pft. Amanita mu ani nestačila odpovědět, že vůbec ne, když se rozlétly dveře a na terasu se z domu vyřítil rozzuřený muž.

„Armíno! Kde je zase ta ženská? Armíno!“

Byl oděn do zelené kamizoly, zeleného kloboučku a pevných bot. Padaly z něj patrony a odznaky.

Hosté měli první možnost seznámit se s manželem tety Armíny.

„Armíno!“

Objevila se na třetí zavolání. Rozzuřený lovec se ztlumil.

„Co se děje, drahý?“

„Přistáli tu vojáci!“

„Vím,“ zasmála se, „To je skvělé.“

„Ale houby. To jejich chování...“

„Máme připravenou celou sklizeň.“

Lovec něco zavrčel a pak si všiml Amanity. Narovnal se, nenápadně si vyčistil boty o kalhoty. Jeho chování provedlo předpisový půlobrat.

„Neřekla jsi, že máme návštěvu,“ zašvitořil. Pftova asistentka se na něj naučeným a už čistě podvědomým reflexem mile usmála.

„Oni už jdou?“ zeptala se.

„Kdo?“

„Císařští vojáci.“

Lovci chvíli trvalo, než ji pochopil, momentálně totiž přehodil výhybku a posunoval po kolejích vedlejších úmyslů.

„To je armáda Impéria? Tím hůř.“

„Možná brzy odtáhnou.“

„To se ještě uvidí. Zrovna jsem byl na stopě velkého krága a oni mi ho vyplašili.“

„Vždyť ty ho jistě vystopuješ znovu, miláčku,“ zazářila teta Armína, „Na ty oslí žáby jsi taky chodil dobře dva měsíce, pamatuješ?“

„Jestli ne tři. Ale nakonec to stálo za to,“ uklidnil se lovec, „Vlastně máš pravdu.“

„Vypadá to, že se tady invaze bojíme jen my,“ zašeptal Amanitě do ucha Mikpot.

Manželé mezitím přeskočili k jemným aspektům velkého obchodu.

„Copak jim není jasné, že se jich vojáci ptát nebudou? Sklizeň jim prostě zabaví a hotovo,“ zavrtěla hlavou Amanita.

„Já nevím,“ řekl zadumaně Mikpot, „Ona ta armáda už hezky dlouho neválčila.“

31.

Kauvirs se převracel ze strany na stranu. Nemohl spát. Zlomená noha ho nebolela, dokázal vyslat správným směrem správnou dávku endorfinů, jenže dokud se fraktura nezhojí, nemůže ani levitovat. Neboť k jakémukoliv druhu pohybu – a k poletování obzvláště – je zapotřebí koordinace trupu a končetin. Státní tajemník netoužil poničit svou tělesnou schránku ještě víc.

Pořádné rány dostávala jeho psychika. Mentální síť mu přinášela aktuální palácové zprávy a ani jedna z nich ho neuspokojovala. Franzín naslouchal vykutáleným prospěchářským mozkům a vedl impérium do zkázy. Vysoké daně, tvrdé exekuce.

Chybělo jediné.

Kauvirs si vzdechl a rozsvítil tlumené modrozelené světlo za pelestí. Uklidňovalo ho a uvolňovalo mysl.

Nebude to trvat dlouho. Za pár dní si císař vzpomene na oblíbenou hračku mocných. Nikdo mu nebude odporovat, ať už ze strachu, či proto, že ucítí absolutní zisky.

Tajemník zaklel. Nahlas, což dělал maximálně dvakrát do roka.

Nepotrvá to dlouho a Franzín najde řešení ve válce.

Kauvirs znovu zanádal, překročiv tím povolený roční limit, a pokusil se posadit. Příkrývka se nedala. Doktorské nařízení vzala vážně, i když císařův osobní lékař nevěděl, že mu kromě pacienta naslouchá i semi-inteligentní deka.

Všechno to vrátím do Odpočinkové větve, zaúpěl Kauvirs. Jen co mi dovolí vstát z postele. Pro jednu už definitivně začnu s pravou askezí. Zatracené schody. Stokrát

zatracené schody a tisíckrát zatracený imperátor. On poslechne, poslechne každého, pokud mezi ním a světem nestojí Kauvirs. A Říše padne ještě rychleji, než předpokládal Plán. Vlastně už dávno existovat neměla, jenže na trůn nastoupil Franzínův praděk, nečekaně inteligentní muž, který jemnými politickými tahy totální rozpad odvrátil. Na dvě generace byl klid, všeobecně se předpokládalo, že nastupujícího Franzína Impérium o pár let přežije, a pak to praskne definitivně.

Jenže císař se ukázal jako singulární veličina, cosi, co se nedalo změřit, ani definovat. A Kauvirs, který byl nablízku, se chopil příležitosti.

Dalo se udělat mnoho věcí, jejichž přičiněním by se Galaxie nebo později dostala do předpokládaného stavu. Nedalo se udělat téměř nic pro to, aby se nedostala.

Kauvirs se o ono *téměř* pokusil. A teď se jeho prozatím křehká stavba hroutila k zemi.

Paníbohová!

A první cíl byl už už na dosah ruky.

Nezbývalo nic jiného, než zapojit do hry dalšího hráče. Kámen úrazu ale ležel přesně tam, kam ho Kauvirs před lety odhodil, domnívaje se, že teď už má situaci zcela jasně pod kontrolou.

V císařově okolí se nevyskytoval žádný člověk, který by byl natolik inteligentní, aby nepracoval sám pro sebe. To, že se celou dobu snažil eliminovat případné protivníky, se teď obrátilo proti tajemníkovi. Ti, jejichž mozky za něco stály, se ze současné situace budou snažit těžit především pro sebe, což znamenalo především proti němu.

Kauvirsova pozice se zatřásla jako sakura ve vichřici. Bylo tu jediné možné řešení.

Hledat venku.

32.

Ulice vypadala naprosto normálně, už *tohle* bylo podezřelé. Potácivým letem jí prolétával vládní vírník, huhlající nesrozumitelné zprávy, obrubníky vroubila plíseň, živící se neagresivními druhy hub. Z jícnu díry

uprostřed vozovky trčelo omlácené vznášedlo, jehož – nejspíš namazaný – řidič si neuvědomil, že v tomhle terénu určitě ztratí vztlak.

Prostě to bylo doma, ale Dewan se po všech těch dobrodružstvích, jež mu bylo dáno v poslední době prožít, nedokázal dívat na svět obvyklým pohledem.

Přehodil si kufřík z ruky do ruky, ještě jednou zavěťřil a když se mu zdálo, že je všechno v naprostém pořádku, vešel do špinavé chodby, na jejímž konci se zvedalo schodiště, vedoucí k jeho bytu.

K tomu miloučkému doupátku, kde střízlivěl ze stovek opic, kam občas zatáhl nějakou tu slečnu, a kde třeba jen tak civěl na strop a hledal v abstraktních obrazech skvrn karikatury populárních zpěváků.

Neříkal kdysi, že by nejlepší cestou k zvelebení toho bytu by byl kilogram plastické trhaviny?

Blbost.

Konečně spočine na své oblíbené posteli. Konečně si bude připadat normálně. Aspoň na chvíli.

Vřeštivý zvuk, který zamrazil až v morku kostí, ho okamžitě probudil do reality. Na úpatí schodiště se vznášela malá koule Kontrolního systému a ohlašovala na všechny strany, že právě dorazil ten, jehož tvář, DNA, otisky prstů a obraz sítnice měla na pořadu dne.

Takže Mahamud měl pravdu. Jdou po mě! uvědomil si a zareagoval nadmíru rychle. Možnost rozmáznout kouli po stěně zavrhl, protože biřici byli už na cestě a možná i docela blízko. Bez váhání se otočil a vyběhl na ulici.

Koule ho následovala.

„Objekt vyhledán, objekt následován!“

Uháněl ke vstupu do podzemky. Metro bylo bezpečnější než neožská ulice – pokud nějaký vlak pojede, může kouli uniknout.

Antigravitační pronásledovatel mu zakroužil kolem hlavy.

„Objekt vyhledán. Objekt následován. Objekt postupuje značnou rychlostí.“

„Drž hubu!“

„Objekt se pokouší komunikovat.“

„Paníbohová!“

Schody do podzemní dráhy byly zataraseny bezpečnostní stěnou.

„Objekt následován. Objektu sděleno obvinění!“ zaječela koule a začala ze sebe chrlit paragrafy, uhýbaje přitom mávající Dewanově ruce.

Nakoupila to kufříkem z nečekané strany a dezorientována úderem vyrazila k pahýlu sloupu uličního osvětlení, o nějž chytila ránu mnohem silnější a definitivní.

„Objekt se vzpírá,“ pronesla elektronicky smutným hlasem, když zaskřípala po betonu.

Na konci ulice se objevilo vznášedlo Pořádkové služby.

Dewan na víc nečekal. Namířil si to k nejbližším dveřím, kterých si všiml, rozhodnut prorazit je třeba vlastní hlavou, budou-li zamčené.

Nebyly. Vedly do chodby, podobné té v Dewanově domě, jen na konci se schodiště nořilo pod zem. Matně si vybavil, že na téhle straně ulice jsou obslužné vchody velké restaurace. Možná se mu podařilo vběhnout právě do ní.

Nikdy předtím ho nezajímala, protože stála na rozhraní dvou čtvrtí a hosté do ní vstupovali z odprašněného bulváru Druhé strany. Na Dewanovu ulici vypadával jen jejich odpad.

Proběhl chodbou a seběhl po schodišti do suterénu, kde se ujistil, že je skutečně v restauraci, do nosu ho udeřila hutná směs kulinářských vůní a odpadových zápachů. Nechal se jí zatáhnout do kuchyně.

Rozloha přípravný ho zarazila. Stálo tu asi třicet kotlů, mezi sloupy se u dlouhých stolů otáčeli kuchtíci lidští či mechaničtí, v rohu několik humanoidů ručně dočišťovalo zeleň. Nikdo si ho nevšímal. Perfektní místo ke zmatení protivníka. Je tu určitě spousta východů, jimiž se dá uniknout. Všechny ohlídat nedokážou.

Tak kudy?

Nejpřímější (a nejhlupejší) cesta vedla přes restauraci. Kdyby ho na ulici čekalo pořádně

rychlé auto, asi by to zkusil, protože ve zmatku, který by vyvolal, by se prchalo skvěle. Jenže momentálně na sebe netoužil příliš upozorňovat. Nejlepší by to bylo po střeše. Nebo sklepem.

Sklepem. Auto.

Restaurace mohla mít podzemní garáže. A nemusela a potom vleze do pasti.

Na přemýšlení nebyl čas, do kuchyně vpadli policisté. Naučenými pohyby se rozestavěli kolem stěn, aby kontrolovali situaci, pročež jeden spadl do obří lodny s živými kalmárky a další šlápl do otvoru škrabky.

„Stát. Jménem Jeho císařské milosti všichni zůstaňte kde jste,“ zařval velitel do megafonu.

V kuchyni mu nikdo nevěnoval pozornost, protože Dewan chvíli předtím urazil ventil rozvodu páry a místnost se s hlasitým syčením začala plnit bílou mlhou. Jednoho z biřiců kupodivu neminul zoufalý nápad sjednat si v nepřehledném prostředí pořádek střelbou. Elektrický výboj z paralyzační pistole prolétl vzduchem, vykvetl do podoby uklidňujícího modrého fraktálu, spojil se s vodní párou a kuchyně vzplanula.

Dewan neomylně zamířil do správných dveří, vyběhl na chodbu, proběhl distribucí hotových jídel a skončil na koberci vstupní haly. Piktoqram na zdi mu ukázal cestu do garáží.

Perfektní, pomyslel si. Určitě si budou myslet, že jsem běžel na ulici. To zrovna. Před každým takovýmhle podnikem se promenuje bezpečnostní hlídka. Ale zmate je to.

Jen aby nehlídali taky ta auta.

Páternoster ho svezl pod zem. Dewan si nejdřív prohlédl dveře a pak se ujistil, že mají zámek posledního hosta, čili – mohou se automaticky zamknout.

Dewan většinou zámky posledního hosta otevíral, ale kdysi nabyté znalosti mu nyní posloužily k použití konstruktérem daným způsobem. Pomocí numerického dotykového displeje, určeného pro zaměstnance, odcházející až po posledním hostu, bleskurychle přeprogramoval logiku dveří na Ted'. Potom si otevřel, vstoupil mezi sloupy podzemního

parkoviště a s úlevným zafuněním za sebou zaklapl neprůstřelnou, snadno omyvatelnou a proti násilí se elektřinou bránící desku.

Vzápětí bleskurychle putoval za sloup.

Byli tam. Dva po zuby ozbrojení biřici, pozorující okolí přes mušky svých zbraní. Nejspíš nepatřili k jeho pronásledovatelům, možná se tam nahoře nacpával nějaký papaláš a oni mu hlídali káru. Ale byli tam, totiž tady, a Dewan nechtěl riskovat, že když kolem nich projde ledabylým krokem vynašeče odpadků, nezeptají se pro kontrolu policejní databáze na identifikaci.

Pomalů se přemístil k druhému sloupu. Několik kroků a možná bude vyhráno. Když si ho ti dva nevšimnou a když ti tři, kterým se ztratil v kuchyni, nenajdou cestu ven.

K dalšímu sloupu to bylo dobrých deset metrů. Volného prostoru, bůhví proč zrovna v těch místech nikdo neparkoval. Výjezd z garáží by pasé, ale vedle něho uviděl plechové dveře nouzového schodiště.

Nejlepší by bylo, kdyby zvedl nějaký kámen a hodil ho na druhou stranu. Oni by se tím směrem otočili a těch několik okamžiků by Dewanovi stačilo k tomu, aby nebezpečnou vzdálenost zdolal. Problém byl v tom, že tu neležel žádný kámen, a že na tenhle trik by skočili stěží. Dewan sám by se určitě podíval na opačnou stranu. A ti dva byli profici. Tak co s tím?

Prásk!

Vzduch se rozkmital ve zvukových vlnách ohromující třesuté rány. Biřici se okamžitě uvedli ze stavu pohotovosti do stavu všehoschopnosti, Dewan se prostě jen lekl. Ale neváhal a několika skoky se přesunul za vytoužený sloup. Teprve potom se rozhlédl.

Pomohli mu jeho pronásledovatelé, které nenapadlo nic jiného, než dveře do garáží vyhodit do vzduchu.

Škoda jen, že tyhle dva pro změnu nenapadlo po vetřelcích okamžitě vystřelit, bylo by po problémech, usoudil Dewan, ale na víc neměl čas, protože získaná výhoda nebude trvat věčně. Padl k zemi a po čtyřech

přeběhl k východu.

Byl odemčený.

Vrzal.

Dewan zapadl na schodiště v okamžiku, kdy se okolí dveří rozhořelo dávkami z paprskometů. Takže půl na půl. Je živý, ale vědí o něm a už jich je pět. Ztracená práce.

Klusal po točitém schodišti a nohy mu klouzaly po houbách. Na prvním odpočívadle se natáhl. Na druhém se propadl do špatně zalátané díry.

Na třetím ho čekal obrněný robot Pořádkové služby a vyhrožoval třemi hlavními paprskomety.

„Jste zatčen,“ sdělil mu dutým mechanickým hlasem. Dewan odevzdaně sklopil ruce. Už neměl sílu.

33.

Za čtrnáct dní bylo po invazi. Verenijská obchodní politika slavila úspěch.

Hosté se to dozvěděli z úst Ctihodné tety Armíny jen tak mimochodem, jako by šlo jen o odjezd nevídaného příbuzného.

„To tu ani nenechají posádku?“ zeptal se Mikpot a teta jen pokrčila rameny.

„Spočítali si náklady na provoz?“

Na to se ovšem nedalo odpovědět.

„Mám takový dojem,“ nechal se vzápětí slyšet Pft, „že se nám naskýtá výtečná příležitost svést se domů.“

Amanita se po něm podezřele ohlédla, ale Qwertz i teta souhlasili a dívka zbyl jako chatrná opora jen nejistý Mikpot.

„Vy si myslíte, že když zaklepeme u admirála XY a zeptáme se slušně: Pane, berete stopaře? Máme to domů trochu z ruky a vy jedete náhodou kolem, tak řekne – Ale beze všeho, až se stavíme v nějakém motoru, tak platíte panáka?“

„To by se mi docela líbilo,“ pokýval hlavou Pft, „Ale asi se budeme muset na nějakou loď propašovat.“

„To bych ráda věděla jak?“

„Ale to je přece jednoduché, moji milí,“ řekla teta s tak líbezným úsměvem, až z toho

všechny zamrazilo v zádech.

Jednoduché to opravdu bylo.

34.

Předvedli ho na nejbližší policejní strážnici. Doufal, že ho starší známí strčí do obvyklé cely, zadními dvířky dodají trochu předražené kafe, a když pak společnými silami sepíšíou sáhodlouhý a zamotaný protokol, pustí ho domů. Rejstřík má přece čistý. Jenže okrskaři byli podezřele zamlklí a velitel naprosto neznámý. Dewana polilo horko.

Vzpírání se úřední moci, falšování policejních záznamů (tohle si Giokond určitě nevezme na triko), únosy několika dívek. Útěk z převýchovy – určitě mě hledali kvůli němu.

Jak jim vysvětlím, že to byl vlastně únos?

„Podívejte,“ načal řeč raději sám, když se ani biřici, ani komisař nechystali k recitaci paragrafů.

„Je to vlastně všechno úplně jinak.“

„Drž hubu,“ zarazil ho komisař, soustředěně civící do obrazovky, po níž pobíhala postavička, vykřikující v komiksové bublině: Vyhledávám, strpení.

„Já bych tam samozřejmě zůstal.“

„Už to mám,“ řekl komisař biřicům.

„Dewan Kolfrevr. Bez pojištění, toho času zaměstnaný jako nic.“

Dewan kývl. Nic jiného mu nezbývalo. Komisař ještě odpřednášel nějaká data a spoustu paragrafů, jimž stejně jako Dewan nejspíš nerozuměl. Zadržený zatím sklesle přemýšlel o budoucnosti. Samozřejmě že ho zavrou. Když bude mít štěstí, tak na Věžeňskou planetu.

„Je stíhán pro neplacení spotřební daně.“

V místnosti nastalo ticho. Taková ta vteřinka režisérem naplánované pauzy, při níž si všichni zúčastnění kromě diváků uvědomí, že tu něco nebude v pořádku.

Na provinilcově čele vyskočil první narudlý pupínek.

„Vymáhaná částka činí dvě stě devadesát...“

Pupínek se vstřebal. Ačkoliv trpěl Dewan alergií na slovo daně, tři stovky si procentokrát mohl dovolit. V součtu jeho současného i budoucího jmění to neznamenovalo nic.

„Zaplatím.“

„– tisíc, osmatřicet drobných haléřů.“

Měl pocit, že kromě alergie má i něco s ušima.

„Cože?“

„V posledních několika týdnech jste utratil téměř osm set tisíc. Původ těch peněz nás nezajímá. Jste pouze povinen zaplatit týdenní spotřební daň ve výši třiatřiceti procent.“

„Prosím?“

Domluvit už komisaře nenechal. Alergie vynechala pupínky a rovnou rozhýbala nadledvinkovou mašinu na výrobu adrenalinu.

Během deseti minut zůstala z vybavení policejní strážnice hromada neidentifikovatelného harampádí. V následující půlhodině vysílaly vírníky po celém městě Dewanův zatykač, jenže stejně už bylo pozdě.

35.

Roboti skončili nakládání poctivě zaplacené kořisti druhý den v podvečer. Do půlnoci vyřvávaly motory po celé planetě, aby s rozbřeskem nezbyl na Verenii jediný císařský voják.

Popravdě řečeno, nezbylo nic ani ze sklizně, jíž admirál odkoupil kompletní (včetně předkupního práva na příští rok), aby její část přivezl jako neklamný výsledek operace. Ano, Verenii jsme dobyli. Nebylo třeba na ní zanechávat posádku. Vyúčtování akce předají armádní úředníci do sedmi dnů.

V nákladovém prostoru vlakové lodi, jež odvážela nejexkluzivnější zboží, se v dostatečné vzdálenosti od planety otevřela víka čtyř sudů.

„Už jsem se bál, že nás naloží na nějaký dobytčák a ze skladu vypumpují vzduch,“ řekl Pft.

„Teta věděla, kam nás poslat,“ řekla

Amanita, kterou možnost expedice do skutečného nákladáku nenapadla, a které poznámka o vyčerpaném vzduchu teď trochu sevřela krk.

„Možná nevěděla. Ale *já* to samozřejmě předvídal,“ prohlásil nadutě Qwertz. Amanita se zašklebila. Čaroděj jí lezl, pro všechny ty řeči a pózy, krkem. Jenže brzy poznala, že na tomhle šprochu bylo pravdy přece jen víc. Sotva se pustili do průzkumu okolí, zjistili, že kolem nich se v sudech a bednách nachází potraviny. Zbavilo je to starosti o budoucnost, v níž by se jinak museli velice uskrovnit. Další průzkum už byl veselejší. Šlo jen o to, jak bohatý jejich jídelníček bude.

„Co máš?“ zeptala se Amanita Mikpota, soustředěně zírajícího do hlubin barelu. „Já nějakou cibuli.“

Telepat bezradně pokrčil rameny, protože jeho sud byl z poloviny plný něčeho, co docela dobře znal, ale v současné době nedokázal pojmenovat.

„Nějaký malý potvůrky. Už mrtvý, naštěstí. Mají asi pět končetin a čtyři takové oválné masité bambule, uprostřed rozdělené téměř až ke konci. Vnitřní hrana docela ostrá. Asi tím šplhají po stromech, zaseknou se za větvičky a...“

„Přestaň. Veremijští humři,“ zarazila ho, „A plave to ve vodě a pořádně štípe.“

Z přítomí nákladového prostoru se k nim přišoural Pft a oznámil, že se mu podařilo najít úžasnou zásobu exportních verenijských sardinek, balených po dvou stech kusech.

„Ale ano,“ vzdechla Amanita, „Vždyť co by si z Verenie odvezli jiného, než nedostatkové zboží. Vsadím se, že tu kromě mořských potvor bude taky pěkná hromada lahůdkových paprik a té jejich pitomé mrkve.“

Obalen slabě svítící auroou prošel šerem nákladního prostoru usmívající se čaroděj. V jedné ruce držel právě zmíněnou hlízu, v druhé svazek žlutomodrých paprik. Čelisti mu poctivě pracovaly.

„No právě,“ prohlásil nadutě. „Já přece musím vědět, kam se schovat.“

36.

Celou cestu pronásledovala všechny – vyjma Qwertze – jasná a evidentní představa budoucnosti. Neměla v ní místo zelenina a už vůbec ne žádná vodní havěť. Let z hranic Impéria trval dost dlouho na to, aby vyzkoušeli nejrůznější kombinace obojího. Humři s paprikou. Humři nadívaní paprikou. Sardinky s mrkvovým salátem. Mrkev s mrkví. Na jemno nasekaná papriková slupka, pojídaná opatrně, se zavřenýma očima a s představou, že jde o šunkovou roládu.

První zastávku – na předsunuté základně Císařské flotily – přečkali bez problémů a protože Qwertz opravdu věděl, do které lodi se ukrýt, spokojeně pokračovali na Central. Císař se rozhodl admirála za příkladnou operaci osobně vyznamenat. Znamenalo to sice delší zeleninovou dietu, ale zato se bez problémů a rychle dostali až na místo určení.

Z nákladového prostoru je vystěhovali roboti, hlídače ve skladišti zlikvidoval Qwertz jednoduchým zaříkadlem. Potom už se před nimi otevřel divoký svět Neohy, v němž se až doposud vyznal pouze Mikpot. A na jeho paměť nebylo radno spoléhat. Tíha veškeré organizace spočinula tedy opět na Amanitě, pobledle zelené a neustále vymlouvající žaludku zvracení.

„Ze všeho nejdřív si musíme někde odpočinout.“

„Mám docela prostorný byt,“ navrhl Mikpot, „Nedaleko boisajského nádraží.“

„Výborně!“

„Jenže mám taky dojem, že mi ho zabavili z Daňového.“

„A do pr... Nevadí. Někde něco najdeme,“ prohlásil Qwertz, přivřel oči a předpažil. Zamumlal několik nesrozumitelných vět.

„Nech toho. Není tu publikum,“ zarazila ho Amanita. „Najdeme si hotel.“

„To by šlo,“ souhlasil Mikpot, „O jednom dobrém bych asi věděl.“

Vyrazili tam podzemkou. Amanita, která navštívila Neohu poprvé v životě, s hrůzou sledovala zdemolované stanice, apatické

cestující, udržující si od svého okolí odstup nejrůznějšími způsoby. Snad ji ten pohled zpočátku bavil, ale když se potřetí nabodla na hlaveň rychlopalné muškety, s níž nějaký stařík neustále mával kolem sebe, nevydržela to. Uklidila se do rohu za Mikpotova záda.

„Co to proboha je?“

„Metro.“

„Myslela jsem, že v Neoze smí zbraně veřejně nosit pouze policie.“

„Jistě,“ souhlasil telepat, který si po dlouhé době připadal v pořádku. Koneckonců, byl doma a na to by neměla vliv ani polovina ztracené nebo zpřeházené paměti.

„Nechtěj mi namluvit, že tohle je policie,“ špitla Amanita a s hrůzou sledovala, jak bezvýrazná žena středního věku a střední váhy vystrčila pomocí jakéhosi zázračného chvatu z rozjíždějícího se vagonu do kůže a kovu oděného chuligána.

„No, tohle je metro. Ne Neoha. Je to nejrychlejší způsob dopravy téměř po celém kontinentu, ale má vlastní zákony. Poldové sem nechodí.“

„Ale to je otřesné!“

„Asi ano, ale většinou mají na práci spoustu důležitějších věcí.“

Amanita zmlkla a zbytek cesty se jen poplašeně rozhlížela kolem sebe. Ale nikdo si jich nevšiml.

Ulice, do níž vystoupili, ji šokovala mnohem méně. Úzká nudlička špinavé oblohy, prosvítající nad vysokými mnohapatrovými bloky, nevypadala tak beznadějně jako pohled na nebe z kosmodromu, a až na pár napůl rozebraných vraků se na chodnících nic nepovalovalo.

Mikpot je provedl tmavým průchodem na tiché a neuvěřitelně zašlé místo, obestavěné ze čtyř stran stěnami bez oken. Plechové dveře nalevo trpěly rzi a Amanitě vůbec nepřipadalo, že je vedena do *jednoho asi dobrého hotelu*. Ale telepat si počínal suverénně a přehledem, nehleděl do prázdna a nemrkal, což dělal vždy, kdy se pokoušel lovit ve rozsypané části paměti. Otevřel dveře a zmizel v budově. Trochu nejistě ho

následoval Qwertz, zatímco Pft se ohlédl po asistentce.

„Žádný strach,“ odhadl její pocity, „Jdeme zadním vchodem, což svědčí o tom, že tu Mikpot má dobré známé.“

Znělo to hezky. Amanita si dodala odvahy a vstoupila dovnitř.

„... ani omylem, kámo.“

„Dva pokoje,“ uslyšela Mikpota.

„Říkám, že ne.“

Tedy problémy. Hotel nacpaný po střechu, jsme v Neoze a to se platí.

„Tři pokoje,“ řekl zkroušeně telepat.

Neoholený týpek za pseudomahagonovým stolem recepce, po jehož svalnatých předloktích pulsovalo vulgární kinetické tetování, se zarazil.

„Čtyři,“ řekl po chvíli. „Jinak nic.“

„Jedno apartmá,“ lícitoval Mikpot.

„A dva s přistýlkou?“

„Pláceme si. Ale přistýlky bez koupelen.“

Amanita vyjeveně kulila oči. Z čaroděje spadla obvyklá sebejistota, jediný, kdo buďto situaci chápal, nebo se jí nevzrušoval, byl Pft.

„Dobře. Hele, tady jsou klíče. První a druhý patro.“

„Co to, proboha, bylo?“ zeptala se Amanita, když se všichni složili v na první pohled luxusně zařízeném hotelovém apartmá.

„U vás se nesmlouvá?“ zeptal se Mikpot.

„To ano,“ řekl Qwertz, „Jenže spíš naopak.“

„Tohle je Neoha,“ prohlásil patriotsky telepat a tím mělo být řečeno vše.

„Problém je v tom,“ nechal se za chvíli přesvědčit k vysvětlivce pod čarou, „že hoteliéři si musí udržet licenci. Což znamená určité procentuální obsazení hotelu, podle polohy a významných svátků. Ono se dřív počítalo s tím, že sem bude jezdit hodně lidí. Udělaly se zákony a tahle to dopadlo. Občas sem zajde kontrola z Daňového, projde si knihu hostů a když najde nedostatky, hotel zavře.“

„Tak proč si nenajmou nějaké statisty?“ zeptala se Amanita.

„Jsi naivní? Žádný šupák nepůjde do hotelu zadarmo. To si raději hoteliéři nechají zaplnit

pokoje platicíma. A proto je tu takovej přepych, jednak se tu host musí zdržet, jednak tu skoro nikdo nebydlí, takže nic nepotřebuje.“

Amanita už raději mlčela. Rozvalila se v měkkém pohodlném křesle a ukázala prstem na jedinou stěnu, nezaplňnou policičkami či obrazy ve zlatých rámech. Odhadla ji dobře. Malba kýčovitého zátiší se ztratila a zeď se rozsvítila.

„Tohle se mi líbí.“

Telestěna nabídla několik programů, Amanita si vybrala kanál *Milé dívky*, a vstoupila přímo do nekonečně dlouhé módní přehlídky.

„Taky nás to přijde na pěkný prachy,“ zahučel Mikpot, ale televizi nevypnul.

„Jakmile najdeme Dewana, budeme si moci koupit celý tenhle hotel. Kníže ho vybavil docela solidním úvěrem,“ prohlásila Amanita. „Pokud spolu s ním ovšem najdeme i princeznu,“ dodala. Neboť tohle ji trápilo nejvíc. Jejím úkolem v téhle historii bylo starat se o Pfta Pftsyna. Dewan ji vlastně nezajímal, o něj stál Qwertz s Mikpotem. Jenže jestli byl opravdu tak skvělý, jak ti dva vypravovali, pak už Soonar dávno odpočívá v tatínkově náručí.

Moment! Pft je se mnou a přenašeč hmoty nikdo neobsluhuje. Tohle kníže nedomyslel.

Kolem Giokondy je stále kruh Hostakových lodí. Tak jak se tam chce princezna dostat?

Sarkasticky se ušklíbla. Konečně, ať si ta nafoukaná nána a Giokond dělají co chtějí. Pft se vracet nebude a docela dobře se může uchytit kdekoliv. Je to přece jen geniální konstruktér. Třeba i na Centralu.

Jenom proboha ne v Neoze.

„Co vlastně budeme dělat?“ zeptala se nahlas.

„Hledat Dewana,“ prohlásil rezolutně Qwertz.

Mikpot s ním souhlasil.

Pftovi to bylo očividně jedno.

Amanita se s povzdechem podřídila.

37.

Pokud kdy byli biřici a policisté aktivní v pronásledování provinilců, pak ta chvíle nastala právě teď. Lovnou zvěř se stali dlužníci všech daňových skupin a vrstev. Říšské – původně celkem snesitelné – odvody do státní kasy, byly neustále rozšiřovány o lokální, oblastní či planetární daně. Začalo to v Neoze, jako nová módní vlna zasáhlo celý Central a vystrčilo chapadla na nejbližší ze středových světů.

Galaxie je příliš rozlehlé místo na to, aby se bumerang zpětného efektu vrátil včas. Mohlo trvat staletí, než se rádoby nezávislé planetární systémy vzbouří proti útisku. Mohlo se stát, že za tu dobu už Galaktická říše nebude existovat. Mohlo se stát, že si to nikdo nenechá líbit okamžitě. Zkušení daňoví úředníci však velice dobře věděli, že žádná reakce, namířená přímo proti jim samým, se nedostaví dříve, než odejdou do zasloužilého odpočinku. Na jejich hlavy odpovědnost nepadne. Jejich kapse se nedotkne nic zlého. První půjdou po hlavounech ve vládě. Zatřesou se židle pod našimi šéfy. Svede se to na říšskou radu, nebo na odbor pro konsolidaci nepopulárních opatření, co tam sedí ten plešoun Vrzek. V nejhorším se to hodí na mé nepatřičně aktivní podřízené, tak kde je problém?

V tom, že takhle uvažovali všichni.

38.

Byla tu možnost vytratit se z Neohy, jenže Dewan hledání ještě nevzdal. Kufřík s vysílačkou ani úvěrovou kartu už sice neměl, všechn jeho majetek zůstal na policejní stanici, ale možná právě proto se cítil volnější. Navykl žítí ze dne na den a Giokondovy peníze ho, upřímně řečeno, trochu rozmazlily.

Hlavní problém však ležel někde úplně jinde. Ani úvěr, ani vysílačka, jejichž konfiskaci mohli policisté na okrsku docela klidně zapřít, nezabránilo tomu, aby se Dewanova tvář neocitla na pátracích vyhláškách. Dřív se s tím žít dalo a Dewan to také zkusil,

jenže Neoha už nebyla Neohou. Staří známí nebyli na svých místech, staré kanály nefungovaly. Stejně jako podsvětí, ocitla se v troskách i charita či státní správa; žádná pozice nebyla dost jistá. Někdo doufal, že v nastávajících bláznivých časech založí slavnou rodovou historii, filozofové a politologové troubili na poplach (což činí při každé krizi či hospodářské recesi, pročez je nikdy nikdo nebere vážně).

Dewan bral vážně především svou prachmizernou přítomnost. Musel se vyhýbat takřka všem lidem – především to znamenalo přespávat v průmyslových čtvrtích, kudy v noci neprojížděla ani policejní vozidla. V nánosu špíny, plísni a hub tu pracovaly neinteligentní stroje, zajišťující základní spotřební materiál pro Neohu. Existovat se tu dalo, zvláště poté, kdy si jako základnu vybral textilku, hrnoucí na trh konfekci, jejíž návrháři se už před sto lety odebrali do důchodu. Vědoma si marné snahy dohnat módu, nechala osvětlená správa textilky věcem volný průběh, počítala s omezenými hranicemi lidské fantazie, která se v pravidelných intervalech vracívá k věcem prověřeným předminulou generací, ale produkci továrny se bohužel nikdy nepodařilo strefit do vkusu jakékoliv generace, pročez comeback jejich výrobků přijít nemohl.

Dewan se v zautomatizovaném expedičním skladě aspoň převlékl. Jeho oblíbené dlouhé pláště vyráběl právě tento podnik.

Za ranního a odpoledního dopravního zmatku se odvažoval vyjít i do ulic. Chaos kolabující dopravy znemožňoval jakémukoliv režimu bezpečnou kontrolu. Dewan díky jemu navštívil Mahamuda, který mu vrátil těch pár maličností, jež na pokoji zbyly. Po dohodnutých pěti minutách pak zavolał policii – půlku skrovné odměny za ohlášení vyinkasoval Kolfrevr druhého dne po ránu.

Navečer ho vyčmuchali – v tom Mahamud určitě prsty neměl – a Dewan musel utéci před likvidátory. Nebylo to vůbec jednoduché, protože tahle komanda byla vycvičena mnohem lépe, než daňoví biřici, o policii

nemluvě. Moansoonský hrdina musel vzít zkušenosti do hrsti a prchat mezi spleť trubek, jimiž továrna dostávala suroviny. Naštěstí se v nich nevyznali ani vojáci a Dewanův orientační smysl vyhrál – dostal se ven o jeden a půl dne dříve.

Na ulice, které už vůbec nepřipomínaly starou dobrou Neohu. Nikde žádný vírník, minimum osobních vozů. Zamračené tváře lidí, přemísťujících se nejvyšší možnou rychlostí a nejkratší cestou z konkrétního místa A na definitivní místo B, vynechávající přitom obvyklá zastavení v lokalitách C či D. Spousta domovních bloků neměla dveře – na jejich místě svítily novotou zdi. Kam se nájemníci poděli jasné nebylo, proč zmizeli bylo nabíledni. A pro jistotu i na cedulích.

KONFISKOVÁNO PRO NEPLNĚNÍ DAŇOVÉ POVINNOSTI.

Nijak nejspíš nezáleželo na tom, jestli se provinil majitel či nájemníci, výsledek byl vždy stejný.

Někdo se pořádně napakoval.

Před jedním takto postiženým domem narazil Dewan na policejní hlídku, která infradetektory zkoušela, zda uvnitř přece jen někdo nebydlí. Přišlo mu to k smíchu, protože právě před chvílí takový nápad dostal. Nahlédl uniformám přes ramena, aby se pro jistotu přesvědčil o schopnostech detektoru – pokud uvidí malé světlé flíčky krys, pak je to opravdu v háji.

„Běž si po svejch,“ poradil mu jeden biřic a významně poklepal na rukojeť elektrobušky.

Dewan mu jednu vrazil. Situace už byla natolik mizerná, že jeden nebo dva zfackování policisté mu nijak zvlášť přitížit nemohli.

Ten druhý pustil překvapením detektor.

„Co kdybyste vypadli,“ řekl Dewan potichu, „Nebo budu zlej.“

Kupodivu to zabralo. Biřici si v poslední době zvykli na to, že jim nikdo ani v nejmenším neodporoval. Pomalu vycouvali a nespouštějíce z Dewana oči, nasedli do vozu.

Teď nejspíš zavolají posily a podle jejich strachu to asi bude helikoptéra a dvě

přepadová komanda, z orbitu podporovaná křižníkem v plné bojové pohotovosti. Sotva tedy policisté zmizeli za rohem, pokusil se raději ztratit taky.

Jenže ona to nebyla žádná legrace.

O blok dál probíhalo fendování v plné kráse, biřici vyháněli jednu rodinu za druhou na ulici, nakládali zabavený nábytek a chystali stavební dělo, aby zazdili dveře. Dewan chtěl nejdřív vzít nohy na ramena, jenže než k dolním končetinám ten povel dorazil, přemohl ho vztek i druhá (moansoonská) přirozenost a znovuzrozený hrdina v několika minutách rozprášil celý policejní oddíl.

„Jdeme dál!“ zařval na čumily, postávající na protější straně ulice, „Kde jsou další?“

Nikdo mu neodpověděl, ale Dewan to ani nepotřeboval. Vyrazil dál, oči mu planuly odhodláním. V ruce držel ukořistěnou biřickou píku, u opasku se mu pohupovaly čtyři elektrobušky a tlačily tři pistole. V jedné chvíli ho napadlo, že by mohl narychlo vyzbrojit malou jednotku a někam se skrýt, počkat na policejní posily a vyřídit si to i s nimi, ale svaté rozhořčení mu nedovolilo taktizovat a zastavit se. Vběhl do další ulice – naštěstí prázdné – a krátkou pasáží se dostal do povědomých míst.

Bohužel to známé představovaly jen uniformy likvidátorů.

Bez varování a bez odkladu spustili palbu ze všech hlavních, Dewan se schoval zpět do domu a chvíli se pokoušel střelbu opětovat. Nemířil špatně, jenže těch šašků bylo přece jen mnoho. Ustoupil raději zpět na druhou stranu, do už neliduprázdné ulice, do níž se z každé strany řítilo jedno policejní vznášedlo. Počkal, až zastaví a potom zaútočil.

Neměl čas, tak jen zlikvidoval osazenstvo bližšího vozu; zatímco ti druhí stříleli, rozjel se proti nim, včas uhnul a nejvyšší rychlostí, jakou dokázal na tak malou vzdálenost ze vznášedla vyždímat, vlétl do temné díry dalšího průchodu, tahle ulice byla naštěstí pevně spojena se svým siamským dvojčetem na opačné straně bloku. Porazil několik

likvidátorů, na druhé straně přelétl přes nízký žraločí předeek přepadového vozu a ztratil vztlak. Vznášedlo dopadlo na ulici, setrvačností ujelo ještě několik metrů, v nichž zlikvidovalo další tmavé uniformy a pak se zastavilo, jenž to už byl v pohybu Dewan, vyskočil a běžel dál, ztrácje přitom výzbroj.

Nevadilo mu to tolik, jako fakt, že se mu vrátil zdravý rozum.

Nečekaný nástup šedých buněk ho zpomalil, což mělo ten šťastný následek, že jinak přesně střílející policista na poslední chvíli minul. Dewan se vrhl do rozšklebeného průjezdu na druhé straně ulice. Když bude mít štěstí, proběhne jím na nějaký rušnější bulvár a možná se někde ztratí.

Neměl štěstí.

Průchod ho zavedl na malý dvorek, úzkou kolmou šachtu, do níž ústila levná klimatizace.

Šplh nahoru zamítl, nemínil se nechat sestřelit jako veverka.

Za opaskem mu zbyla poslední pistole. Natáhl závěr, přesvědčil se, že zásobník je plný, potom se opřel o zeď v místě nejhlubšího stínu.

Ať si přijdou. Ještě jich pár dostanu.

V průchodu se ozval dupot bot. Dewan zamířil.

„Nebylo to špatný,“ řekl někdo z šera, „Ale co chceš dělat teď?“

Ukrutně se lekl, ale když v následujících několika nekonečných sekundách neviděl ani neslyšel pokračování, usoudil, že kolem něj spíš letěla nějaká halucinace. Zatlkl přemýšlející část vědomí a zavřel do vyšetřovací vazby, protože potřeboval volnou hlavu pro prvosledové jednotky okamžitého nasazení.

Ve světle z ulice se objevil první biřic a několik hlavní zbraní těch méně pitomých. Dewan se našponoval a připravil k poslednímu zápasu.

Potom mu zničehonic povolila půda pod nohama a propadl se pod zem.

39.

Nakonec to musela být Amanita, která – proti své vůli – začala Dewana hledat. Qwertz se pokoušel vystopovat svého hrdinu pomocí magie, která v bláznivém prostředí Neohy spolehlivě selhávala. Pft měl na pořadu dne důležitější nápady a Mikpot vyběhl z dráhy před každým finále nového nápadu.

Protože pro ni Central a Neoha především znamenaly zděšení kdykoliv vyšla z hotelového pokoje na ulici, zařídila se po svém, totiž u nejbližší přípojky na Imperiální informační síť. Svě úloze Pftovy asistentky vděčila za schopnost porozumět i té nejšilenější technice, kyberprostorový blázinec nevyjímaje. Chybělo jí jen jedno – vůbec netušila, po kom pátrá. Zнала Dewana jeden den a přes složitý a nákladný výcvik, který jí Giokondova tajná služba poskytla, si ho nedokázala zařadit. Neožský povaleč a moansonský hrdina. Skrývalo se v něm mnoho osobností a podle Qwertzova vyprávění by se do jeho hlavy ještě nějaký ten člověk vešel. Tak nějak se teď nedalo odhadnout co dělá. Kdyby se ztratil Pft, dokázala by ho vystopovat v celé Galaxii. Mikpota také. Dali se zařadit do matematických rovnic. Dewan ne. Musela začít jinde a protože jí nic jiného nezbyvalo, musela začít přesně od druhého konce. Od Soonar.

Princeznu znala – možná víc než sebe. Pokud Qwertz o Dewanových schopnostech nelhal, je tu víc než osmdesátí procentní pravděpodobnost, že Soonar nalezne. Takže momentálně tam, kde se nachází princezna, může být i Dewan. Amanita si začala rovnat fakta.

Princezna byla zhýčkaná, trochu namyšlená a nesnesitelně egoistická mladá dáma slušného vychování, která se v bahně (a plísni) Neohy musí vyjímat jako perla.

Amanita se pustila do studia kyberprostoru. Připadal jí bližší, než skutečný centralský život. Přinášel více pořádku a více adresných informací.

Aniž tomu chtěla, začínala naprosto stejně,

jako začínal Dewan. Její přístup byl ovšem mnohem racionálnější – nejspíš proto, že se nesnažila využívat známých zdrojů. V Neoze žádné neznala.

Začala přes vyhledávací službu, již poslala celkem podrobný princeznin popis. Protože se nezapomněla podepsat, vrátila jí služba nulu v hlavní zprávě a sedm tisíc sto padesát tři odkazy na podobně vypadající feministky, lesbičky a ženy v domácnosti.

Zkusila to tedy znovu a při té příležitosti se jí celkem snadno podařilo nabourat do chátrající sítě císařské tajné policie. Za bezpečnostní stěnou, popsanou hesly k čemukoliv, našla neuvěřitelných zmatek; vypadalo to, že se databáze interních dokumentů provalila a smíchala s oficiálně veřejnými informacemi.

Jak jinak si vysvětlit denní svodku, umístěnou na místě odkazu na zasloužilé pracovníky, nebo soupis ukradených vznášedel koexistující s kompletní sbírkou DNA struktur gangu z Mělkovky. Teprve navečer Amanita pochopila, že policejní síťoví administrátoři si jen šetřili čas a vystavili originální exekuční příkazy místo kopií. Správa chtěla pravděpodobně varovat neplatiče daní, jenže generátor čísel policejních aktů si – patrně také pro ušetření práce – vlastnibitově přeuspořádal indexy takže nikdo nevěděl, co se pod jakým číslem jednacím vlastně nachází.

Vypadalo to, že je to stejně každému jedno.

Přesto byla návštěva policejní sítě k něčemu – v seznamu sledovaných hackerů našla Amanita svého člověka a okamžitě ho zaháčkovala.

Byl samozřejmě přítomen, protože poslední vydělaný balík investoval do napojení vlastního mozku na Síť. Spolupracovat se mu sice příliš nechtělo, ale když mu slíbila celkem slušnou částku za provrtání chaotických databází, kývl, načež se dal okamžitě do díla. Amanita si oddechla.

Výsledek se dostavil nazítří, narušil vysílání Amanitina oblíbeného seriálu a oznámil jednoznačně:

Nic.

Vlastně tak jednoznačné nebylo.

Nic, pokud...

Pokud co?

Pokud nepatří vyhledávaná osoba ženského pohlaví mezi anarchisty.

Nepatří. Naopak.

Lituji. Nic, pokud není vyhledávaná osoba partnerkou nebezpečného teroristy bez záznamů v policejním rejstříku.

Není.

Stop.

Mikpot, který hleděl Amanitě přes rameno ji zarazil.

„Nebezpečného člověka znám jen jednoho,“ vzpomněl si na převýchovný tábor.

Kde se nachází? zeptala se Amanita, načež jí bylo sděleno, že takřka všude, kde dochází k nějakým exekucím a kde parkují policejní vznášedla, do nichž se lze dobře trefit, nebo pod ně položit nálož.

Amanita přerušila spojení.

„Možná máš pravdu,“ řekl Mikpotovi, který jediný ji poslouchal a nedával přitom najevo, že ví o mnoha příjemnějších způsobů jak odstřelit volný čas a užít dovolenou. „Pokud Dewan princeznu našel, mohou být spolu. A ona mu bude muset asistovat při akcích.“

„Bojovat proti exekutorům, to by na Dewanu sedělo,“ přisadil si Qwertz, který chytil vlnu, „V Moansoonu se vlastně nezabýval ničím jiným.“

Konečně měli pořádnou stopu.

40.

Nejdřív se chtěl prát, rozmáchl se po hlase, který ho z temnoty pozdravil jásavým Ahoj, – a minul. Jeho protivník, kdyby se narovnal, by mu sahal maximálně po prsa. Teď šel ještě níž. Sotva se trochu zorientoval a přizpůsobil pohled šeru, spatřil Dewan malého človíčka, možná zírajícího trochu jako krtek, ale stejně tak i přizpůsobeného temnému podzemnímu životu.

„Seš pěkný číslo, čéče,“ prohlásil, „Docela se mi to líbilo. Jo tohohle, kdyby se lidi

chytli, to by bylo veselo.“

„Čeho?“

„Mláčení policajtů. Mohla by to být docela prima zábava. Kterej ty seš?“

„Dewan Kolfrevr, kamaráde. A ty koukej kvákat: Kde jsem a proč?“

Mužiček se při hlasitém rozkazovacím tónu trochu příkrčil.

„By nebylo,“ pípl. „Mě říkají Pihovanej a kdyby tu bylo světlo, tak bys viděl proč. No, a jsme pod zemí. Ve starý odpadový stoce. Jestli trochu nemrskneme kostrama, tak přijdou na to, jak nás vyšťourat.“

S tím se nedalo než souhlasit.

Pihovanej vedl Dewana, občas mlátícího hlavou či rameny do úzkých kanálů a průlezů, a přitom mu odhaloval pro zachráněného hrdinu nový a neznámý svět podzemní Neohy. Krajinu kanálů, opuštěných tras původního metra, zapomenutých umělých jeskyní někdejších krytů.

Někdo tu žil už předtím, ale většina obyvatelstva se sem uchýlila poté, kdy byla vyhnána z domovů. V kanálech bylo někdy teplo, někdy i veselo a především odtud nikdo nikoho nevyhazoval. Starousedlíci chtěli nechtě nové sousedy přijali mezi sebe a otevřeli jim cestu i do nejhlubších a jakoukoliv císařskou kontrolu postrádajících prostor.

Pihovanej tam – až na dno – Dewana vedl. Hrdina měl štěstí, že jeho vystoupení na povrchu neušlo Pihovaného očím, malý podzemník byl zrovna na poklidné loupežné výpravě, když ze sklepního okénka skladu jedné restaurace zpozoroval Dewanovo řádění. Vypočítal si, kam ho nejspíš zaženou a spěchal tam také – kanály a větrací šachty ústí naštěstí takřka všude. Přelstít vypálenou elektroniku kanálového víka nebyl žádný problém.

Sestoupili dost hluboko, když se cesta proměnila v nebezpečně nakloněnou rouru. Pihovanej do ní bez zábran skočil, Dewan ho chvíli nato následoval, rychlou úvahou uklidněn na duchu. Nemohli přece sjet do ničeho nebezpečného. Tam dole se to nejspíš natáhne

do mírnějšího úhlu, nebo skončí v hromadě hadrů či krabic.

Nezatáhlo a neskončilo. Dewan se rozplácl na hrbolatém betonu naštěstí již vyschlé (ale přesto si zápach drží) stoky, obličejem se zabořil do vrstvy prachu (jen ať to, paní-bohová, není někdejší obsah) a zuřivě vyskočil, aby si třel naražený nos a pořádně nadával.

„Klídek, čče. Normální zkratka,“ zavrkal Pihovanej, tušící ve vzduchu se vznášející facky, „Jinak bysme našlápli asi pět kilometrů. A do některý díry by ses asi nevešel, kámo.“

„Měls mě varovat,“ rozkřikl se Dewan, ale pak si násilí páchané na zachránce rozmyslel.

Pihovanej si nahlas oddechl.

„Tak jdem, ne?“

Vlezli do dalšího, naštěstí jen mírně se svažujícího tunelu. Pokud se Pihovanej bál, že některými cestami by Dewan neprošel, pak tudy to bylo jen tak tak.

Kanál překvapivě vyústil do veliké haly, osvětlené toliko řetězcem halogenových světel.

„Tohle je někdejší depo staré podzemky,“ vysvětlil mu Pihovanej. „Největší prostor, jakej tady najdeš. Tam dole, pod kolejem, je dokonce pravej Central, holá skála. To se v Neoze jen tak nevidí.“

Dewan jeho nadšení nesdílel. Klaustrofilií netrpěl, znal nejméně dvacet míst, kde by se cítil lépe. A navíc – zatraceně – tady budou také.

Krasy. Před chvílí na jednu málem šlápl. Uskočila včas, byl to podzemní, Neohou nezhyčkaný tvor, který si ještě uchoval jiné reflexy, než být v popelnici dřív, než doběhnou bezdomovci, a nepřecházet ulice po povrchu. Neožské krasy se z obávaných synantropů změnil v obtížný, samostatného života neschopný živočišný druh. Od bílých chlupatých koček, kapesních psů a roanských ještěřiček je odlišovalo pouze to, že jim nikdo nedával jména.

Tady to bylo jiné. Tady se skutečně bojovalo o život.

Pihovanej skočil dolů mezi popraskané modré dlaždice a Dewan ho chtěl nechtěl musel následovat. Vrátit se nešlo.

Dole, mezi kusy železa a hromadami sutě, je vyhlížela vysoká hubená postava.

„Neseš?“ zeptala se Pihovaného.

„Bylo tam dost rušno. Tak aspoň vedu nového podzemáka.“

Dewan se chtěl ohradit, ale pak si uvědomil, že na nějaký čas skutečně bude muset pod zemí zůstat. Proto si raději dalšího obyvatele temnot prohlédl.

Byl neurčitého věku, mžoural malými očky a co chvíli se podrbal na holé hlavě.

„Exekutoři?“ zeptal se. Dewan to přiznal.

„Dneska sem už jinej nepřijde,“ pokýval chlapík hlavou. „To dřív, když jsme sem za-bloudili, probíhaly tu báječné mejdany.“

„Von bejval za mládí členem nějaký sekty nebo co,“ prozradil Pihovanej.

„Ale houby. Prostě jsme sem chodili chlastat a pořádat nezávislý koncerty,“ informoval je senior, „jenže pak se ukázalo, že všechnu tu nonkonformní mládež vodí na nitkách Ministerstvo propagandy.“

Místo, na které je potom zavedl, se Dewanovi vůbec nelíbilo. Žilo se tu pod širým stropem, v hromadách plastických fólií, rezivějícího železného šrotu a navršených dlaždic. Nejkomfortnější příbytky se nacházely ve žlabu někdejší trasy, vytrhané kolejnice, překryté deskami uzavíraly luxusní bydlení podzemních mazáků. Utečenci se zařizovali jak mohli.

„Je to tady prima, že? Vidiš tu kočku?“ řekl Pihovanej a zamával kolemjdoucí ženě.

„Ahoj Sáro,“ zajásal, „Co takhle dneska po půlnoci?“

„Trhni si, vošouse,“ zabručel oslovený muž.

Podzemník schlípl.

„Jo, občas mi to šero dělá problémy.“

Pomalu, vyhýbajíc se troskám stavebním i lidským, došli k Pihovaného hnízdu. Byl to stan z dvou desek vlnitého plechu. Dovnitř, na nastlané fólie, se vešel maximálně jeden člověk.

„Vlez si tam a odpočiň. Po tom dnešním výkonu si to zasloužíš,“ nabídl Dewanovi Pihovanej tónem, jakým se obvykle představuje apartmá v interhotelu. Ale Kolfrevr nebyl nikdy náročný a dnes už vůbec ne. Najednou si uvědomil, že ho bolí celé tělo, klouby na rukou počínaje.

Taky to byla nějaká práce, pochválil se, i když tak trochu ironicky. Vlezl pod plech, nohy mu trčely ven, ale pokud se mu po nich někdo neprojde, nevadí to. Zahrabal se do fólií a za několik minut spal spánkem zcela odpovídajícím svému postavení, bohatýrsky chrápaje. Pihovanej se usadil před stanem a čekal, až do podzemí dorazí s obvyklým zpožděním drby shora. V duchu si připravil sazebník, jež mínil uplatnit při ukazování, představování či dokonce rozhovoru s hrdinou. Věřil, že se někdo určitě objeví.

A skutečně se asi za dvě hodiny začali trousit první zákazníci.

41.

Bylo to jako cesta dokonalým bludištěm za chimérou. Dewan s princeznou se objevovali hned na tom, hned na onom konci Neohy, zprávy hovořily o drsném mstiteli a jeho noblesní, leč poněkud zakřiknuté družce. Žádné video, žádné statické obrazy. Komando, jdoucí především po exekutorech, bylo bleskově rychlé a nevyzpytatelné.

„To přece nemůže být Dewan,“ prohlásil Mikpot, který si hrdinu pamatoval jako neožského povaleče a malého zlodějíčka. Potom si vzpomněl na přímou akci, jejímž přičiněním se Kolfrevr dostal do kriminálu a vybavilo se mu i několik scén z převýchovného tábora. A už raději mlčel.

Pft si nemyslel nic a Amanita jakbysmet, nevěděli o Dewanovi víc, než vytáhla Giocondova špionáž z archívu císařské tajné policie – a tomu materiálu nebylo radno věřit, dal se jen (s úspěchem) použít k přemlouvání nebo vyhrožování. Qwertz se, jak prohlásil, začal cítit jako doma. Znovu mohl pozorovat

neohroženého zachránce světů v jeho vlastním živlu. Dewanova pravá tvář a pravé zaměstnání, tvrdil.

Nikdo nic nenamítal, až na to, že jim pomalu začaly docházet peníze a Dewan, podle všeho stále ještě vyzbrojený knížecím úvěrem, byl v nedohlednu.

Poštěstilo se jim teprve za dlouhých deset dnů, když se i čaroděj konečně dobral svého pravého zaměstnání a pohroužil se na noc do věšteckého blouznění, v němž určil cíl budoucího úderu komanda.

Vlastně cíle. Bylo jich pět a oddělovaly je padesátikilometrové úsečky.

„Věstit blízkou budoucnost není žádná legrace,“ omlouval se Qwertz. „Musíte počítat s rozptylem.“

Mikpot to potvrdil ze vlastní praxe. Teprve za hodinu se zeptal, jestli v náplni jeho činnosti bylo také věštění. Byvše ujistěn, že nikoliv, propadl obvyklé trudomyslnosti; spoje v paměti se nechtěly zacelit ani po Qwertzových zásazích. Pft prohlásil, že čekají na ztracené bloky paměti, k čemuž Amanita tiše poznamenala:

„Nebo to Qwertz prostě neumí.“

Každopádně měli před sebou pět cílů. Byla možnost rozdělit se, jenže do toho se nikomu nechtělo. Zvykli si na sebe a společnost považovali za docela dobrou ochranu v bláznivé Neoze.

Nakonec všechno padlo na Pfta a ten podrobil souřadnice matematicko-logickému zkoumání.

Potom neomylně vybral místo, jež bylo nejdále ode všech ostatních.

Všichni se mu podřídili, ačkoliv bylo jasné, že v případě chyby to na další místa už nestihnou. Jenže Pftovy výpočty vypadaly důvěryhodně, tím spíš, že jim nerozuměla ani Amanita.

Qwertz zavelel k odchodu a za chvíli bylo lze spatřit pětičlennou skupinku, ana se řítí podzemní dráhou k předpokládanému místu činu.

V téže době zamířila zesílená exekuční skupina na čtyři další (ano, čarodějem dobře

předpovězená) místa. Na druhé straně barikády se dal do činnosti mozek, jehož možnosti se ze čtyř pětín dotýkaly možností moansoonského mága.

42.

Ulice vypadala tak nějak spořádaně, až na obrněné vznášedlo a četu zamračených biřiců. Na obou koncích jim sekundovala dvě družstva gardistů, jejichž tváře není možno popsat, protože je zakrývalo reflexní hledí přileb.

Biřici, dodržující stůj co stůj předpisy, zabušili na dveře – obdélník z pět centimetrů silného, protihlukového, plísnivzdorného, neprůstřelného a všemu ostatnímu odolného materiálu, a když se nedočkali odpovědi, otevřeli dveře policejním kódem. Jako jeden muž se nahrnuli dovnitř – měl následovat standardní postup, čili vyhození nájemníků, konfiskace drobností a zapečetění domu pro exekutory, kteří se dostaví nejpozději do dvou dnů. A žádný kecy, máte platit daně? máte, tak držte huby a koukejte vypadnout.

Hlídky na obou koncích ulice kontrolovaly přicházející čumily, asi se pekelně nudily, protože nikdo z příchozích neměl u sebe zbraň větší ráže a nemohl být proto zlikvidován na útěku.

Qwertzův – ehm – neobvyklý úbor vzbudil samozřejmě okamžité podezření. Strážný, ozbrojený desetikilovým závažím paprskometu si zbraň s heknutím nadhodil a přišoural se k nim.

"So ady tsuite? Okeje uuut o sejch," zahuhlal. Snímače v tmavém skle přilby se přitom několikrát se šustotem přeostřily, jak kontroloval Qwertzův vzhled.

„Cože?“ čaroděje neznámý jazyk vyvedl trochu z míry. Natáhl ruku.

„Šánže pasé – hlavo promluv,“ pronesl a magicky přitom nakrčil obočí. Amanita mu na poslední chvíli strhla ruku, jež měla gesto dokončit.

„Hlavně nenápadně. Ptal se co tu čumíme a ať koukáme táhnout po svejch,“ přeložila mu

řeč špatně nastaveného komunikátoru.

„Aha. Co je ti do toho,“ odpověděl rezolutně Qwertz a málem tím založil na další konflikt, kdyby se konečně nezačalo něco dít.

Uprostřed ulice se rozestoupila vozovka.

Bez výbuchu, hromového praskání, jen tak, přízračně a potichu. Najednou tam zela díra zvící deseti metrů délky a pěti šířky. Najednou se z ní vyrojil houf zakuklených ozbrojenců, kteří (najednou) začali pálit na všechny strany, nešetře vojáky, biřice, ani publikum.

Mikpot padl jako první pohotově k zemi, strhnuv Amanitu, Pft díky své velikosti mohl počkat. Qwertz se nejdřív pokusil zaštitit magickým polem, ale po několika vteřinách uznal, že zbabělé zalehnutí je přece jen rychlejší a spolehlivější.

Nad útočníky vyskočilo několik vírníků a textových bublin, jejichž jasně čitelné nápisy hlásaly do všech stran:

SVOBODU, POŘÁDEK A PRÁVO.

PRYČ S TYRANIÍ.

ZRUŠTE DANĚ!

EXOLA VÁS OSVĚŽÍ (placená inzerce)

a podobně. Vírníky hlásaly do všech stran totéž pro negramotné.

„Je tam!“ snažil se je překřičet Qwertz. Nataženou rukou ukazoval na útočníky, v jejichž čele stál vysoký, ramenatý muž, jemuž zpod masky čouhaly dlouhé špinavé blond vlasy.

„Ona taky,“ zařvala čaroději do ucha Amanita.

Vedle muže, pálicího z příručního protiletadlového kanonu větší ráže, jež by normálnímu člověku zlomil zápěstí (pokud by mu nejdřív při první nebezpečné manipulaci nevykloubil ruce z ramen) stála v přiléhavé kombinéze celkem slušně vyvinutá dívka.

„Nikdy bych to do ní neřekla,“ poznamenala ještě Amanita a potom přitiskla hlavu k zemi, protože od pistolnice začaly přilétat nebezpečně žhavé paprsky energie.

Boj netrval dlouho, neboť posily, jak už bylo řečeno, statovaly na jiných místech a biřici si dokázali spočítat o co je výhodnější utéci po vlastních, než se nechat vyluxovat tu a tam se ještě objevivším sanačním vozem.

Nikdy neustupující příslušníci Brigády své pravidlo dodrželi také, protože ustupuje se pozadu. Přesun čelem napřed lze pak jednoduše nazvat zaujmutím strategicky výhodnějších pozic. Proč ne.

V každém případě zůstali na bojišti pouze útočníci a pátrací dewanovská výprava, která po ukončení palby chvíli setrvala vleže, aby o minutu později čtvrtým hlasitým nadáváním dala najevo civilistickou nespokojenost.

Podzemní pistolníci mezitím rychle balili, účelu akce bylo dosaženo a kořist koncem konců žádná.

„Haló!“

Qwertz použil magického hlasu číslo patnáct, čili kouzlem zesíleného řevu. Jeho hlas míval v Moansoonu pověst sonické zbraně, nelze se tedy divit, že živý zbytek ulice na chvíli strnul. Dva vírníky spadly na zem.

„Počkej chvíli.“

Vysoký velitel si větu správně vztáhl na sebe a pomalu se za hlasem otočil.

„Co chcete?“

Ani on nemluvil zrovna potichu, i když jeho hlasu pomáhal zesilovač masky.

„Můžete jít s námi,“ navrhl, když si všechny čtyři prohlédl.

„Ale rychle.“

„Jdeme,“ zavelel Qwertz, který tváří v tvář svému hrdinovi pookřál a narostl, „Za chvíli tu asi bude nepříjemno.“

Hlas se mu tetelil radostí. Nadšeně poskakoval ještě v úzkých kanálech, jimiž je podzemníci vedli.

Zastavili se až na dně někdejší jímky.

„Tady už je klid,“ prohlásil Dewan a sundal si masku. Princezna také.

43.

Kromě všepřonikající nudy a myši nebyl život v podzemí nijak špatný. Dewan nepochyboval, že ho kdysi tajná policie mívala aspoň částečně pod kontrolou, ale při současných zmatcích tam nahoře, nejspíš nezbyval agentům čas. Nasazení špioni z větší části pochopili, že nejistota doby se týká i jich

a pro vlastní bezpečí se raději v podzemí zařídili. Do služby se mohli vrátit v podstatě kdykoliv, bude-li situace příznivá.

Elektronika a bionika, jíž tajná služba kdysi do podzemí vyslala, už dávno skončila v rukou překupníků a obchodníků s technologiemi.

Potravinami zásobovala podzemí komanda zlodějů, pronikajících kanalizací do skladů, slabá nit centralských obchodníků, kteří navzdory těžké době nemohli šroubovat ceny, a několik biologických fanatiků v severních stanicích starého metra, kteří si postavili linku na výrobu syntetických náhražek. V podzemí panovala jistá forma existence na úvěr a tržní ekonomika směnného obchodu, jež potřeboval pouze kapánek zorganizovat, aby začal vynášet, ale zatím byli podzemníci nakloněni revoluční horlivosti, takže si to nikdo pro jistotu nedovolil.

Byla to další možnost odpočinku a Dewan tedy odpočíval. Pihovanej ho živil na vlastní náklady, Kolfrevr ho za to nechal vykládat jak on a tenhle velký chlap zlikvidovali celou rotu biřiců. Protože zprávy seshora se do podzemí dostávaly velice rychle a informace o tom, že se někdo fendákům postavil, byla vyhnanci kvitována s povděkem, měli se oba dva celkem dobře. Až Dewanovi poprvé přišlo na rozum, že by opravdu občas mohl vylézt na povrch, seřezat dva tři policajty a vrátit se pod zem, čímž by měl postaráno o živobytí na následující týden.

Jenže to nebylo tak jednoduché – poznání vlastní moansonské minulosti, Giokondovy výhrůžky a jeho peníze mu neustále našeptávaly, že se opravdu musí vrátit na povrch. Pátrat po princezně.

Ale kde?

Jen usilovným přemýšlením to nešlo, a tak se Dewan začal toulat podzemím, nechával prostor volným asociacím, doufaje, že podvědomí tu práci udělá za něj.

Skoro se mu to vyplnilo. Když jednoho dne/noci bloumal nazdařbůh starým metrem, zahlédl postavu, která se něčím vymykala z okolí.

Ta tvář se mu zdála povědomá. Nevěděl kam ji zařadit, ale mozek pracoval na plné obrátky, třídě kartotéku několika milionů Dewanových známých. Probral všechny šlapky, sousedky i dcery starších sousedek, vybavoval si tváře úřednic. Potom mu to konečně došlo.

Byla to ona.

A kde by vlastně mohla přežít, než v místech, která císařská moc nekontrolovala?

„Jasnosti?“

Trochu ušmudlaná, postrádající lesk hologramu, pravda. Ale mohla dopadnout hůř.

„Princezno?“

Trhla sebou a pomalu se otočila. Její pohled nevěstil nic dobrého, připomínal spíš láhev nitroglycerínu vteřinu před dopadem. Dewan se usmál. V jeho podání to vypadalo spíš jako poslední výhrůžka, ale doufal, že to princezna pochopí.

„Jestli si něco začneš, tak ti rozkopu...“

Zcela jasně to byla Soonar, jen trochu poznamenaná týdny strávenými ve společnosti, kterou neznala ani z knih.

„Já náhodou *jsem* princezna, ty burane.“

Dewan zamával rukama.

„Ale ne, já po vás nic nechci, Jasnosti. Jenom vás.“

Princeznina pravá noha se nebezpečně zachvěla. Dewan si vzpomněl na prsten, který zůstal na strážnici. Kdopak ho asi teď nosí?

„Posílá mě váš otec, Jasnosti. Jdu si pro vás, fakt. Zachránit.“

Nezabralo to.

Princezna zaječela a pokusila se kopnout. Dewan uhnul.

„Kníže Giokond, Jasnosti. Jsem v jeho službách.“

„Táhni do hajzlu, ty zmetku!“ zaječela ještě víc. Někteří blíže ubytovaní podzemníci už si jich všimli a začali se stahovat v předtuše nějakého báječného divadla.

Princezna vyrazila do dalšího marného útoku, pak se chystala otočit a utéct. Nebo něco zvednout ze země. Kamení tu leželo dost. Do obličeje jí vletěla vzteklá červeň, která by přinutila býka k explozi.

Dewan si vzdechl a opatrně vrazil Soonar facku. Levou rukou. Pro jistotu, neboť zboží bylo zapotřebí dodat nepoškozené.

Usnula okamžitě.

44.

Pihovanej mu rád přenechal svůj stan. Dewan do něj uložil bezvládnou Soonar, sedl si venku a čekal, až se panenka vyspí. Čas si krátil vymýšlením nejrozumnějších způsobů, jakými by mohl opustit Central a předat zboží na Giokondě. U většiny možností bylo zapotřebí podpory dobře organizovaných teroristických komand nebo několika tun zlata; ani jedním bohužel nedisponoval. Jistá šance tu byla, ještě pořád se po Neoze pohybovalo pár lidiček, kteří mu dlužili službu. Možná by nebylo špatné, pokusit se navázat nitky přetřhaných vztahů někdejšího polosvěta.

U všech všudy, přece sem musí létat nějácí pašeráci. Ekonomika Neohy se bez nich neobejde. Nebo ano?

Začínal tušit, že zažívá opravdový konec jednoho světa. Tohle už skutečně nemohla být ta stará klidná Neoha.

Moansoonská část Dewanovy povahy mu nabídla jednoduchou robinhoodovskou představu, zatímco neožské vědomí kontrolovalo širším náhledem.

Neoha je možná jiná. Ale Neoha není celá planeta. Někde na Centralu musí být stará místa. A tam je třeba hledat.

Nebo taky ne a potom je nutno si starý svět vrátit. Ta akce na povrchu nebyla špatná. Kdyby se našlo pár dobrých chlapíků, výpady z podzemí a tak...

Což by vlastně znamenalo i možné příjmy a tedy pravděpodobnost nastrádání příslušného obnosu na letenku pryč. Někde přece musí mít pašeráci základnu.

Dewan tušil kde. Jeho mysl se přiklonila k moansoonským zkušenostem a zvykům.

Rozhodl se je využít.

45.

Agent 39 konečně přinesl něco konkrétnějšího. Kauvirs zprávu vyslechl nejprve na půl ucha, ale potom v ní objevil něco zvláštního.

To něco se nápadně shodovalo s pocitem, který ho už několik dnů trápil. Ve městě se vyskytovalo cosi silného. Něco, z čeho bylo cítit magii.

Už před několika staletími si jeden z moudřejších císařů uvědomil, že čarodějnictví odporuje přírodním zákonům, a že je třeba vzít vesmír pod ochranu. Prosadil tedy zákon, zakazující veškeré magické praktiky, včetně lovení bílých králíků z černých pokrývek hlavy. Jako každá restrikce, přispělo i toto nařízení k hromadnému pěstění magie, pročež se těch několik skutečných a opravdových kouzelníků utopilo v moři rádobymágů a zaručeně zasvěcených nekromantů, hadačů a černokněžníků. Výsledkem byla naprostá ztráta znalosti magických praktik – zakažte všechny halucinogeny a začněte pod rouškou sladkého nebezpečí sami distribuovat roztlučený aspirin – pokud zároveň zainteresujete drogové kartely na nějakém výhodnějším kšeftu, máte do několika let po problémech s narkomanií.

Samozřejmě, že několik veletajných řádů tu pohromu vydrželo – jenže každá společnost se dříve či později začne zabývat více politikou a vybíráním příspěvků, než praxí. Rytíři Houslového klíče Yehudi vyměnili laserové meče za razítka, Všepřonikající Všemožnou Sílu během času nahradila divize daňových poradců. Vykladači hada transformovali ve vykladače paragrafů (jejich prestiž tím jen stoupla).

V celém vesmíru, vyjma ztracenou a neviditelnou říši Moansoon, zůstalo pouze několik zavlíchlých jednotlivců, pamatujících lepší časy, a jediná sekta, která dodávala mágy na exponovaná místa. Cena byla značně převyšující náklady, protože v devěta-
devadesáti procentech případů stačilo pouze využívat takových exaktních znalostí, jež

obyvatelé toho či onoho místa postrádali.

Možná, šuškal se mezi zasvěcenci, někde přece jen jeden řád zůstal. Třeba jistá utajená společnost si občas ozdobí své superpočítače jmelím a obkreslí pentagramy. Vždyť jak by jinak Dohlížitelé dohlíželi skutečně všude a mávali statistikou tak dokonale, že se pravděpodobně stačili uživit z dobře předpovězených dostihových sázek příští neděle? A odkud vlastně přišel Kauvirs?

Imperátorův tajný rada na řeči nedal a magii nepoužíval. Proč také. I když, sem tam, aby se neřeklo, nějaké to vúdú... Kauvirs ve skutečnosti věřil jen své hlavě, síti agentů a tomu opravdovému imperiálnímu informačnímu systému, jehož kořeny vyrůstaly z Odpočinkové větve a který zapomněli lidé využívat už před osmdesáti lety, když přišel do módy bachratý terabajtový a všeobsahující projekt Safír, na němž z přesycení financemi zahynulo několik velkých softwarových společností.

Jenže technika, strategie a plánování, fyzické a donašeči jsou jedna strana mince. Na té druhé byl přece jen reliéf pentagramu a Kauvirs tušil, že jediné, co mu teď může pomoci, je pořádná hvězdná magie.

A ta se jako na zavolání v Neoze objevila.

Musela být někde v městě. Mohlo ji představovat komando nějakých přitroublých mnichů, ale mohla také vycházet z jedné osoby. Kauvirs si toužebně přál, aby pravdou byla varianta druhá.

Agent 15 mu ji potvrdil. Po Neoze se pohyboval mocný čaroděj, nebyl místní a nebyl v opozici, protože to by už císařství pocítilo.

Kauvirs se rozhodl okamžitě. Ten muž (ať to není, u všech všudy, ženská, protože s těmi jsou potíže) musí zabránit pádu Impéria. Ať z donucení, za peníze, nebo nevědomě. Kauvirs disponoval jak prostředky donucovacími, tak zastíracími, o financích nemluvě, ačkoliv je ze státní kasy vesele odsávala Zmakova idiotská činnost. Dovedl sáhnout i na soukromé vklady a bych ochoten nasadit všechny páky, jakých bude zapotřebí.

Nejdřív potřeboval dostat toho muže k sobě.

Všichni agenti promptně obdrželi nové rozkazy a chaosem Neohy se začala po delším čase valit vlna koordinovaných příkazů.

46.

„Byl mu docela podobnej,“ potvrdil zoufalému Qwertzovi Mikpot, „Teda až na ten obličej.“

Čaroděj jen něco zavrčel.

„Neber si to tak,“ uklidňoval ho telepat, „Pleteme se každej.“

Amanita mlčela, protože ji celkem oprávněně hryzalo svědomí. Byla ráda, že Qwertz, aspoň prozatím, obviňuje sám sebe a nevzpomene si, že na stopu za dvojicí revolucionářů ho poslala ona. Jenže když to tak krásně sedělo.

Ten chlapík byl vysoký a svalnatý, dívka inteligentní, celkem pěkná a trochu panovačná. Jenom jejich osud vedl odjinud jinam.

Prošli s nimi podzemím z jednoho konce Neohy na druhý, aby se nedozvěděli víc, než už věděli. Nakonec zůstali v opevněných kanálech, odkud Podzemní partyzáni vyraželi na trestné výpravy.

Bylo to celkem dobře ukryté hnízdo, vybavené solidním komfortem včetně sprchových koutů, hygienických boxů a automatů na sendviče. PP se omezovat nehodlali.

„Často sebou bereme nějaký lidi,“ prohlásil Kiraš, který zbavený většiny zbraní a výstroje vypadal ještě nebezpečněji než po zuby ozbrojený.

„Ale vysadíme je na nějakém rozcestí, aby se sami zabydleli. Nevěřili byste, kolik človíků už tady pod povrchem žije.“

„Všichni ti, které císařova zpupnost a jeho pohůnci vyhnali z domovů,“ přisadila si jeho družka.

„Taky řešení,“ připustil Qwertz, „Ale proč z nich nepostavit armádu, nevyrazit na povrch a nesmést nenáviděnou tyranii?“

Kiraše to zarazilo. Sám se pokládal za velkého revolucionáře – v neožských podmínkách.

„No, není to špatné. Ale co potom?“ zeptal se.

„V čele mladého státu osvobodit ostatní utiskované,“ navrhl čaroděj.

„V čele státu? Co bych tam dělal?“

Qwertz se zamyslel.

Stejně jako Dewan – nic, napadlo ho. Lid potřebuje hrdiny a hrdinové potřebují mozek. Většinou chodí několik metrů za nimi a snaží se vypadat nenápadně.

Na okamžik ho napadlo, že to, co mínil realizovat v Moansoonu, by možná šlo udělat i tady, situace v Imperiu byla rozhodně zralejší.

Jenže Moansoon – to bylo doma. V tamní situaci se docela dobře orientoval a potom – cítil, že přece jen není ten správný typ šedé eminence.

„Máš pravdu,“ připustil, „Takhle je to rozhodně lepší.“

Kiraš si oddechl.

„Vzal jsem vás s sebou, protože byste nám mohli pomoci,“ dobral se konečně důvodu, pro nějž tenhle rozhovor vedl.

Qwertz se nafoukl. Přece jen v tom teroristovi něco je.

„Ten malej říkal, že je technik a my tu máme dost problémů s údržbou.“

„Může ti být prospěšnější. Všichni ti můžeme pomoci – když ty pomůžeš nám.“

Kiraš se na čaroděje podezíravě podíval.

„Máme mezi sebou telepata.“

„Jo? My dva. Celkem slušní chlapíci. Kontrolují občas nějaký podezřelý.“

To nezabralo. Qwertz zkusil jinou barvu.

„Pft je giokondský konstruktor. Dej mu čas a laboratoř – do několika měsíců ti vyvine dokonalou zbraň. Když při něm budu stát já a Amanita.“

Kiraš pohladil závěr masivního paprskometu.

„Když já si už zvyk'. Hele, v první řadě potřebujeme něco udělat s klimatizací a potom vopravit kuchyň.“

Qwertz se usmál. Stačil Pfta trochu poznat a pochopil, že to, co by udělal z klimatizace a kuchyně by nejspíš ani v nejmenším

nepřipomínalo původní zařízení. Vstupními náklady rozhodně ne.

„A to je všechno? Myslím – na tohle nemáte vlastní lidi?“ podívala se Amanita. Kiraš pokrčil nos.

„Vono se v tom moc lidí dneska nevyzná,“ přiznal, „Když nemá napojení na servisy, kde každé ví trošku. Specializace je holt prokletí.“

„Jenže my bohužel nemáme tolik času. Hledáme Dewana,“ řekl Qwertz a s trochou lítosti opustil představu podle níž by Kirašovi přenechal Pfta za hrst informací. Považoval konstruktora za nejméně potřebnou součást dewanovsko pátracího týmu, jenže s ním by zůstala i Amanita, kterou zase Qwertz postrádat v žádném případě nemohl.

„Takže zůstanete na studené stravě.“

Kiraš se zachechtal, protože – což čaroděj věděl – chtěl za své peníze aspoň nějaký výsledek.

„Nějak se dohodnem, ne?“

Někde nad jejich hlavami se ozval tlumený rachot.

„Co to je?“ zeptal se Qwertz.

„Nevím.“

Rachot se přiblížil, místnost se začala chvět.

„Zemětřesení,“ napadlo Amanitu.

„Na Centralu?“

Patriotismus se tady dotýkal všech, včetně rebelů.

Zemětřesení to skutečně nebylo.

Ve chvíli, kdy otřesy byly už opravdu silné a hluk se zdál přicházet z chodby, praskl strop, vyvalila se z něj hromada kamení, cihel, betonu – a tlustý pětimetrový doutník. Špičatým nosem se zapíchl do podlahy; než stačil překvapený Kiraš sáhnout po svém oblíbeném paprskometu, porodila ta věc několik imperiálních vojáků.

„A do prdele,“ zařval Kiraš, nakoupil silnou dávku paralyzačního záření a pak už jen strnule sledoval, jak vojáci, vybavení podivně blikajícím přístrojem, bleskurychle zkontrolovali Amanitu, Pfta, zastavili se u Mikpota, přístroj zapípal, dva vojáci popadli telepata za paže, vstrčili ho do svého stroje, naskákali

za ním a doutník se vzápětí bleskurychle zavrtal do podlahy.

Zůstal po něm jen rychle se bortící tunel.

"C o t o k s a k r u b y l o ?" vypravil ze sebe se všemi těmi mezerami pomalu Kiraš.

Nikdo mu neodpověděl.

47.

„Vlastně máte neuvěřitelné štěstí,“ prohlásil Dewan. Princezna se znechuceně rozhlédla kolem sebe.

„Myslíš?“

„Klídek. Tohle se nějak srovná. Nějak se dostaneme ven a potom pryč. Kdyby po mně nešli, bylo by to jednoduché. Ale nevádí. Styk s veřejností si budete muset vzít na triko vy.“

„Já?“

„Klídek. Mám sice dost přátel, ale devět z desíti by mě obratem prásklo.“

„No pěkně děkuji.“

„To je prostě kšeft, milá zlatá – Výsosti.“

„Ale já –“

„Budu vám radit mimo dosah kamer. O vás tady nikdo neví, takže nikomu nedojde, kdo vlastně ve skutečnosti jste.“

„Ty si myslíš, že by tě kamarádi udali? A co by potom udělali se mnou?“ zaječela z ničeho nic Soonar.

Dewan si vzdychl a vzpomněl na své nešťastné únosy.

„Nepoznají vás. Nikdo vás v Neoze neviděl.“

„Ale on ano!“ vřískla nešťastně.

Dewan vzdychl.

„Kterej on?“

„Hostak, přece.“

Potom to z ní vylezlo.

Ve městě nepotkala skutečně nikoho, protože strachy bez sebe zalezla do prvního sklepa, který se jí namanul. Když totiž vyšla z Tajné větve do paláce, neomylně si to namířila k postrannímu vchodu, o níž jí Knihovna prozradila, že není hlídán a heslo zámku neměnili už sedmdesát let.

Nemohla tušit, že císařův švagr používá stejných dveří k cestám za neschválenými milenkami.

Srazili se těsně před nimi. Soonar se lekla a Hostak také; princezna zachovala více sebevědomí a se srdcem v krku pokračovala v cestě. Nevyběhl za ní, nevolal strážce.

„Nemuselo mu to dojít,“ namítl Dewan.

„To sotva,“ odsekla princezna a Kolfrewr potichu napočítal do deseti, aniž se zbavil dojmu, že by tu desítku měl odpočítat levou rukou na Soonariny zadní partie.

„Chlap, který má pracovnu vylepenou mými hologramy, si mě těžko splete s nějakou služkou.“

Rozhodně ne. Dewan by si po dnešku nespletl Soonar s nikým ani ve stavu silné intoxikace psychotropními látkami. Napadlo ho, že Hostak buď neví co chce, nebo potřebuje trochu pohladit svou submisivitu.

„Každopádně musíme pryč, děvenko,“ řekl mandlově, Soonarin kyanidový přízvuk však napodobit nedokázal.

„Jestli víš, jak to dokázat, tak prosím,“ štěkla. Dewan se zazubil.

„Kdybych to nevěděl, tak to ani nenavrhnu, milostivá.“

Těšil se z princezniny přítomnosti jenom několik hodin, v nichž ji nejprve musel přesvědčit o svém poslání, zachránit Pihovaného, jehož málem skalpovala (neklonovanými nehty) a nemohl se zbavit narůstajícího pocitu, že krysy nemusí být v některých případech špatnými společníky. Problém s Hostakem byl další tvarohovou titěrnůstkou na pejsko-kočičím dortu.

Ještěže tu byla naděje. Někde ve neožském novém pořádku prostě musí pracovat pašerácká organizace. Improvizovaně, ale obchod se nesmí zastavit. Teď šlo jen o to najít nitku a opatrně po ní jít až na konec.

„Pihovanej?“ obrátil se na podzemníka, držícího se v bezpečné vzdálenosti od princezny.

„Něco bych potřeboval.“

Pihovanej se na Dewana podíval.

„Jo, už jsem vyhlídl dobrý místo. A taky

sehnal celkem slušnou roli vlnitýho plechu.“

Dewan mávl rukou.

„Ted' by to bylo něco skutečně důležitýho. Tak poslouchej...“

48.

„Co budeme dělat?“ Amanita byla skutečně na rozpacích. Zásah komanda byl tak rychlý, že ji nedokázal ani vyvést z míry, šok a problémy přišly až později.

Mikpot byl – na rozdíl od Qwertze, který se tím neustále vychloubal, – jediným rozumným klíčem k nalezení Dewana. Navíc, ač si to nerada přiznávala, byl jediným, kdo se vyznal v blázinci Neohy. A bylo to znát. Kirašovo hnutí odporu se málem zhroutilo, když zjistilo jak snadno – kdyby po tom opravdu toužili, by je vojáci dostali. Přirozenou reakcí všech společenstev bylo zavržení trojice divných, konstruktor nekonstruktor.

„Proč vlastně sebrali Mikpota?“ zeptala se. Pft na ni vzhlédl od displeje palmtopu.

„Na to se zeptej jeho,“ kývl k čaroději.

„Museli se splést,“ zahučel Qwertz.

„Jako my, co? Chtěli Kiraše?“

„Ten přístroj byl nějaký detektor,“ rozhovořil se Pftsyn, který se ocitl na známém písčku. „Nic standardního. Řekl bych, že to sjíždělo podvědomí. Nejdřív jsem myslel, že je to kvůli identifikaci, ale nezdá se mi, že by Mikpot byl nejhledanějším zločincem na Centralu. Takže se opravdu spletli.“

A pokračoval v technických detailech, které střílel od boku a jejichž názvosloví nespíš vymýšlel za pochodu.

Čaroděj, který od kirašovského fiaska neopouštěl hotelový pokoj, něco zavrčel.

„Takže co budeme dělat?“ zeptala se znovu Amanita, „Je to všechno na tobě, Qwertzi. Ty víš jak najít Dewana. Ty ho potřebuješ.“

Znovu jí napadlo, že ani ona ani Pft už nemají v téhle hře žádnou úlohu. Vystrčení z Giocondy je oba zbavilo závazků ke knížeti. Soonar byl Giokondův problém, Dewan

Qwertzův. Její a Pftův jen natolik, nakolik jim mohl zkomplikovat život. A teď byla ta nejlepší chvíle, kdy vypadnout, dát si pauzu a potom se zařídit na novo. Třeba v Neoze. Možná by si na ní dokázala zvyknout.

Jenže tak nějak se jí nechtělo nechávat polotelepata v průšvihů. Za poslední dobu toho spolu neprožili zrovna málo. I s tím praštěným čarodějem.

Řekla to.

„Potřebuju Dewana!“ prohlásil rezolutně Qwertz.

Protestovala. Ale čaroděj se nedal.

„Pro nic jiného tu nejsem.“

„Takové věci jako je přátelství a vděk asi i Moansoonu nepěstujete,“ rýpla. „Pokud se nepletu, kdyby nebylo Mikpota, nenašel bys Dewanovu stopu.“

„Ale našel,“ řekl Qwertz. Potom se zarazil.

„Přece jen máš pravdu.“

„Určitě?“ pronesla jízlivě, ale čaroděj nezabral.

„Dewana jinak než přes Mikpota nenajdeme. To jsem si měl uvědomil dřív...“

Chvilí si něco mumlal.

„Takže prioritou číslo jedna je zjistit co se stalo s Mikpotem,“ rozhodla Amanita.

„Je v císařském paláci,“ řekl Qwertz, „Prioritou číslo jedna je jak se tam dostaneme.“

„A už víš jak?“

„Mám nápad,“ řekl.

Amanita se zachvěla hrůzou.

49.

Proud kovových chlapců s třicetikilovými zavazadly na zádech pomalu mizel ve vratech přepravního dobytčáku. Hrstka přihlížejících příbuzných už nedokázala vytvořit tu báječnou atmosféru, která provází začátky všech válek, entuziasmus opadl. Několik seržantů pobíhalo kolem a celkem zbytečně vyřvávalo. Naprostá většina vojáků se hermeticky uzavřela ve svých skafandrech, vypnula naslouchadla a ponořila se v uklidňující ticho nebo poslech rozhlasu. Seržanti to věděli, jenže co je to za poddůstojníka, když nepouští

hrůzu. Ani tváří v tvář moderní technice nechtěla opora armády ztratit svou tvář.

Tři nováčci, pochodující v šesté četě, rádio neposlouchali. Jejich interkomy vysílaly na interní vlně s osobním kódováním.

„Jestli moje děti budou chtít vyprávět pohádky o čarodějích, tak je seřezu.“

Qwertz, nešťastně zápasící s patnáctikilovým dezintegrátorem, se bránil jen chabě: „Netušil jsem, že nás odvedl na frontu.“

„Nejlepší nápad nejlepšího čaroděje,“ pokračovala Amanita. „Jak asi vypadají horší nápady horších mágů?“

Čaroděj nešťastně pokrčil rameny, což šlo v sevření pancíře dost těžko.

„Na druhou stranu si budeme moci prohlédnout transportní plavidlo zevnitř,“ ozval se Pft. „Strašně by mě zajímalo, jak vyřešili konstrukci trupu. Při přechodu do hyperprostoru se válce obvykle nepříjemně zkroutí, pročez se po přenosu hrozně špatně dekodují do původního tvaru.“

Zlatý Pft, napadlo Amanitu. Až nás někde odprásknou, bude v poslední chvíli propočítávat energii paprsku, který mu usekl hlavu a úplně poslední myšlenka bude výsledkem.

„Pěťadvacet gigajoulů,“ řekl konstruktor.

„Jednotka patnáct – ubikace Alfa tři!“ vstoupil do spojení intendant. „Modrá čára, idioti.“

Útroby kosmické lodě byly neuvěřitelně rozlehlé. Vstupní hala měla podobu velkého tunelu, procházejícího celým korábem. Bezútesně pravidelné žebrovní narušovaly jen tu a tam zpola vysunuté bezpečnostní přepážky a spleť orientačních čar, po nichž vojáci pochodovali do přepravních boxů. Vzduchem občas proletěl dozorčí na skútru, tu a tam s tichým lupnutím vypadlo napájení některého z tisíců luminiscenčních panelů, občas se některý znovu zapojil.

Nepravidelné poblíkávání uvádělo Amanitu v zuřivost. Navíc musela držet Pfta, aby nevykročil z řady a neztratil se, v tomhle zmatku by se hledali těžko. A konstruktor byl ve svém živlu a tedy ztrácel představu o životě.

Konečně dorazili do krátké chodby, již je modrý pruh zavedl do plástvovité sekce ubikací.

„Všechno na místa a připoutat se! Start v T-45.“

Navzdory rozdělení zapadli všichni čtyři do jednoho boxu. Qwertz vystrčil ramenatého veterána z kóje, aby mohl zůstat poblíž přátel. Amanita vecpala Pfta vedle a zoufale pátrala po řemenech.

„Automatizace,“ poradil jí konstruktor, „Stačí se opřít zády.“ A opřel se. Amanita ho poslechla. Přes ruce ji udeřily řemeny, vystřelivší ze stěn. Široké popruhy ji omotaly jako mumii a fixovaly do kóje.

„Vypadá to na klasický start. Žádná anti-gravitace, děti,“ řekl moudrým hlasem konstruktor. „Nějaké to lehké přetížení. Jak prosté, drazí přátelé. Nenapadlo by mě, že armáda šetří právě na tomhle.“

Čas, neúprosně odpočítávaný hologramem, poletujícím mezi kójemi, ukazoval dvaatřicet minut do startu. Amanita se pokoušela myslet na něco příjemného, pokud se to ve válce vůbec dá.

Byla to nejnesmyslnější situace, do níž se v životě mohla dostat. A za všechno může ten zatracený kníže. A ten jeho fracek. Stálo mi to za těch pár korun?

Qwertz v těch okamžicích myslel na zeleninu a Moansoon. Připadalo mu najednou příliš namáhavé a tak trochu nesmyslné, honit se za národním hrdinou, kterého chtěl vysadit na moasoonský trůn a jehož hlasem chtěl odvrátit narůstající krizi.

Po několika měsících, strávených v Impériu, mu ani jako krize nepřipadala. Někdy je vhodné srovnat své starosti s problémy druhých. Většinou vás to dovede do ještě hlubší deprese.

Pft si pro klid duše přepočítával astro-navigační rovnice a jeho druhým hlavním zájmem bylo, jestli císařští navigátoři ještě znají pojem Hohmannova dráha, nebo utrácejí státní peníze za zbůhdarma propálené palivo. Při veškerých technických vymoženostech mu totiž stále vycházelo, že nejbezpečnější

bod vstupu do hyperprostoru pro tak těžká tělesa, jako jsou expediční koráby, se nachází v oblastech dráhy vnější planetární družky Centralu.

Jeho prvním a největším zájmem byla touha po co nejrychlejším konci tohoto bláznivého dobrodružství. V budoucnu už určitě nebude mít nic společného s knížaty ani císaři. Zašije se někam – nejideálnějším místem byly planety jako Verenia – a určitě nevezme větší práci, než oprava domácího perpetua mobile.

A pak to přišlo. Tma, narůstající hluk a narůstající přetížení. Popruhy řezaly i přes pancíře, jak se snažily utáhnout stlačená těla. Teprve teď si všichni tři uvědomili, jaký přínos má drill pozemního výcviku císařské pěchoty.

Qwertz se raději uvedl do částečné stáze. Pft začal tlak vnímat tak, jak jest mu příslušné – jako fyzikální veličinu a rázem měl po tělesných problémech, protože dospěl k nevídaným (zcela špatným) výsledkům, podle nichž na něj působila hmota větší, než masa Centralu. Amanita to odnesla nejhůř. Ale nakonec bylo po všem a tělesných schránek se zmocnila lehkost nepřitažlivosti. Korekční motorky pomalu navigovaly přepravní válec k ohromné konstrukci hyperprostorového motoru.

Jedna po druhé se k němu invazní lodě připojovaly. Trvalo to deset hodin, během nichž se vojáci nesměli odpoutat. Vnitřní linka mezi trojicí přenášela z devadesáti procent nadávky.

Nakonec Amanita uznala, že Qwertz nemohl nic takového tušit. Jeho nápad byl svým způsobem dokonalý. Až na drobnosti. Potom se jen soustředila na přemlouvání močového měchýře. Povedlo se jí to, a když se rozsvítila světla a velitelský hlas oznámil dvě hodiny volna, stihla doběhnout včas.

Když se vrátila, poznal Pft na jejím hlase, že jí cosi otrásl.

„Nějaké problémy? Někdo tě viděl?“ zeptal se s účastí.

„Ne. Ale ta toaleta... Ten... Ještě jsme ani neodstartovali a tak strašně smrdí!“

„Pravděpodobně když odhazují pleny,“ řekl Pft odborně, „Tak kontejnery likvidují až když jsou plné.“

„Pleny?“

„Ano. Ty jsi ji nevyhazovala? Jestli nevíš jak, tak zepředu mezi stehny je zip.“

„Pleny?! Tohle brnění má pleny?“

„O tom nevíš? Myslíš, že voják v poli nebo ve vesmíru má čas odskočit si za strom?“

Kdyby to nebyl Pft, asi by ho uškrtla. Ale i tak asistenčin obdiv k šéfovi poněkud povadl. Potom už nebyl čas nad ničím přemýšlet, protože reproduktory začaly vibrovat.

Mohutný hlas je vernal zpět do kóji. Stavba transportního komplexu byla u konce a invazní jednotky vyrážely.

Jenže kam?

I přes Qwertzovo chvástání tu chyběl Mikpot. Ta trocha telepatie se hodila vždyc-ky. Jenže kdyby tu byl, nebyli by tu oni a vlastně ani on, protože by nebylo důvodu hnát se někam do války.

Ukázalo se, že staří mazáci se v klidu procházejí chodbou, přilby zavěšené na opascích a zbraně pohozeny někde v koutě. U Qwertzových nohou si tři pěšáci otevřeli hernu a za povzbuzování několika dalších, obehřávali se o fiktivní částky v nejrůznějších (hlavně jednoduchých) karetních hrách. Čaroděj na ně chvíli shlížel a potom se odkurtoval, přidřepal a začal kibicovat. Vlákali ho do hry, což neměli dělat.

Během půlhodiny je obehřál o veškerou hotovost i o budoucí žoldy. Nemusel k tomu použít žádných kouzel, stačil už fakt, že každý čaroděj musí být, vzhledem k povaze magie, odborníkem v oblastech teorie i praxe pravděpodobnosti. Amanita ho chvíli pozorovala a pak se začala korzovat, připadající si jako zkušená mazačka. Jen ať si ti bažanti, kteří nikdy neviděli vojenský dobytčák zevnitř, dodržují řády a potí se v kóji.

Pft nevylezl. Amanita se ho pokusila přemluvit, ale konstruktor jen vrtěl hlavou a sýčkoval.

„Zákon je zákon, děvče,“ řekl jen a Amanitě

přišlo divné, že se o něm zmiňuje právě on.

Potom ztratila pevnou půdu pod nohama a vzápětí také obsah žaludku. Okolí se rozplizlo do duhových i neduhových barev, natáhlo do nekonečna a nabylo konzistence dobře vykovaného kusu železa.

Když se probírala, šplíchal jí Pft na obličej vodu. Tvářil se starostlivě, zatímco mazáci řvali smíchy.

„Co to bylo?“ zeptala se slabým hlasem.

„Hyperprostorový skok. Přírodní zákony neoblafeš.“

Qwertz, bledý jako stěna, tiše nadával v některém z moansoonských jazyků.

„Skok bez hyperdrilu a bezpečnostních polí. Oni,“ ukázal Pft na smějící se vojáky, „si zvykli, dá se zvyknout. Ale ne napodruhé. Spíš tak po padesáté.“

Mávla rukou.

„Pomůžete mi, šéfe?“ pípla. Pft ji podal ruku. Zvedla se a pomalu se doplížila do kóje, pevně rozhodnuta z ní vylézt až na konečné. Jenže kam vlastně letí?

Neměli, samozřejmě, letět nikam, Qwertz našel tři vhodná místa u palácové gardy. Nemohl tušit, že jejich oddíl bude nějakým pomstychtivým štábním důstojníkem zařazen do invazní skupiny.

Neřekli jim kam letí, proč letí, u vojáků se jaksi předpokládá, že si tyto a podobné otázky (proč stílím na ty druhé?) nebudou klást. navíc by asi devětadevadesát procentům mužstva neřekly souřadnice cíle nic. Ti, kdo je znají, se teď ládují hyperdrilem a berou olejové koupele. Nebo rovnou zůstali na Centralu a řídí válku dálkovým ovládáním.

Zatraceně.

Neměla pravdu.

V celém vesmíru byla jediná bytost, která věděla kam a proč invazní komplex směřuje. Ta bytost stála asi pět metrů od Amanity a hlubokým soustředěním uklidňovala žaludek, rozbouřený hyperprostorovým skokem.

Jak už bylo napsáno výše, potichu klela neznámým jazykem.

50.

Tvář Dewanova známého připomínala Soonar kousek odhozeného uzeného, ležícího dva nebo tři týdny ve stinném koutě. Byla stejně hnědorůžová se zelenými zrcátky. Princezna odolala pokušení zjistit, zda stejně i voní.

Oba spolu komunikovali příliš rychlými a příliš neznámými slovy na to, aby pochopila, o čem je tu vlastně řeč. Doufala jen, že nebude muset s tím... s tou bytostí cestovat.

Giokonda si zakládala na čistotě kultury. Jakékoliv. V knížectví neexistovalo nic, co by vzdáleně připomínalo rasovou diskriminaci. Bytosti všech rodů tu (až na pidlikijské otroky) žily vedle sebe, půjčovaly si na pivo a zatloukaly dluhy, ale každá měla své pevné místo a svou kulturu. Ministerským předsedou se klidně mohl stát (a stal) chobotnicový pidimužik z Toulanu, za jeho funkčního období se ovšem úřad premiéra architektonicky změnil ve shluk pomačkaných polokoulí, ve služebním postupu panovala jednoduchá hierarchie lepšího hráče *nito*, logické hry, jež byla toulanskou vášní. Neexistoval větší prohřešek proti slušnosti, než zájem o kulturu jiné rasy.

Možná právě proto patřila Giokonda k tak trochu v ekonomice pokulhávajícím planetám.

Ačkoliv si Soonar v babylonu Neohy a jejího podzemí musela zvyknout na nej-různější typy, musela snést paskvil obecné směsi kulturního vyžití, dosud nemusela žít vedle někoho, kdo byl opravdu jiný. Trochu se bála. A trochu ji to lákalo.

„Je to dobrý,“ řekl jí Dewan, když zelenkavý příšerák zmizel, tiše přitom pomlaskáváje, „Potřebujeme jen záruku.“

„Proboha na co?“ zděsila se princezna.

„Půjčím vám svou loď. A protože je mu jasný, že se s ní už neuvidí, potřebuje záruku, že mu ji někdo zaplatí.“

„Můj otec...“ načala nejistě Soonar. Pak si uvědomila, že její otec je pořád daleko.

„No právě. Pošleme mu vzorek vaší DNA a dopis,“ prohlásil Dewan vesele.

„Ale jak?“

„Po Sousovi. Ten si rovnou vyzvedne prachy.“

„On se dostane na Giokondou? Bez problémů?“

„Že váháte. Sous je jeden z nejkvalitnějších pašeráků, který znám.“

„To by tedy mohl...“ čistota kultury sklopila zrak a okamžitě se odebrala na odpočinek.

„Kdyby to bylo tak jednoduchý,“ povzdechl Dewan. „To bych si nepůjčoval jeho loď. Helejte, oba máme štráfek u úřadů a ty jsou pěkně ostrý, v týhle mizerný době. Takže cesta odsud nebude žádná legrace. S někým takovým, jako jsme my dva na palubě se to nechce riskovat ani mně.“

„Já chci domů. Klidně i s ním,“ postavila si Soonar najednou hlavu. Představa, že vzorek jejího těla doputuje na Giokondou v ruce nějakého podezřelého chlapíka, zatímco ona se může potloukat kdekoliv (a s ještě odpornějším týpkem), ji deprimovala. Jediná věta v ní probudila dobře skryté sklony k hysterii, stačilo se zmínit o někom, kdo se pravděpodobně dostane na Giokondou.

„Rozumíš mi!“ pokusila se zaječet. Dewan ji položil dlaň na ústa.

„Trochu klidu. Nebo budu muset použít donucovacích prostředků.“

„Chceš mě snad zase zbít?“ zeptala se jedovatě.

„Vždyť do byla než jedna facka.“

„Ale od tebe!“

„Každopádně nemáte na vybranou. Jestli po vás ten nemrcouch začne slídit po Neoze, tak se mu dlouho schovávat nebudete. Najde vás.“

„Ne v podzemí.“

Dewan se zasmál.

„Vy si vážně myslíte, že tam dole nejsou pod kontrolou? Děvče, to by na Centralu nesměli žít než pitomci.“

Chvilí to nechápala. Potom si pomalu dala dohromady souvislosti.

„Asi máš pravdu,“ musela, ač nerada, připustit. „Jenže stejně nikam nejdu.“

Ta trocha rozvahy, která se Soonar pomalu vracela, si to rozmyslela a požádala o politický azyl, princezniny myslí se zmocnily emoce, pomalu trhající řetězy.

Dewan toho už měl tak akorát. Poslední, co potřeboval, byl zápas s princeznou; mohla ho poškrábat, nebo pokousat a Sous by informaci o původu jeho drobných zranění jistě promptně rozesl. Tichou poštou by zpráva nabrala na pikantnosti, potom by se Dewan nemohl ukázat opravdu už nikde.

Řešení však znal a nerozpakoval se ho použít. Bylo to první a nejdůležitější, co mu Pihovanej sháněl po celém podzemí. Protože Dewan nebyl dnešní a některé budoucí reakce odhadne i bankovní úředník v těžké kocovině.

Ve chvíli, kdy princezna otevřela ústa k mnohem hlasitějšímu protestu, vytáhl z kapsy teviánskou houbu a vrazil ji Soonar hluboko do krku. Zalapala po dechu, chtěla vykřiknout, dostala z hrdla jen vyděšené vykviknutí, a pak se pomalu, jako by byla lístečkem a nadnášel ji podzimní vánek, složila k zemi. Dewan ji s výrazem spokojenosti zachytil a přidržel ve svislé poloze.

Teviánská houba je měkká, pórovitá stvoření, nemající hlavu patu ani kořeny, či cokoli podobného. Dodnes se s určitostí nezjistilo, z čeho je vlastně živa, každopádně ovšem obsahuje značné množství přírodního, na takřka všechny organismy působícího hypnotika, jež dokáže reagovat značně rychle. Houba uspí (následně lehce omámí, neboť jako vedlejší produkt ji po čase opouštějí látky velice příbuzné opiátům) cokoli, do nitra čeho se dostane. Jedna z těch méně šílených teorií hovoří o tom, že se teviánská houba živí sny svých obětí.

Teď umožnila Dewanovi v klidu dokončit příslušné obchody a přípravy. Vlastně to byla klika, že mu osud přihrál tenhle kšeft – v podobných problémech by se dříve nebo později ocitl stejně – a ekonomická nezanedbatelnost giokondského spojení mu umožnila vybruslit ze všeho s poměrnou

elegancí a hlavně rychle. Přeskočil nudné mezistupně a jednal s konkrétními osobami, pročez se mu dostalo možnosti během několika hodin vypadnout z šílené Neohy a zašít se někde v bezpečí, dokud se situace nevrátí do normálu.

Což jednou musela.

51.

Robustní pašerácký škuner v sobě skrýval, jak už to tak v podobných případech bývá, extravýkonný motor a spoustu nedokumentovaných prostor. Uvnitř bylo celkem těsno. Dewan posadil napůl omámenou Soonar na kopilotské sedadlo a sám si sedl k hlavnímu panelu. Chvilí se rozhlížel kolem sebe, potom začal v celkem správném pořadí iniciovat startovací systém.

Jako Dewan Kolfrewr z Neohy by to asi nezvládl, ale teď už si zcela jasně vzpomínal na složitá moansoonská kosmidla, jež býval kdysi nucen pilotovat. A navíc se občas, když ho kamarádi obchodníci vyváželi na krátké výlety za zábavou, díval pilotovi přes rameno.

„Dvanáctý kanál špatně. Neiniciována navigační struktura,“ poradil mu elektronický instruktor. Dewan přehodil dva přepínače. Loktem přitom zavadil o princeznu.

„Kde to jsem?“ zeptala se mdlým hlasem.

„Špatná iniciace předstartovní kontroly.“

„Jejda, světýlka,“ zajásala. Houba dosud působila.

„Předstartovní kontrola padesát procent.“

Štíhlý prst přehodil nejbližší přepínač.

„Předstartovní kontrola sedmdesát pět procent. Automatické uvolňování kotvy.“

Dewan si zamnul ruce a stiskl sekvenci kláves, kterou si naštěstí docela dobře zapamatoval. Instruktor ho pochválil devadesátiprocentní přípravou. Soonar zatleskala a klepla do světelného panelu. Kolfrewr začal žhavit motory.

„Předstartovní kontrola dvaapadesát procent. Kopilot je blbec,“ prohlásila elektronika. Dewan se vztekle otočil k princezně, která s dětským zaujetím tahala všechny

digitální potenciometry na nulu.

„Jedeš!“ vykřikl.

Princezna se lekla.

Instruktor využil chvilkového zaneprázdnění a bez příkazu zablokoval kopilotský panel.

„Předstartovní příprava devadesát devět procent. Jdeme na start,“ ohlásil za chvíli.

„Řídící středisko neodpovídá.“

Ani by nemělo, pomyslel si Dewan, teď musíme rychle ufrknout a pak se uvidí. Na Doorii nás hledat nebudou.

Loď se otřásla, potom proběhl trupem lehčí záchvěv, který rozkmital konstrukci, takže oba pasažéři pocítili nepříjemné brnění. Na okamžik je stlačilo narůstající přetížení, jenže to už se roztočily protitahové setrvačníky a loď vyrazila ke hvězdám.

Princezna se znovu vrátila do otupělého stavu, civěla na ztemnělou hlavní obrazovku a jen občas něco zašeptala. Dewan ji neposlouchal. Přes veškerou odvahu – nebo právě pro ni – si nebyl jistý, zda nemají v zádech nenápadné štěnice císařské bezpečnosti, nějaké ty mrňavé stíhačky, nevyzbrojené, zato navigující nejbližší křižník. Přemýšlel, zda by nebylo vhodné nejdřív poletovat po soustavě, potom skočit nazdařbůh prostorem a až zametou stopu, zamířit k vysněnému cíli. Jenže to naráželo na zásadní nedostatek: jediné, co Dewan z navigace uměl, bylo vytukání doorijských souřadnic, které mu Sous napsal na pívni tácek. A ty jistě platily pouze odsud.

„Ono se to nezblázní,“ prohlásil hrdina nakonec. „Do křižníku jsem si ještě nestřelil,“ zhodnotil svou roli a na víc už nečekal.

Zmizeli v hyperprostoru pár stovek kilometrů za hranicí atmosféry. Vzhledem k jemné mechanice relativistické fyziky to zrovna nebylo to nejlepší řešení, pročez tři bezpečnostní štěnice, sledující Sousův náklad, následkem rozbouřených časoprostorových vazeb přehodnotily navigaci a navedly číhající imperiální křižník na pokojnou přepravní jachtu s císařskými lahůdkami.

Vnitřní hlídky si po dlouhé době daly pořádně do nosu.

52.

Loď zavadila o atmosféru. Později si Dewan uvědomil, že to mohlo být mnohem horší, docela dobře to mohli vzít ve vražedné přímce na jeden z těch velkých měsíců. Nebo se trefit do některého z těch menších, planeta živila gravitací značný počet satelitních dětiček.

Prozatím jen hrozitánsky nadával, nešetřil nikoho, ani jemné princezniny uši. Tu nárazy definitivně probraly z omámení a Soonar se teď zabývala analýzou situace. V žádném případě netušila kde je a bohužel nenacházela odpověď ani na otázku proč. Matně si vybavila hangár, houpavou podlahu – paníbohová, ten šupák ji nesl přehozenou přes rameno – a ještě před tím, ale ano, říkal něco o tom, že v každém případě musí pryč. Oba. Odkud?

Pašerácká loď nebyla rozhodně přepychovou jachtou a tak to s posádkou házelo na všechny strany. Dewan se nesnažil plést do řízení, doufal v inteligenci Sousova kosmidla a v pašerácký zvyk mít v naprostém pořádku především výrobní prostředky.

Někdy jindy by ta úvaha byla zcela na místě.

Soonar ztratila vědomí v chvíli, kdy Dewan poznal, že sice přistanou, ale bude to nejspíš poslední akce, kterou tahle kocábka vykoná. Loď to bohužel pochopila o něco dříve než on a tak mohl jen skřípat zuby a bezmocně koulet očima, protože ho omotala chapadla bezpečnostního systému a UI zašveholila poučení o tom jak se chovati při katapultáži.

Vystřelilo je to chvíli předtím, než loď několikrát poskočila po povrchu planety, zaryla se nosem do hlíny a nadechla se před posledním výdechem. Z padáku spatřil Dewan jen ohnivý květ vybuchnuvších motorů.

Zaklel. Do téhle chvíle doufal, že palubní mozek to jen trochu přehnal a oni se budou moci vrátit pro zásoby. Protože okolí nevypadalo zrovna nejlépe. Příliš jednotvárně. Jednobarevně.

Pískovitě. Kolem nich se rozkládaly stovky

čtverečních kilometrů pouště. Nejhorší krajina, do níž se mohli strefit.

Záchranné vajíčko kajuty se usadilo na návětrné straně jednoho z obrovských přesypů, rozevřelo se, aby cestující mohli vylézt ven, a pak se rozpadlo na několik nepoužitelných dílů. Dewan do stínu jednoho z nich položil bezvládnou princeznu. Potom se jal prozkoumávat to, co jim katastrofa nadělila.

Nebylo toho moc. Imperiální sada pro přežití. Dvě dávky rezervních potravin, pár litrů vody, harpuna pro lov v moři a udice pro chytání v horských bystřinách. Čtyři blastery a dvacítká záložních baterií. Dewan sprostě zaklel.

Za jeho zády se ozvalo zasténání.

„Mám žízeň,“ zakňourala Soonar, „Kde to jsme?“

„Na zemi.“

„Výborně. Mají tu nějaký hotel?“

„Možná jo.“

„Tak proč už tam nejsme?“

„Protože je trochu z ruky,“ přiznal se Dewan. Nepočítal zrovna s hotelem, ale opuštěné pašerácké hnízdo z předminulého století, které se mělo skrývat pod polární čepičkou, a u nějž chtěl původně přistát, vyhovovalo v jejich situaci lépe. A teď – desetinásobně.

„Tak zavolej taxi,“ řekla princezna ještě se zavřenýma očima. „A dej mi napít.“

Dal jí trochu vody.

„A ten odvoz?“

„No, myslím, že je taky trochu z ruky.“

Otevřela oči. První, co ucítila, bylo pálení jemných zrníček písku.

„KDE TO JSEM?“ zavřískla. Dewan se ji pokusil uklidnit několika – podle jeho názoru vše vysvětlujícími – větami. Kupodivu se mu to povedlo.

„Fajn. Ležím v poušti, nemáme vodu ani kosmickou loď, k nejbližšímu hotelu je to měsíc cesty. Proč ne. Mohlo to být horší.“

Dewana ten klid překvapil. Nevypadala na to, že znovu začne ječet.

„Ono to asi horší bude,“ řekl.

„Hmmm. A proč?“

„Tohle není jen poušť.“

„A co tedy?“ zeptala se jako by ji to ani trochu nezajímalo.

Potom se rychle posadila a otevřela zešířené oči. Vrátila se sama k sobě, což Dewana paradoxně uklidnilo.

„Písečná planeta!“ řekl důrazně. „Tak pozor na písečné červy, Jasnosti.“

„Na červy?“

„Na písečných planetách vždycky bývají píseční červi. Od deseti metrů délky nahoru. Obvykle sežerou všechno, co se jim postaví do cesty.“

„Proboha,“ lekla se princezna, „Jsou krvelační?“

„Ale vůbec ne. Jenže většina písečných tvorů nemá oči. Červ prostě jede s otevřenou tlamou a filtruje písek.“

„Ty už jsi tady byl?“ zeptala se Soonar, protože se jí do duše vloudilo vážné podezření.

„Tady? Silně o tom pochybuju. Ale červi jsou na každé planetě. Jdeme?“

Šli. Vrak nechali brzy za sebou. Vanul teplý vítr, zvedající jemné částičky erozí odespaných skal. Zpoza horizontu vystupovala jedna duna za druhou, beznadějně jednotvárné a nekonečné. Dewan šlapal jako stroj, táhl Soonar za sebou a neustále hleděl kupředu, jakoby se snažil vyčarovat oázu.

„Kam vlastně jdeme?“ zeptala se po dvou hodinách ubíjejícího putování. Dewan pokrčil rameny.

„Někam. Třeba zrovna tímhle směrem najdeme konec pouště.“

„Myslíš?“

„Vím. Podívejte, Jasnosti – tahle koule má kontinenty. A tudíž i moře. S pravděpodobností osmadvaceti procent musíme po nějakém čase dorazit na jeho břeh.“

„A z šedesáti dvou?“

„Nám dojde voda, protože jsme vyrazili na delší stranu.“

Soonar zaúpěla. A to jí říká jen tak.

„Vždycky jsem si myslela, že můj otec je tak trochu vedle, když si vybírá zaměstnance. Teď je jasné, že je vedle úplně.“

„Jó. Ten vynálezce je asi praštější,“ souhlasil Dewan a nadhodil si tlumok, jehož řemeny ho při stání nepříjemně řezaly do ramen.

„Já nemyslela Pfta!“ zaječela. A potom pomalu vykročila, protože Dewan považoval instruktáž za skončenou a vyrazil po písečném svahu vzhůru. Princezně nezbylo nic jiného, než ho následovat.

První hodinu šli mlčky, překročili několik dun a pomalu vysychali. Potom princezna, navzdory vyprahlému hrdlu začala nadávat. Dewan ji neposlouchal. Věděl, že brzy přestane. Doufal jen, že to bude dřív, než se úplně vysílí. Bylo mu jasné, že určitou část cesty ji bude muset nést a snažil se, aby to byla část co nejkratší.

Slunce začalo hrát hru na mumifikaci poutníků a snažilo se od začátku získat převahu. Drželo všechny trumfy. Jenže nepočítalo s Dewanem, k jehož hrdinským vlastnostem patřila i schopnost cokoliv přežít.

Soonar odpadla asi ve tři odpoledne – snesla víc, než si představoval. S povzdechem si ji hodil přes rameno a šlapal dál. Jedna duna, druhá. Třetí. Vlastně to bylo jedno. Šlo o to jen se nezastavit. Věděl, že vše rozhodne teprve noc. Určitě bude chladná – jenže bude správně chladná?

Totíž – bude tu někde aspoň náznak vlhkosti? V tlumoku měl přístroj, který dokázal vydestilovat pár kapek H₂O takřka z čehokoliv, jenže v tomhle prostředí byla hranice čehokoliv nebezpečně blízko.

Kolem páté se na chvíli zastavil, vpravil do bezvládné princezny trochu vody z rezervní zásoby a rozhlédl se po místě, kde by se dalo zaparkovat na delší dobu.

Našel ho za tři duny.

Bylo nemístné nazývat to oázou. Několik velkých balvanů, vyhřezlých z nitra planety, pokroucené větve hnědých rostlin, ukrývajících se v jejich stínu. Prohlubeň pod největším z nich, obsahující řídké bláto. Ale bylo to nejlepší místo, které se vyskytovalo v poloměru sta kilometrů.

Opatrně složil princeznu do teplého stínu

největšího balvanu. Potom vybalil evaporátor, chvíli se pokoušel studovat návod, nakonec jen přístroj položil na do bláta a stiskl jediné tlačítko, jehož funkci v manuálu vyčetl. Přístroj zabzučel a začal pracovat.

Soonar se probrala před soumrakem.

„Vodu.“

Dal ji napít a podal i jeden z balíčků rezervních potravin.

„Co to je?“

Mzi zuby jí zaskřípalo první sousto sucharu, který zdejší planetu připomínal ještě před vybalením. Znechuceně, s pootevřenými ústy, zírala do prázdna někde za Dewanovými zády.

„Večeře, Jasnosti,“ rozhodl se jí trochu pomoci a pomalu přiznat situaci v celé kráse.

„Na šesti nohou?“

Otočil se.

Za jeho zády stála šestinohá ještěrka a prohlížela si ho tupým plazím pohledem.

„Jedeš!“

Sssszzzzz.

Vykročil k němu, plaz pomalu couvl.

„Padej.“

Jestli je tohle skutečně jediná oáza v širokém okolí, pak jsem docela dobřej, napadlo Dewana. Nebo to má na svědomí ten zatracenej polyp.

A jestli je to opravdu jediná oáza v širokém okolí, tak tu bude za chvíli celkem rušno.

Vypadalo to tak. Ještěrka nezůstala sama. Brzy se objevila další, po ní přilétl klouzavým letem pískově zbarvený pták s dlouhým úzkým zobákem, připomínajícím brčko. Rychle se stmívalo a šramot za balvany mohl patřit něčemu většímu. Dewan tam pro jistotu nahlédl.

Ve spořádaném čtyřstupu se blížila setnina okrových patnácticentimetrových brouků. Dvoumetrový had a tři drápatí chlupatci jí dávali přednost zprava. Dewanovi se něco pověsilo na krk. Rychle to setřásl.

„Au. Já chci pryč.“

Pomohl princezně vstát.

„Já se jich bojím.“

„Klídek, Jasnosti,“ prohlásil vesele, „Je

příměří. Normálně by si šli po krku, ale jak vidíte,“ jeho hlas nabral barvu a intonaci středoškolského profesora: „Teď se stahují k vodě a na nějakou dobu si daj pokoj.“

Brouci přepochodovali kolem. Nevzrušeně zmizeli za balvanem u bláta. Šestinohé ještěrky už tam dávno byly.

„Jo, o vodu je tu nouze,“ pokračoval Dewan, „A tak jim nezbyvá nic jiného. Kdyby se začali požírat tady, porušili by potravinovej řetězec, protože by určitě některá jeho část vymřela. A to by znamenalo zánik pro všechny.“

„To mi nemusíš vysvětlovat,“ řekla Soonar klidně a s trochou obdivu, protože sprádání podobných teorií u Dewana nečekala.

„Má to logiku,“ prohlásila po chvíli, „I když v normálním biotopu by jednotlivé formy nastupovaly postupně, během celé noci. Tohle může – podle Kajata – znamenat to, že později nastupují větší predátoři. Nebo noční tvorové. Případně, že noci jsou chladné. Velice chladné. Oni se vracejí.“

Dewan byl Soonařiným proslovem překvapen neméně, přesto ho poslední věta přiměla ohlédnout se. Brouci opravdu pochodovali k nim. Po každé straně je doprovázel pár ještěrek. Na hřbetě jedné z nich se vezl pták. Bylo to podivné.

„Co jste říkala o nočních tvorech?“ zeptal se. Těmhle šlo osvěžování docela rychle. Až přiliš.

Obyvatelé pouště se zastavili v půlkruhu kolem obou lidí.

„Dewane?“

Bylo v tom krapet hysterie a trochu podezření.

„O tomhle Kajatova práce nepojednává.“

„Žádnýho Kajuta neznám,“ zabručel. Pták vypísl a jedna ještěrka výhruzně zasyčela.

„Řekla bych, že tak nějak nezapadáme do sociálního profilu jejich společenství,“ prohlásila nejistě Soonar, „Možná, že je tu vody pro přesně určený počet organismů a my jsme vetřelci...“

„Huš!“

Zástup pouštní zvířeny se nepohnul.

„Třeba čekají jak se zachováme. Kajat...“

„Když se pomalu pohneme doleva, možná se dostaneme ke zbraním,“ zašeptal Dewan, chvíli předtím nenápadně šmátrající po kyčli. Pouzdro s blasterem se o ni neopíralo. „Krok za krokem za mnou – vpřed.“

Zástup jim krok za krokem vzad ustoupil. Dewan začínal mít neodbytný pocit, že zvířata čekají na vysvětlení. Čeho, to pochopil, když se dostali za balvan k bažině.

K něčemu, co bylo ještě před soumrakem bažinou.

„Já bych řekl, že s tímhle nemá žádné Kajut nic společného,“ pronesl zachmuřeně.

Dívali se pak společně na rozpraskanou šedou půdu na jejímž okraji se rozvalovala skříňka evaporátoru, ozdobená nafouknutým měchem. Než ho Dewan vypustil, naplnil všechno, co se vodou naplnit dalo. Pouští vrátil víc než osmdesát litrů – bylo to rozhodně lepší, než broučí kusadla.

V impériu nefunguje nic. A když ano, tak přes míru, napadlo ho.

Zbytek noci strávili nahoře na kameni pod dohledem dvou ještěrek a poloviny hmyzího oddílu.

53.

Prostor se zavlnil a kdyby mu to fyzikální zákony dovolily, zařval by ze všech sil. Takhle aspoň několikrát pořádně prskl kruhy gravitačních vln a z mnohazměrných porů vypotil kosmický komplex. Byl ohromný.

Třem dlouhým válcům, spojeným masivními nosníky a modrým pletivem silových polí, nescházelo mnoho k tomu, aby kolem sebe nepatrně zakřivovaly vesmír. Opticky se tak už dělo.

Než se energetická hladina, rozbouřená časoprostorovými machinacemi, uklidnila, zůstávala ta ohromná masa v kinetickém klidu, jen prskala na všechny strany, včetně budoucnosti a minulosti, kompletní sbírku záření nejružnějších druhů. Teprve poté, kdy pohyb přestal představovat riziko miniaturních velkých třesků, komplex rozkvétl a

vystřelil na všechny strany jedovatá semena.

Na expedičních lodích zahoukala červená světla pohotovosti. První pohyby patřily seržantům, první lidské hlasy jejich řevu. Tisíce mužů ve zbraní se postavilo na svá místa.

Trojice nedobrovolných rekrutů také.

„Co bude dál?“ zeptala se Amanita.

„Ticho!“

Zatím se nedělo nic, vyjma nekonečného přelévání spořádaných útvarů z jedné značky na druhé.

Nezdálo se, že by seržanti a poručíci věděli co přijde. Ani je to nezajímalo. Rozkazy přicházely z admirálského můstku a jejich smysl na něm zůstával. Účel plnily – během hodiny byla celá invazní mašinérie v plné bojové pohotovosti a všechna plavidla mířila na jediné souřadnice.

A protože uvnitř lodí byla elitní i neelitní pěchota, musela být tím středobodem oněch souřadnic planeta, nebo alespoň větší měsíc.

Čekal je výsadek.

54.

Svítání nešlo nezaspat. Slunce vylezlo nad horizont tak rychle, jakoby mělo brát příplatek za předčas. Jeho ostré paprsky se neomylně trefily pod víčka spících lidí.

Dewan byl okamžitě ve střehu. Nic – kromě žlutobílé mlhy před očima – sice neviděl, pravý biceps měl strnulý, jak na něm celou noc spočívala princeznina hlava, v uších mu hučelo a nos měl plný, ale koneckonců naprosto přesně věděl kde je. Což je veliká výhoda.

Někdy.

„Kde jsou?“ zamumlala Soonar, když se probírala i ona a ze všeho nejdřív se ohlédla po broucích a zvířatech.

„Nejspíš pod zemí,“ broukl Dewan. *Tohle* mu starosti nedělalo. Ani nedostatek vody. Imperiální evaporátor se osvědčil. S trochou štěstí mohou ulovit i něco, co s největší pravděpodobností nebude za syrova jedovaté. Jeho problém stál po jeho boku a rozhlížel

se – pokoušel se v ostrých ranních paprscích rozhlížet – po nekonečně jednotvárné poušti. Ano, a taky ona. To byla ta druhá potíž. S velkou pravděpodobností jednu z nich nepřežije. Nebo jedna z nich nepřežije.

Poušti dával větší šance, protože nic tak velkého se mu ještě zabít nepodařilo.

Vyrazili dál, oba věděli, že za několik hodin budou muset nalézt dobrý úkryt před poledním sluncem. Potom další díru, v níž budou muset strávit noc. Poušť mnoho možností nenabízela.

Ale nevedlo se jim zase tak špatně. O několik kilometrů dále našli v závětví velikých dun deset čtverečních metrů černo-hnědých spletitých větví, pod nimiž panovala téměř naprostá tma. Soonar se bez větších potíží smířila se sousedstvím několika nohatých ještěrek, v nichž dokonce poznala paravany (nebo nějakou jejich odrůdu, Dewane, Inuatapista je rozhodně takhle popisuje, buď byl na téhle planetě, nebo je sem introdukovali – aha, ty to slovo neznáš) a dokonce si musela přiznat, že na rozdíl od dvoumetrového muže nefuní a nesmrdí potem.

V návalu lítosti nad beznadějným postavením a minimem společnosti, v níž se ocitla, jim dokonce odlomila růžek z tabulky rezervní dávky potravin. Tajně, ale stejně to prasklo, protože následující rvačku přežili pouze dva.

„Jo, docela dobrý nápad,“ poznamenal Dewan, když odpoledne znovu vylezli na slunce a vyrazili dál.

Soonar se nemusela ohlížet, ťapkání paravaních nohou za svými zády slyšela dobře.

„V podstatě nejsou nebezpeční,“ prohlásila sebejistě. „Inuatapista ani Kajat se při svých expedicích do nejruznějších pouští nikdy nesetkali s tvorem, který by na ně zaútočil. Paravani jsou dokonce známí tím, že nikdy neútočí přímo, oběť si vyhlédnou a napadnou ji pouze v noci, a to musí být ještě odloučena od stáda nebo tlupy.“

„To zní opravdu přesvědčivě,“ řekl Dewan. Pak se zničeho nic otočil a zařval.

Soonar padla na zadní část těla, paravani sebou trhli – a zahrabali se do písku. Pravděpodobně, protože v jediném okamžiku tu stáli a v druhém už ne.

„Dewane!?“

„Nemusí si vyhlížet zrovna mně,“ zahučel spokojeně Dewan. „Jdeme.“

Šli. To je také jediné, o čem lze v následujících několika hodinách vyprávět. Paravani se už neobjevili, ačkoliv si Soonar byla jistá, že jsou někde poblíž – občas zahlédla nepatrně se převalující písek. Ale také to mohl být zrakový klam. Blížil se večer a Dewan se netrpělivě rozhlížel po přírodním hotelu, když princezna najednou vykřikla.

„Podívej! Ne sem. Tam. Na oblohu!“

„Jo,“ řekl Dewan, když to také uviděl. „A co má bejt?“

„To je přece pták! Žádného jsme zatím neviděli, takže to musí znamenat... To znamená, že se blížíme k vodě. K moři vody. K moři!“

Nechápala proč nesdílí její nadšení. Změna fauny přece musí znamenat změnu biotopu a každá změna ze samého písku na méně písku a cokoliv dalšího musí být kladná.

„Budeme sledovat jeho let,“ navrhl, „Vyvede nás z pouště.“

Na okamžik zapomněla na únavu a přidala do kroku. Pták kroužil v elipsách, jejichž excentricita určitý směr naznačovala.

„Vidíš. Odletěl nad pevninu a teď se vrací. Musíme tam, kam on!“

Ptákov let se plynule změnil ve vývrtku.

„Tak tam já nechci,“ ušklíbl se Dewan, když se ptačí tělo o chvíli později zarylo do duny. Soonar se zamračila.

„Stejně přiletěl od moře,“ řekla trucovitě, „Kam pospícháš?“

„Za tím ptákem.“

„Proč? Už neuteče, bohužel. Ale stejně mě překvapuje, že tě zajímá. No, uvidíme, třeba poznáme k jakému rodu patří.“

„On sice neuteče, ale nechci bejt pomalejší než ostatní.“

„Jací ostatní? Dewane! Ty myslíš, že se ho dotknu? Copak jsem mrchožrout? Nikdy,

rozumíš a ty taky...”

Neposlouchal ji a Soonar si racionálně uvědomila, že za pár dní taky může být všechno jinak. Pustila se za pospíchajícím Dewanem.

Cesta za ptákem je svedla z vytčené cesty (ne, že by na tom příliš záleželo) a navíc vedla do úbočí vysokého přesypu. Sotva popadali dech, když vyšplhali nahoru.

Zatímco se Dewan staral o ptáka, Soonar se rozhlédla. Napůl doufala, že přece jen spatří někde v dálce lesk vodní hladiny.

Spatřila jen lesk písku. Zklamaně sklopila zrak.

Potom znovu hlavu zvedla a zaclonila si oči.

„Dewane?”

„Jo, možná bude k jídlu. Asi pad' vysílením. Ještě se kouknu na tohle a pak...”

Poušť přece jen nebyla tak jednotvárně žlutošedá. Princezna se znovu snažila napnout unavený zrak. Přece jen to viděla. Bylo to drobné a tmavé.

A hýbalo se to.

Strčila do Dewana a ten se narovnal. Ptáka držel za křídlo.

„Podívej.”

Teď už to bylo jasné. Po písku se k nim blížily stovky černých bodů.

„Mravenci?” vydechla Soonar.

Dewan mlčel. Už tohle byla výstraha.

„O trochu větší brabenci. A nebezpečnější,” dodal pochmurně.

„Dokážeme se jim vyhnout. Jsme rychlejší,” namítla Soonar.

„To těžko. Tihle brabenci mají skvělejší výcvik a perfektní výbavu.”

„My zase větší inteligenci.”

Dewan si vzdychl.

„To určitě. Protože tohle je imperiální pěchota.”

55.

Zastavit pochodující armádu nebylo tak jednoduché, jak se velícím důstojníkům zdálo. Přes veškeré vymoženosti komunikační

techniky postupovali vojáci dál, i když to vypadalo, (jak potvrdily i špionážní sondy, vystřelené na orbit) že na planetě už není živá duše.

Vlna se přelila přes duny a postoupila za další duny, dobyla předsunutých pozic dalších dun, zaútočila na duny a obsadila písčné přesypy. Informace o získání zajatců v proudu písčných hlášení téměř zapadla.

Dvojice nepřátel byla spoutána, naložena do pouštního vznášedla a převezena na velení sedmadvacátého útočného praporu, odkud ji postrčili do mobilní cely předběžného zadržení polní policie. Kvůli špatně vyplněnému předávacímu protokolu byli Dewan se Soonar na několik minut propuštěni, načež je obstoupila třetí rota vodních myslivců a eskortovala je na velitelství úderného pluku Šarlatových koz. Po několikasekundovém výslechu. – Jméno, hodnost! Neřeknete, co? Zavřete je, ať změknou, – je skupina nudících se ženistů posadila do velké, několikapatrové pojízdné budovy velitelství (samozřejmě do zaolejované místnůstky u zadních náprav), odkud je vysvobodila dvojice civilních agentů v černých oblecích a tmavých brýlích.

Následoval krátký oddech u kávy a sušenek, bleskurychlé vyšetření plešatým psychiatrem, dva polní soudy, u nichž byli ve čtvrthodince jednou odsouzeni ke svržení do nejbližší černé díry a u druhého odročení na patnáct set let.

Teprve potom se dostali před kriminálního komisaře, určeného k vyšetřování zločinů civilních obyvatel dobytého území, a tam už s nimi konečně někdo opravdu mluvil.

„Takže vás tu už máme, co?”

„Asi ano,” odtušila Soonar. Dewan mlčel a pobaveně se šklebil.

„Ale nevíme proč. Podívejte, my jsme na téhle planetě ztroskotali a...”

„To by mohl říct každý, že? Ale my tu musíme prozkoumat všechna fakta, moji drazí, a především vaše alibi, neníliž pravdou? Můžete mi říci, milostivá slečno, kde jste byla, když, když –“ policista se chvíli přehraboval v papírech na stole, „Prostě, kde

jste byla?“

„Rozhodně ne dost daleko, abych nepotkala vás,“ odsekla Soonar, které začínaly povolat nervy. Tohle byla další deflorace životní zkušenosti.

Dewan si to užíval. Existovala tu sice možnost, že je za chvíli někam zase zavřou a skutečně na ně *zapomenou*, ale zatím – když porovnal předchozí dny, naplněné pískem –, zatím to bylo skvělé.

Mrňavý komisař se očividně nechtěl s princeznou hádat, praxe mu napověděla, že by mohl velice rychle upadnout do jednotvárného opakování jediné otázky, na níž by dostával neméně jednotvárnou odpověď. Hledal cestu, jak z toho vybruslit a zkusil to přes Dewana.

„Ona velet,“ sdělil mu Kolfrevr s úsměvem. „Já nic. Jen poslouchat a mlátit přes hlava, když někdo obtěžovat.“

Přiznané násilí poskytlo komisaři trochu pevnější půdu pod nohama.

„Takže ublížení na zdraví, co?“

Soonar loupala po Dewanovi očima.

„Ale to já tu neřeším, já chci přijít na kloubek podstatnějšímu zločinu. On tento –“

Komisař nedopověděl, přerušilo ho zakrácání terminálu.

„Cože? Ach ano, výsledky z kartotéky,“ řekl vesele. Princezna se zvedla ze židle a naklonila se přes stůl, protože se obávala komplikací. Obrazovka byla prázdná.

„Ale ne tady, mladá dámo,“ zazubil se do Soonarina hlasitého ulehčujícího výdechu.

„Tam.“

Ukázal palcem na dveře, které se v tu chvíli rozlétly a vpustili dovnitř komando v černých uniformách, s obličejí ukrytými za zrcadlovým leskem neprůstředného hledí přileb.

„Tak jdeme!“

„Bylo mi potěšením seznámit vás s výsledky své dedukce,“ zavolał za nimi komisař a uhladil si knír, „I když jsme se vlastně nikam nedobrali, že? Ale konec konců –“

„Kam nás vedete?“ pípala princezna, již

ku Dewanovu údivu cosi vyděsilo víc, než se dalo předpokládat.

„Mlčet. Jste na imperiálním indexu hledaných osob,“ zazněl kovový hlas.

„Jasně,“ rozzářil se Dewan, „Konečně něco pozitivního.“

„Ticho!“

„Pozitivního?“ pípala princezna.

Komando je vystrkalo z komisařství do pancéřovaného přepadového vznášedla a stroj se pak rozjel nejvyšší rychlostí pouští k obrovitým krtinám invazních člunů.

Oprýskané polokoule se blížily, zároveň také řídí dopravní ruch, který byl v týlovém městečku dosti značný. Na místě přistání už nebyla ani noha, vyjma poletujících hlídek.

„Jasně, pozitivního. Hledá vás přece váš otec, Výsosti...“

Výsost praštila Dewana pěstí do obličeje.

„Drž hubu,“ kvíkla, „Tohle jsou přece Hostakovy divize!“

Ukázala prstem na emblém na hrudním plátu nejbližšího vojáka. Potom na špic raketoplánu, k němuž očividně nejvyšší rychlostí mířili, a který je měl vynést na orbit.

„A Hostak se určitě nemůže dočkat, až mu dopraví zajatce k výsledku. Určitě odtud poletíme rovnou na Central.“

„To je fakt,“ řekl plechový hlas nejbližšího vojáka. „Že poletíme rovnou na Central. Někoho jsme tam zapomněli.“

Dewan vyskočil a praštil se hlavou o strop vznášedla. Při posledních slovech si voják sundal helmu, labužnický se nadechl trochu méně syntetického vzduchu a zašklebil se.

„Pak vás můžeme cestou hodit domů,“ řekl Qwertz, „Jestli budete chtít.“

56.

„Nejlepší způsob, jak tě najít, byl nechat po tobě pátrat armádu,“ řekl čaroděj, „Bylo to složitější, než jsem si původně představoval, ale nakonec to vyšlo.“

Dewan mávl rukou.

„Asi by mě zajímalo, jak se tohle pilotuje,“ sklonil se nad ovládacím panelem.

„Jestli se nepletu, tak jsme *původně* vstoupili do palácové gardy, abychom zachránili Mikpota,“ ozvala se Amanita.

„Nemohl jsem tušit, že ji císař pošle do první linie,“ odsekl Qwertz. „Ale když ho to napadlo, uvědomil jsem si, že máme šanci. On vůbec netušil, proti komu sbor poslat. Měl jen prostě představu (kterou mu mimochodem nakukali jeho povedení rádci, ne já), že je třeba někde hrdinně zvítězit.“

„Ale co Verenie?“ zeptala se Amanita.

„To nebylo císařovo vítězství. To byla akce generálního štábu. Franzín se prostě chtěl ukázat.“

„Ale jak se to pilotuje?“ snažil se Dewan získat pozornost. Cesta nahoru byla v pohodě, stejně jako nalodění do expedičního korábu, z něhož během chvilky odstranili všechny přebytečné – to jest všechny kromě sebe samých – lidi. I start – totiž stisk tlačítka START – byl jednoduchý. Loď se prostě dala do pohybu, což všem stačilo. Kromě Dewanu. Kolfrevr měl pocit, že není důležité zmizet od písečné planety, plné vojáků a že všeobecná spokojenost a oslavy mohou nastat až ve chvíli, kdy budou vědět kam letí.

„Takže se rozhodl, že bude skutečně velet,“ pokračoval nevzrušeně Qwertz. „Nebylo to jednoduché, ale dokázal jsem to. Nakonec stačilo zhypnotizovat pár velících důstojníků.“

„A nedalo se jim říct, aby nás převeleli zpátky do paláce?“ zeptala se podezíravě Amanita.

„Jistě. Ale proč?“

Dewan si uvědomil, že obě dívky jsou v podstatě stejné. Jestli na něj Pftova asistentka působila na Giokondě příjemným dojmem, pak to už bylo dávno pryč. Nevěděl, co všechno se od té doby odehrálo, najisto však poznal, že čaroděj probouzí v Amanitě chuť vraždit. Pomalu a bolestivě.

Ale ani jeden ze zmíněných mu nyní nebyl k užitku. Qwertz se vychloubal svým úspěchem, Amanita mu nadávala a Soonar prožívala posttraumatický šok. Ale přece jen se našel někdo, kdo byl Dewanovi k ruce –

Pft Pftsyn.

Zprvu to vypadalo, že pilotáži rozumí. Každopádně věděl kam sáhnout, aby se rozsvítla navigační mapa na hlavní obrazovce, uměl rozhybat mluvidla palubního počítače a věděl jak zapnout protitahové zařízení, které dokázalo zabezpečit pilotní kabinu proti narůstající akceleraci a následným nepříjemným efektům při přechodu do hyperprostoru.

Dewan mu byl vděčný. Konstruktor se začal plynule vyjadřovat, jednoduchým způsobem vysvětlil teoreticky intuitivní možnosti pilotovacího softwaru a vzbudil v Kolfrevrovi naději na to, že konečně něco – aspoň pro tentokrát – dopadne dobře.

Pft se mu prostě líbil.

„Fajn. Takže ještě maličkost. Jak nastavíme kurz?“

„Jednoduše. Takhle... a teď si vyberte z katalogu hvězdných souřadnic, korekce dopočítá loď sama.“

„Skvělé. Je to dobře?“

„Ano. Zkuste ještě propočet dráhy pro brzdící manévry.“

„Dobrý. Teď se to zeptalo *Přepsat, Storno, Zkusím štěstí*. Tak dám Přepsat, jo?“

„Výborně. Tyhle imperiální systémy jsou opravdu jednoduché,“ rozplýval se Pft nad ovládáním i nad Dewanem. „Zacházet s nimi může opravdu kde kdo.“

Kolfrevr se narovnal, poklepal princezně na rameno a s určitou pýchou v hlase prohlásil: „Takže klid, Výsosti. Vezmeme to zkratkou přes Giokundu a až skásneme vašeho tatíčka, tak dovezu tuhle partu na Central, nebo někam poblíž.“

Soonar nevěřicně otevřela oči. Amanita také. Qwertz jen pokrčil rameny, protože jemu to bylo jedno.

„Určitě?“

„Jasnačka.“

„Asi těžko,“ řekl klidně Pft.

„Vždyť jsem to naprogramoval dobře, ne?“

„Ale ano, jenže aby se nové parametry kurzu projevíly v navigačním systému, musí se celý systém restartovat.“

„Cože?“

„Prostě ta loď musí nejdřív přistát podle starých dat a teprve potom může letět dál,“ přeložila Amanita.

„Kam přistát?“ zeptali se nádherně bezchybným a zděšeným dvojhlasem Dewan se Soonar.

„Na Hlavním imperiálním vojenském letišti, samozřejmě,“ řekl Pft, „Letíme přece podle návratového programu, ne?“

Dewan pohlédl na princeznu a ta na něj – poprvé byla optická výměna názor a emoci mezi nimi stejná.

„Takže je to...“ řekla Soonar.

„Přesně tam,“ doplnil ji raději Dewan. „Zkusím štěstí.“

57.

Císařská slavnostní hudba zahrála tuš. Sto padesát tisíc čumilů se zaostřilo na vzdálený vchod expedičního korábu. Dav zašuměl očekáváním a Jeho Imperátorstvo si nervózně povytáhlo rukavičky. Najednou se necítilo ve své kůži.

„Mým národům!“ zahučelo to v reproduktorech a strážní, poflakující se v jejich blízkosti, padli k zemi. Technici zvolili patřičně zvučný proslov, Franzína to potěšilo, protože než mu rozmluvili, aby nemluvil naživo, chtěl začít něčím normálním.

Dobrý den, hrdinové. Nebo tak nějak. Vlastně by to nebylo špatné.

Vrata lodi se s nepříjemným skřípěním počala otevírat. Potom se s ještě horším zvukem vysunula rampa – dobře skryté reproduktory skřípot zesilovaly, protože i tohle byl efekt, vhodný pro masu a televizní diváky. Všichni ztichli v napjatém očekávání triumfálního pochodu hrdinů. Technik u magnetofonu zastavil projev ve významné pauze a připravil se na spuštění speciálních zvukových efektů.

Ve tmavém vstupu se objevila drobná postava velitele.

Ted’.

Nenápadný ševel jakoby vzdáleného povelu.

Vypochodoval podvelitel a náčelník štábu.

Další povel.

Praporečník a návodčí.

Ted’.

Z druhé série dovedně skrytých reproduktorů se ozval pravidelný dupot tisíců vojenských bot.

Pět postavíček sešlo z rampy a ta se začala zvedat.

„Co to má, ksakru, znamenat?“ vykřikl zděšeně císař, „Kde je má vítězná armáda?“

Generální štáb zašuměl rozpaky.

„Co se to děje?“

Hlasitost generálního šumu se zvedla.

„Ať vypnou to zatracený pochodování!“ nařídil bleděmodrý admirál, zatímco jeho oranžovočervený protějšek od pěchoty se snažil zorganizovat počítání ztrát.

„Kauvirs...“

„Okamžitě rozežene ty lidi,“ zařval podmaršál vzdušných sil. Dva podřízení generálové tlumočili o pár decibelů hlasitěji rozkaz dál, až se v nesrozumitelně hlasité podobě dostal k bezpečnostním jednotkám, obklopujícím císařovo stanoviště. Vzduch zapraskal sérií elektrických výbojů a nic nechápající dav čumilů se chaoticky rozvlnil.

„Pošlete mi vznášedlo!“ zakřičel nenápadný civil, zodpovědný za výsledek tažení, „Doktory a komando!“

První řady přihlížejícího davu začaly konečně ustupovat před policisty, zatímco lidé, kteří netušili oč jde, se cpali dopředu. Unikající šlapali na nohy přicházejícím, pročež nemohl nevzniknout vnitrodavový konflikt, vedený v první vteřiny slovně. Potom někdo našel tu trochu prostoru, aby se mohl rozmáchnout.

Pár stovek nezodpovědných jedinců si uvědomilo, že to, co je tlačí pod kabáty, jsou zbraně. V pěti minutách přehlídková pláň zapomněla na neexistující armádu.

„Řekne nám někdo, u všech všudy, co se tu sakra děje?“ zařval císař, ale štáb nevěnoval jeho slovům žádnou pozornost. Bylo třeba okamžitě zjistit, proč se z sto padesáti tisíc mužů ve zbrani vrátilo pouhých pět. Bylo

třeba okamžitě zorganizovat protiúder. Bylo třeba okamžitě zjistit, nebylo-li by lepší přejít na stranu vítězích. Jenže kdo to vlastně je?

Na přistávací plochu vyjelo admirálské vznášedlo, ztrácející prudkou jízdou jeden praporek za druhým. Pětice hrdinů zastavila, čekala co bude dál, zatímco daleko za vznášedlem klusaly chameleonské uniformy komanda. Byly beznadějně pomalé a tak vysocí armádní činitelé si jednou přišli na své.

58.

„Tak nevím, jestli to byl dobrý nápad,“ řekl Dewan, když se mu podařilo povolit roubík, „A to Mikpot vypadal na docela dobrého chlapíka.“

Nikdo mu neodpověděl. Ani Amanita, která sice cítila potřebu toto podezření vyvrátit a poukázat na očividný fakt, že i když *určitým* způsobem má polotelepat v této situaci skutečně prsty, hlava, která je vedla je zeleninožravá, nafoukaná a sedí na dosah. Jenže za prvé nedokázala pochopit jak se to Qwertzovi povedlo a za druhé...

Ředitel vazební věznice byl milovník historie a celý vybavoval podle toho. Kobka, do níž se rozhodl umístit podezřele přeživší vojáky, se jmenovala *Železo a voda*. K zabezpečení zadržených tu byly k dispozici okovy, roubíky a hřeby, kolorit celý doplňovaly vlhké stěny a několik umně umístěných nedotažených kohoutků. V rozích se povalovaly imitace koster. Žalářník, který je ubytovával, měl na obličejích vkusnou rudou kápi. I když tu neměli zadržení setrvat dlouho, působilo to na Amanitu opravdu hrozivě.

„A nejhorší na tom je, že ta holka je zase v čudu,“ postěžoval si Dewan stěnám. „Neříkal jsi kdysi, Qwertzi, že když jsme zdolal alamský dračí hejno, že mám vystaráno a každé další úkol zvládnou levou zadní?“

Hlas mu trochu zjihl, protože v Moansoonu by z takovéhle situace unkl raz tři. Jenže tam mu nezáleželo na ničem, než na výsledku.

Tady to bylo jiné.

Qwertz by se zachránil. Přece jen je to čaroděj. Ale ten mrňavý vynálezce a ta prima asistentka dost těžko. Je to všechno nesmysl a já tu práci neměl brát. Qwertz by mě z Giokondových spárů dostal, já bych, na revanš, provedl tu prácičku v Moansoonu a pak bych se někde upíchl. Pěkně v klidu.

Život hrdiny ho unavoval. Víc, než život neožského asociála – ten aspoň občas obsahoval nějakou legraci. Obojí teď končilo.

„Hele, co kdybys udělal nějaký kouzlo,“ obrátil se Dewan na čaroděje. „Protože teď jsme ve skutečném svrabu. A Soonar nejspíš taky,“ dodal.

Čaroděj něco zamumlal. Byl sešněrovaný od paty až k hlavě, v ústech zastrčený špalek látky, pro jistotu přelepený leukoplasty a převázaný dalším řetízkem. Někdo se tu chtěl opravdu pojistit.

„Takže nemůžeš. Že by to zase bylo na mně? Nebo na tomhle?“

Podíval se po Pftovi. Konstruktor výjimečně nevypadal úplně mimo.

„Zdá se, že jsme v totálním průšvih,“ pokračoval v monologu, pak ztichl a obrátil zrak ke dveřím.

Uslyšel šouravou chůzi žalářníka.

Doprovázely jí jisté kroky někoho, kdo mohl být docela dobře velitelem popravčí čety.

59.

Princezna si po nekonečně dlouhém čase, stráveném v podzemí, na špinavých ulicích, v kajutách kosmických lodí či v písečné divočině, konečně připadala jako doma. Kolem ní byl obyčejný přepych, prozrazující nadstandardní roční příjem, absolutní nevкус (prozrazující totéž) a v doslechu armáda sloužících.

Usedla na roh pestře vyšívaného divanu.

Když ji strážé beze slov a bez omylu oddělily od zbytku (chtělo si jí říct přátel, ale přece jen byli tak nízkého původu), a naložily do vrtulníku, čekala cokoliv. No, cokoliv,

čekala vlastně přesně tohle. Možná s jinou výbavou. Na okamžik jí sice vytanulo na mysli, že jako giokondskou princeznu jí s omluvami dopraví zpátky k otci, ale vzápětí vše přebila pravda.

Vrtulník nemohl patřit nikomu jinému, než Hostakovi. Takže celý ten útek, plný útrap, nebyl k ničemu. Jenom oddálil nevyhnutelné.

Vstrčili ji do apartmá, z něhož vedly pouze jedny dveře, žádné okno a žádný způsob jak se spojit se světem. Majitel tohoto salónu si rozhodně mohl dovolit armádu služebnictva, pracující rychleji než datové sítě.

Nezbývalo jí nic, než čekat. S jistotou, že až se otevrou dveře, objeví se v nich hruškovité tělo prince Hostaka. Ne, nebyl to špatný přírůstek. Byl trefný. Díky genetickým inženýrům vypadal skutečně jako máslovka, hrudník, ramena a paže měl obaleny značným množstvím bílkovinného materiálu.

Kdyby tu byla aspoň nějaká možnost útěku.

Zatím všechno vycházelo. Vždycky se na poslední chvíli ze všeho dostala, ať už svépomocí, nebo díky Dewanovi. Ale teď už tady byla konečná.

Dveře se otevřely – naštěstí jen tak napůl, což znamenalo, že se chystá nahlédnout nějaký služební duch.

Chystala se vybuchnout a v nestřežené chvíli zaútočit.

Dovnitř nahlédla hruška – nedopovaná, geneticky neupravená. Ozbrojená.

„Jeho Milost se dostaví za okamžik. Hodlá s vámi poobědvat.“

Dveře se zase zavřely.

Soonar na chvíli ztuhla, pak se jala zběsile pátrat po nějaké poslední možnosti. Třeba objeví tajnou chodbu. Jenže k tomu by potřebovala štěstí. zatím ho měla... neuvěřitelné štěstí.

„Proč by se mě nemělo držet až do poslední chvíle,“ vzdechla nahlas, „Když jsem až doteď měla takovou neuvěřitelnou kliku.“

Dveře se začaly otevírat a tentokrát se chystaly provést to pořádně.

„Já nevím, ale řekla bych, že pořád máš neuvěřitelnou Kliku.“ ozvalo se odněkud

zespoda.

Soonar se lekla.

Dvakrát.

Poprvé, když instinktivně sáhla do kapsáře za oním hlasem.

Podruhé, když se dovnitř vevalil Hostak s širokým úsměvem na tváři.

60.

Dveře stylově zaskřípaly. Žalářník k nim naklonil ucho.

„Dobré, že?“ řekl. Rudou kápi měl staženou dozadu, takže vězňové mohli zahlédnout jeho civilní obličej.

Mohl ho klidně používat jako opravdu funkční mučicí nástroj. Kdo čekal růžolícího tloušťka dobromyslné tváře, je teď pravděpodobně rozčarován.

Žalářníkova tvář byla hubená, tvořily jí především lícní kosti a úzký zoban. Přes tyto dominanty byla natažena vybledlá, slabě zažloutlá kůže.

„I když myslím, že bych měl zkusit změnit image. Co byste říkali na něco v kůži, řetězy a biče? Černá, s trochou takové té zaschlé krvavé hnědi a něco chromu?. To by šlo.“

„A proč ne růžovou, kytičky a pejsky?“ zavřel Dewan.

„Myslíte?“ žalářníka to na chvíli zarazilo.

„Ale abych nezdržoval – vás,“ kývl ke dveřím.

V nich stály tmavé postavy obrovitých gardistů.

Z úředně neutrálních pohledů nešlo nic vyčíst. Z hlavní jejich zbraní ano. Žalářník pomohl vězňům na nohy.

Garda se nepatrně rozestoupila a vpustila dovnitř malé pavoučí roboty, kteří se zapojili do zámků pout. Pečlivě vymalované nápisy 10 000 V na vrcholu jejich kulovitých těl prozrazovaly proč tak činí.

Qwertze zvedli dva z vojáků jak byl, a ve vodorovné poloze ho zvedli.

Ani slovo TAK JDEME. Prostě se šlo.

Možná to byla šance a Dewan ji ze všech stran rozebral. Kdyby mohl kopnout, odrazil

by patrně chodící elektrické křeslo tak, aby se vytrhlo ze zásuvky. Pravděpodobně. Potom by mohl sejmut toho chlapíka nalevo. Jeho tělem a jeho zbraní by se zaštitil na dost dlouho k tomu, aby oddělal ty nejbližší gardisty. Táhle je docela příhodná chodbička ke krytí. A určitě – i když bude zcela jistě slepá – z ní povede nějaká odpadková šachta, to je standard. Pak by se vidělo.

Ale co ti ostatní?

Minuli ještě jednu šanci, při níž se dalo využít propagovaného robotova napětí. Tuhle akci by sice nepřežil nikdo z okolí a Dewan sám pravděpodobně ve velice poškozeném stavu, ale bylo to řešení docela elegantní.

Potom vyšli z vězení a výtah je vyvezl do šedivých dlouhých chodeb, které zcela jistě nepatřily soudní budově a už vůbec ne popravišti.

Byla z nich cítit vůně odvrácené strany červených koberců, drahých plastik, uniform, vyslanců a oficiálních úředníků.

Císařský palác.

Na přemýšlení nebyl čas, protože gardisté je postrčili do dveří, za nimiž kupodivu nikdo další nečekal. Roboti se odpojili, zmizeli v malých dvířkách ve stěně a řetězy zázračně povolily.

Qwertz, kterého položili na zem, vztekle vyskočil a strhl si z úst leukoplast.

„U všech čertů, já vám to spočítám!“ zařval.
„KARMA OUTRU BQWIDE ---“

„S tou kletbou bych počkal,“ řekl tichý hlas z křesla.

„Než si něco vyjasníme. ŠATRAH!“

Ať už to znamenalo cokoliv, Qwertze to dokonale paralyzovalo. Němě otevíral ústa a ruce se mu třásly v marné snaze složit alespoň základní magická gesta.

„Ne že bych byl tak dobrý, ale tohle našeho milého mága na okamžik zdrží. Máme všichni nevyřízené účty a to já nemám rád,“ řekl Kauvirs a usmál se.

61.

Tvář císařského příbuzného vyzařovala

směs blaženosti, pohrdání a údivu.

„Nečekal jsem, drahá, že se s vámi setkám za takových okolností.“

„Já nečekala, že se s vámi vůbec kdy setkám,“ odsekla Soonar.

„Nepřítel Impéria. To vašeho otce jistě nepotěší.“

„Myslíte?“

„Rozhodně ano.“

Dovnitř se tiše vsunuly služebné s podnosy.

„Určitě se mnou ráda poobědváte, moje milá,“ řekl Hostak sladce.

Jídlo vypadalo lákavě, celkový efekt ovšem vyrovnávala Hostakova přítomnost. Ale to teď nebylo důležité.

Soonarinu mysl zaměstnával hlas, který před chvílí vyšel z jejího kapsáře.

Klika.

Zapomněla na ni, samozřejmě, když ji před dávnými a dávnými časy strčila bezmyšlenkovitě do kapsy, tu zatracenou součást zatracené Odpočinkové větve. Občas ji cítila, nějaký tupý předmět, který ji tlačil, ale nikdy se nedostala k tomu, aby ji vyhodila.

A klika teď promluvila.

Stejně jako Hostak. Na rozdíl od něj Klika zmlkla, zatímco císařův příbuzný se neustále rozplýval komplimenty, pohříchu směřovanými k vlastní chytrosti.

„Teď už vám nezbude nic jiného, než zůstat v mém sídle. Vaše tvář bude opravdu známá, pokud ho byť jen na okamžik opustíte. Nu, a vše ostatní se bude odvíjet od vaší přívětivosti.“

„Ale...“

„Ale určitě.“

A oběd pokračoval dál. Když se potom Hostak, s příslibem brzkého návratu, ztratil, šla se Soonar prostě vyzvracet. To za prvé.

Za druhé vytáhla tu zatracenou Kliku na světlo.

„No konečně,“ ozval se hlásek z neviditelných úst, „Takhle ignorantní osobu jsem ještě nezažila.“

Soonar by Klice prostě vynadala, kdyby nebyla zoufalstvím bez sebe.

„A z čeho máš strach?“ zeptala se Klika.

„Tys ho neslyšela? Ty ho neznáš! Za chvíli přijde a...“ princezna se rozplakala.

„Proč bych ho neznala? A proč by chodil?“

Sevřela kliku v dlani, doufala, že se trefí a ucpe ten zatracený reproduktor.

„Jsi prostě jen věc. Co ty víš o lidech?“

„Hodně. Proč si ho prostě nevezmeš a neuděláš mu ze života peklo?“

„Kdyby to šlo tak jednoduše,“ vzlykla princezna. Zahleděla se na kinetický trojrozměrný obraz, na němž se sem a tam přeléval dav lidíček a vytvářel ze svých drobných těl jednu velkou postavu, tu sportovce s diskem, tu usměvavou dámu nebo chlapíka na koni. Kóniovo klasické období.

Někdy se i ve vetešnictví objeví něco, co má styl.

„To bych mohla dělat ciráty a tu a tam ho pěkně seřvat, donutit ho, aby se přestal stýkat se svými kamarády a nudil se při návštěvách trapných lidí, o nichž si budu myslet, že jsou nějak společensky důležití. Jenže on nechce manželku, chce konkubínu a to bych musela pořád dávat pozor na konkurenci. Paníbohová, co to plácám? Vždyť já si ho nechci vzít. Nechci, aby se na mně koukal, natož sahal!“

Odhodila Kliku na stolec.

„Je to k ničemu. Celý ten pitomý trik dostat mě z Giokondy byl k ničemu a všechny ty pokusy dopravit mě zpátky taky. Nakonec jsem stejně skončila tady. Jsem k ničemu.“

Klika se z celkem pochopitelných důvodu nehýbala a ani jinak nenaznačovala, že není jen součástí bytového zařízení, ale navíc ještě nezávisle uvažující umělou inteligencí. Nemohla po princezně ani pokukovat, ani se jí šklebit přímo do tváře, ale přesto měla Soonar pocit, že se něco takového děje.

„A ty jsi taky k ničemu!“ zaječela na ni, „Pitomý kus pitomého železa.“

„Myslíš?“

62.

„Nejdřív jsem si myslel, že jemnými akcemi udržím Plán. Potom jsem přišel na to, že v

Impériu je nejjemnější akcí genocida obyvatelstva planety střední třídy. Nakonec jsem zjistil, že Plán je evidentní pitomost a nikdy nic takového neexistovalo,“ vzdechl Kauvirs, „Konečně, všechno se dá využít k vlastnímu prospěchu.“

Na okolních tvářích bylo možno vysledovat celou škálu chápavosti. Seděli kolem kulatého stolu, jemuž vévodilo tajemníkově křeslo a jejich pozornost byla od brachiálního násilí odlákána bohatým sortimentem teplých nápojů.

„Když mi přepadové komando přivedlo Mikpota místo velkého čaroděje, nezbývalo nic jiného, než improvizovat. Situace byla vážná, císař slepě poslouchal ty pošuky a ještě si myslel, že je to všechno z jeho hlavy.“

„Ale to si přece myslí, i když mu radíte vy,“ neodpustila si poznámku Amanita.

„Jistě, milá slečno,“ řekl Kauvirs mírně, „Ale to je něco jiného. Já ho ovládám. Oni ho nechali vládnout. Ale o to nejde. Musel jsem použít vašeho přítele k tomu, aby mě nahradil. Bylo zapotřebí jakýmkoliv způsobem stabilizovat situaci. A to nešlo bez přímého vlivu na císaře. Naštěstí i královi rádci potřebují rádce. Předhodil jsem jim Mikpota. Jako svého dočasného zástupce, prosperita Impéria je mi přece nade vše.“

Zamotal těm třem hlavy tak dokonale, že i Franzín začal něco tušit.“

„A vyhodil je.“

„Ne tak docela. Když jsem nedostal dokonalejší mozek, využil jsem jeho opaku. Ona drobná nehoda, o níž mi váš přítel vyprávěl – mimochodem, trvalo mu to dva dny a mně několik hodin, než jsem v hrubých obrysech pochopil, co se mu stalo – mi umožnila přímo zázračné věci. Když jsem se nahradil Mikpota, lidé kolem Franzína to považovali za jednoduchý trik, jak neztratit místo.“

„Že si císař nenechá zastupujícího tajemníka, který je očividně blbý, natrvalo,“ řekl neomaleně Qwertz. Amanita se nadechla.

„Ano, slečno. Tak to viděli oni. A mysleli, že i já. Imperátorovi to bylo očividně jedno, on stejně poslouchá jen první polovinu věty.“

Takže mého zástupce ještě podporovali. Jim prvoplánově nelogické tlachání připadalo natolik využitelné, že si nevšimli (pokud to vůbec je v mezích jejich duševních schopností), jak moc se ohledně Mikpotovy inteligence pletou. Bez problémů ho pustili až k císaři. Co pustili – nastrčili.“

„A tak si císař nechal radit od Mikpota a tudíž opět od vás.“

„Vůbec ne. To jsem ani nechtěl. Váš přítel bylo to poslední, co chybělo k tomu, aby nabyl přesvědčení, že kolem něj jsou samí pitomci a on jediný je chytrý, inteligentní a také jediný, kdo ví co a jak. A potom se dostal tam, kam jsem ho dostat chtěl – zůstal bezradný a překvapený. To když jste se vrátili vy.“

„Ale s tím jste nemohl počítat!“

„Popravdě řečeno ano. Podle výpočtů se nemohlo vrátit víc než pět lidí a to v největší lodi.“

„Nesmysl.“

„Ne.“

„Neexistuje žádná vědecká disciplína, která by *tohle* dokázala spočítat.“

„Ale ano. Kybernetika,“ zazubil se Kauvirs, „A ekonomie.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Qwertz.

„Prostě jsem zaplatil programátora a nechal upravit návratový program.“

Kauvirs si spokojeně zamnul ruce.

„Takže nám to všechno nakonec krásně vyšlo.“

„Ani bych neřekl,“ poznamenal Dewan, „Aspoň co se mě týká. Zvoral jsem kšeft zrovna před koncem.“

Tajemník na něj pohlédl.

„Tu holku mi někam odvedli a nemyslím, že rovnou k tatíčkovi.“

Kauvirs zpozorněl a raději si nechal všechno vysvětlit. Amanita se toho ujala a když po několika minutách skončila, Kauvirsova dobrá nálada byla tatam.

„Já věděl, že je někde chyba. Na Hostaka jsem zapomněl, u všech vybuchlých galaxií!“

Chvilí na něho zírali a on jim pak vysvětlil proč bylo tohle drobné přehlédnutí osudné.

63.

Jeho Císařské Veličenstvo trůnilo za obrovským pseudomahagonovým stolem ve vládní pracovně. Pokoušelo se přemýšlet samo, což byla, jak zjistilo, činnost bolestivá. Nikde žádný pomocník, který by načílnal myšlenky.

Franzínovo okolí se jako zázrakem vyčistilo. Poslední, s kým císař promluvil, byl Zmak, táhnoucí někam obrovský fascikl daňových příznání, a Sáhenhás, který mu pomáhal. Generální štáb se vůbec nesešel, i když by císař přísahal, že zahlédl čajového sluhu nápadně podobného maršálu Rosolkovi. Kauvirsův zástupce se ztratil už včera, ale v ruchu příprav na parádu při ohlášeném přistání to nikdo nezaregistroval.

Nikdy předtím si Franzín neuvědomil, jak je ta místnost velká. Jistě, musela pojmut houf poradců, návštěvy i s jejich poradci, k tomu nějakého toho poskoka s podnosem, vládní novináře a ochranku. Ale to, co z pracovny udělalo suchý dok pro letadlovou loď nebyla nepřítomnost lidí, ale absence jimi vydávaných zvuků. Málokdy se tu hovořilo zvýšenými hlasy, ono se tu vůbec málo hovořilo, ale všichni (až na občasné výjimky) dýchali. Pokradmu odkašlávali.

Ticho tlačilo na císařův organismus jako lis. Natáhl ruku ke zlatému tlačítku, jímž se burcoval nejbližší komorník, ale v polovině cesty prsty strnuly v nechápavém gestu.

Proč by přivolával někoho, po kom vlastně nic nechce?

Chvilí zíral na nataženou ruku a v téhle poloze ho překvapil ceremoniář, neutrálním tónem hlásící příchod mladšího bratra císařovy zvěčnělé manželky Hostaka.

Pozval jsem ho? zatápal Franzín v bezdných hlubinách paměti. Asi ano.

Císařův příbuzný vstoupil rázným vojenským krokem, jak se v rodině slušelo, jen trochu nervózní, těkavý pohyb očí, prozrazoval, že jistota není momentálně jeho přítelkyní. Ale měl dost odvahy k tomu, aby nakráčel k Franzínovi přímo.

I Franzín byl přímý.

„Co se to děje?“

„Co myslíš, Fery... Co má Vaše Výsost na mysli?“

To, že musel poněkud přeorganizovat svůj denní rozvrh, Hostakovi na klidu nepřidalo. Problémy Impéria pro něho skončily ve chvíli, kdy zjistil, že záhadné zmizení armády mu doručilo giokondskou princeznu. Ani on nevěděl, kam se expediční komplex ztratil, to se vojákům občas stává, stejně jako to, že ať už jsou kdekoliv, s blížícím se výplatním termínem se zvyšuje pravděpodobnost jejich návratu. Hodil to za hlavu, ale jak se zdálo, císař ne.

Byl to přece *jeho* nápad.

„Naše Výsost má na mysli to, co se tu děje. Říkali mi, že situace je nejasná.“

„Ano? Já se zeptám“

„Ne,“ řekl s údivem císař, „Já se ptám.“

Chvíli na sebe zírali. Hostakovi to nedělalo dobře. Až doposud ze svého postavení dovedně těžil. Věděl, že jednou nějaké ty splátky přijdou, ale těžkou hlavu mu nedělaly. Musel si připustit, že takových jako on, je u dvora celá řada, využívajících veškerého dobrodiní příbuzenských vztahů, znalostí drbů, konexí či umu společenského šplhu, živících se ze státní kasy. Bylo jich tolik, že splývali v nerozeznatelný dav. Dokonalé krytí.

Jenže stačila chvíle a najednou zůstal na vyblýskaném stole císařova zájmu jediný mraveneček, ten, který se zahryzl do cukru tak hluboko, že nestačil zaregistrovat chování méně šťastnějších druhů.

„Kde je naše armáda?“

Tak to bych taky rád věděl, pomyslel si Hostak. Protože bych si mohl šplhnout.

„Já...“ polkl tak nahlas, až to v císaři probudilo hlad, „já to zjistím.“

„Je třeba vydat rozkazy,“ řekl Franzín. Dál to nespecifikoval, protože nevěděl jaké. Vždycky jen řekl, že je třeba *něco* udělat a lidé kolem něho to *něco* konkretizovali.

Hostak se na mocnáře usmál. Bylo to trochu vyděšené nervózní pokrčení koutků úst,

pomalou ustupující skryté záři obličeje, jehož majitel si uvědomil cosi zjevného a definitivního.

Chce to na mně hodit? Pokud ano, nemám mnoho času. Nemám vůbec žádný čas.

„Vydám je, Fe... Výsosti. Rozhodně a rozhodné.“

Franzínova tvář se rozjasnila.

„Já myslím, že určitě. Kdyby se tak už mohl vrátit Kauvirs.“

„Ano, Kauvirs,“ polkl Hostak. A bylo hůř. S tajemníkem nevycházel zle, především proto, že si nikdy nezkřížili cestu. Princ se nijak nestaral o politiku a temný morous o Hostakovy aférky. Ale určitě o nich – když na to hleděl z téhle pozice – věděl. Teď, když se císařův švagr nevlastní vinou posunul do středu dění, je určitě využije.

U všech vesmírných oblud.

„Postarám se o něho.“

Proč já sem lezl. Chtěl jsem jen, aby Fery tak trochu zlegalizoval ubytování giokondské princezny, dřív, než to zjistí to zatracené provinční knížátko a pokusí se z toho udělat politický případ. A teď to vypadá, že jsem spadl přímo po hlavě do odpadní jímky. Myslí to ten přitroublý panák za stolem dobře, nebo na mně někdo něco přichystal? Kauvirs – zatracená Giokonda – teď musím být *opravdu* rychlý.

„Určitě se o něho postarám.“

64.

„Hodil se mi,“ řekl trpce státní tajemník. „Namyšlený vévoda z císařovy přízně. Výborný hromosvod, kdyby k něčemu došlo. Má ambice několikanásobně převyšující jeho schopnosti. Nedokáže je úspěšně tajit. I Franzín si ho tak trochu hlídal. Ideální obětní beránek.“

„Jasně,“ řekl vesele Qwertz, „To známe. Když se něco podělá, dá se narychlo splácet a antedatovat nějaké to spiknutí za účelem převzetí moci, a přihodit k tomu všechny ty účetní průšvihy. Co byste chtěl víc?“

I když byl tajemník studený jako ryba a

čaroděj poněkud rozevlátý, byli si podobní. Nejspíš v tom bylo postavení a moc. Loutkářské umění.

„Víc?“ Kauvirs pohlédl do stropu. V takových chvílích se ozývala nejen zlomená noha, podporovaly ji všechny ty drobné pochybnosti a chvíle paniky, které tajemník vystěhoval do nepoužívaných oblastí mozku.

My to říkali.

„Právě tohle se teď děje – a já u toho nejsem. Kdybych byl –“

„Hezky byste to dirigoval k rychlému a nepochybnému výsledku,“ napověděl Qwertz jeho zaváhání.

„Hezky rychle bych to zametl pod koberec. Dříve nebo ještě dřívěji *někdo* Hostaka *nenápadně* obviní, to ano. A císař si ho pozve, řekne pár vět a – zatraceně, copak to není očividné?“

„Hostak mu skočí po krku.“ pípla Amanita.

„Kdyby tak přímo, slečno. Kdyby...“

„Hostak vezme roha a princeznu sebou.“

„Nejlepší a bohužel nepravděpodobné řešení, můj hrdinský příteli.“

„Nikoho nenapadne přiznat zásluhy vám, co?“ zašklebil se Qwertz.

Přítel se nepřipojil. Kauvirs na něj chvíli zíral úzkými zřítelnicemi. Když se nedočkal technické varianty, znovu vzdychl.

„Neuvědomujete si, vážení, jednu podstatnou věc. Imperiální armádu.“

„Ale ta je fuč,“ řekl Dewan, „Povaluje se na Dorii.“

„Včetně Hostakových jednotek a palácové gardy,“ připomněla Amanita a vztekla přitom loupala očima po čaroději. „Takže zatím nemůže zasáhnout ani na jedné straně.“

Následovalo dlouhé hluché ticho, než osoba, pro niž se narodilo, zvedla oči od palmtopu.

„Až na admirála Trea a jeho pět křižníků giokondské blokády, že?“

„Kteří jsou neustále na příjmu, v neustále bojové pohotovosti a neustále oddáni svému chleboďárci, jenž pochopitelně nenechal hlídat svou vysněnou nějakými žoldáckými nemehly. Ano, v tomto okamžiku je Hostak

jediný, kdo má k dispozici opravdu bojeschopnou jednotku a jediný, kdo je schopný vydat jednoznačné rozkazy. A okamžik, kdy mu to dojde, se neúprosně blíží.“

65.

Byl oblečen jako sluha středního kalibru, takový, jakého nepošle pryč kdejaký nafoukaný ouřada. Tvářil se zaměstnaně, což je první předpoklad úspěšného hodnocení nadřízeným a základní mimikry, kryjící před vyfasováním nějaké práce.

V jeho chůzi ale bylo něco, co by zkušené oko varovalo. Byla příliš jistá. A nesla svého vlastníka chodbou, po níž se nikdy nikdo příliš rychle nepohyboval. Aspoň ne *tímhle* směrem. Jenže ze stejného důvodu se na téhle chodbě žádné zkušené oko nevyskytovalo.

Muž prošel koridorem a bez zaváhání vstoupil do nenápadných dveří, o nichž si většina obyvatel paláce myslela, že jsou jen kaširované. Ocítl se v zšeřelých komnatách, v nichž i vzduch chutnal tak nějak konspiračně.

Služební chůze se jedním krokem změnila v opatrné našlapování velké kočkovité šelmy na lovu. Plížil se stíny, každé dva kroky se zastavil a naslouchal. Nezdálo se, že by tu kromě něho byla živá duše, ale přece – když prošel střízlivě zařízenou ložnicí, uslyšel tiché narážení vlnek o smalt vany.

V duchu si zamnul ruce, *in natura* to provést nemohl, protože v tu chvíli už v nich držel zbraň nenápadnou vzhledem a nadmíru účinnou konstrukcí.

Možná bude mít jen jeden výstřel, možná (a raději pro jistotu) použije deatomizér, ukrytý v druhé kapse. U takových zákazníků, jako je pověstná šedá eminence, jeden nikdy neví.

Dveře do koupelny byly pootevřené. Jeden z nejlepších nájemných vrahů, cvičených na neplánované rychlé operace, si všiml zachvění tmavého stínu, přepnul mozek z Přemýšlení na Reflexy, a vyrazil.

Ve svém oboru byl velmi schopný, bohužel nikdy nepředpokládal, že jeho protivníkem

nebude dobře známá osoba vyhublého tajemníka, ale tmavozelené monstrum tisíců chapadel, jemuž už hezky dlouho chyběly bílkoviny.

Poirenští kalmaři se díky Kauvirsově opomenutí nechat si vyčistit koupelnu, zasviněnou na dlouhou dobu posledním vanovým soustem, přesunuli ve vývojovém stupni z talíře k prostřenému stolu.

66.

Aniž o tom věděli, stali se Dewan a spol. svědky situace naprosto nevídané a mnohými znalci zákulisí císařského dvora nikdy neočekávané a dle jejich představ nemožné.

Státní tajemník Kauvirs zahnaný do kouta, nešťastný a vyděšený.

Ubytoval zajatce nedaleko svých komnat, v místnostech, kde je jásavě přivítal Mikpot. Bylo jim jasné, že se jen tak potulovat po paláci a Neoze nemohou, ale první myšlenky na to, že si je Kauvirs drží jako rukojmí a pojistku, brzy padly.

Tajemník ve své nemohoucí zoufalosti potřeboval společnost. K snídani, ke svačině, po obědě, i u kávy.

Netrvalo to dlouho, když se u večere místo nejisté konverzace ozval ohlušující rachot.

„Co se to děje?“

Amanita si vybavila – paníbohová, to už je tak dávno – téměř totožnou situaci.

Verenie. Poklidná svačina a do ní hukot imperiálního vojska.

Až na tajemníka, který nemohl a ani po tom netoužil, se vrhli k oknu.

„Treovy lodě,“ řekl chmurně Kauvirs za jejich zády. „A je to v hajzlu.“

Štíhlé trupy obrovských křižníků prosvištěly atmosférou, někde za obzorem se ve stratosféře obrátily, aby demonstrovaly vyspělou a nebezpečnou konstrukci, a vrátily se zpět.

Celý palác, celá Neoha i okolní Central už byl u oken, na ulicích či na střechách. Něco takového nemůžete ignorovat.

Lodě zaujaly bitevní formaci a pokračovaly v plnění rozkazů.

Spustily palbu.

67.

Soonar seděla přímo naproti dveřím. Čekala. Čekala už několikátý den, Hostak se tu objevil jen jednou a jak se zdálo, měl naspěch. Zářil jako supernova. Prohodil několik slov, z nichž poznala, že se převelice těší na jejich delší společný život a ať si tu trochu čekání zkrátí třeba četbou instruktážní erotické literatury. Bůhví co – a Soonar to raději nechtěla vědět – ho na nějaký čas zaměstnalo.

Nezbývalo jí nic jiného, než vsadit na zoufalý odpor. Z bohatě vybaveného pokoje jí padla do ruky kovová židle, jejíž nohy a opěradlo zdobila dlouhá řada pitoreskních figurek.

Než konkubína, to raději poprava na státní útraty.

„To chce klid,“ radila jí Klika neobyčejně protivně boдрým tónem, „Máš přece Neuvěřitelnou Kliku.“

„Jistě. Do té doby, než půjdu k nejbližšímu drtiči odpadků,“ procedila Soonar skrze zuby.

Zvuky z chodby do místnosti zaléhaly docela jasně. V jednu chvíli se už už rozmachovala, když chodbou prošla stráž. Procházela jí každou čtvrt hodinu.

Princeznino podvědomí se tomuto scénáři rychle podřídilo. Proto automaticky pozvedla židli a stoupla si proti dveřím, když se ozvaly kroky mimo určený čas. Rychlé kroky.

Sotva se zasunuly do stěny, mávla Soonar svou neforemnou zbraní.

S tichým A sakra se jí k nohám složila obrovitá postava gardisty bez přilbice.

A sakra, stačila Soonar ještě říct, než ji ten druhý bleskurychle odzbrojil a sevřel do náručí, aby mu nevyškřábala oči.

Postrkoval ji potom dlouhými nekonečnými chodbami napříč celým císařským palácem, aniž by tím vzbudil jakýkoliv zájem.

Zdálo se, že všichni, které potkali, mají jaksi naspěch.

Něco se dělo, to bylo jisté.

„Já ti to říkala,“ zašeptala Klika, „Není nadto mít po ruce mně.“

„Cože?“

„Ale nic.“

Gardista dovedl princeznu až posledním dveřím, vstrčil ji za ně – a ponechal osudu.

„Hostak?“ zeptala se tiše Soonar, hledíc na vysoké opěradlo křesla.

„Tak ten už má svých starostí dost,“ odpověděla jí Klika a stejnými slovy i muž v křesle.

Kauvirs se pomalu otočil.

68.

„Vzhledem k tomu, že jste mi pomohla vyřešit tu nepříjemnou záležitost s Hostakem – i když jste to nejspíš neměla v úmyslu – mohu vám slíbit, že v krátké době spatříte rodnou Giocondu. Zanedlouho se budu moci vrátit za císařova záda.“

„Nic nechápu.“

„Pojďte sem. A pomozte mi vstát.“

Opatrně, nejistými krůčky, přistoupila ke křeslu. Kauvirs drapl po její paži a jemným chvatem donutil princeznu proti její vůli k tomu, aby ho zvedla.

Nebyl těžký.

„K oknu.“

Poslechla.

„Už se to pomalu ztrácí, ale protože použili tu správnou ohňostrojovou municí, ještě tak půl hodiny to bude k poznání. Císař je jistě velmi spokojený.“

SLÁVA CÍSAŘI

AŽ JEŠTĚ DLOUHO VLÁDNE FRANZÍN II.

Tak tohle nechápala. Světélkující mračna na podvečerní obloze se pomalu rozmazávala. Vysoko nad nimi se vznášely kosmické koráby, které tu a tam vystřelily několik raket do míst, kde ohňostrojová písmena vyprchávala rychleji.

„Za chvíli jim dojde municí, ale do té doby to dojde i Franzínovi,“ řekl Kauvirs, „Co přesvědčí vládce o kladném výsledku jeho záměrů víc, než když ho armáda tak jasně ujistí o své loajalitě?“

„Co se vlastně děje? A co Hostak?“

„Kdo?“ zahrál Kauvirs nedovtipného, „Aha, bývalý velitel císařských vojsk.“

„Ale on nikdy – asi chápu.“

„Asi ano. Ted' mě omluvte. Ostatně, vaši přátelé na vás jistě netrpělivě čekají.“

Propustil ji, tentokrát s doprovodem neozbrojeného komorníka.

Bývalý velitel, nápisy, Kauvirs, já – nedokázala si to srovnat v hlavě. Jedině –

Sáhla do kapsáře.

„Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

„Samozřejmě,“ řekla Klika. „Vždyť jsem ti to přece říkala. Jsme v Paláci. Hostak se před nějakým časem pokusil vyslat jasné a konkrétní rozkazy.“

„Pokusil?“

„Zaútočte na císařský palác, abych to řekla jednoduše.“

„Ale ty lodě –“

„Vždyť říkám, že pokusil. Jenže Odpočinková větev ho odposlouchávala – vždyť jsem ti přece říkala, že se nemusíš bát. A tak jsme jeho rozkazy změnili.“

„Cože?“

„Nechceš podrobnosti, vid'?“

Soonar nevěděla.

„Máme vás rádi, princezno,“ řekla Klika trochu jiným tónem, „Víte jak dlouho Odpočinkovou větev nikdo nepoužíval? A vy jste slíbila, že se vrátíte. Rozpečetit přísně tajnou elektronickou korespondenci, posílanou z paláce, to zvládnou pomalu i naše Dveře. A pro jistotu jsme ještě nacpali Hostakův podpis pod několik nejasných rozkazů, díky jimž několik desítek divizí padlo do posledního muže na vzdálené planetě, zataženo do léčky. A vytvořili předloňskou jmenovací listinu nového náčelníka generálního štábu. To by ses divila, jak si všichni na tu slávu vzpomněli.“

„Padlo do posledního muže? Ale vždyť oni se vrátí?“

„To bych neřekla. Ani jeden z generálů k tomu nemá důvod. Císařův přímý rozkaz *Zvítězit za každou cenu*, je tak vyděsil, že nemají odvahu se vrátit. Řekněme prostě, že jistá planeta se dočkala neplánované

kolonizace.“

Soonar vzdychla a komorník ji zavedl do apartmá, kde na ni čekala netrpělivá skupinka, již vévodil ramenatý a nervózní Dewan Kolfrewr.

69.

Krasy.

Dewan se zašklebil, zabouchl za sebou dveře a natáhl nohu. Hubený potkan reflexivně uskočil. Kolfrewr jen mávl rukou a odrazil se, aby velkým skokem dopadl na postel. Konečně doma!

Žádná politika, písečné planety, čarodějové, blázniví vynálezci. A žádné princezny.

Ležel na zádech a hleděl do stropu, za jeho nepřítomnosti na něm přibylo několik skvrn a jedna pořádná pavučina. Dewan chvíli hledal jejího majitele, našel ho napůl ukrytého po odloupenou omítkou. Jediné změny. Jinak zůstalo všechno při starém, dvě skříně, stolek v rohu, židle a mrňavé okno. Tohle byl domov. Ať už Qwertz vyprávěl o Moansoonu cokoliv a ať už chtěl Dewan za nějaký čas využít Kauvirsovy nabídky a zařídít se někde na periferii, v nějakém tom malém, směšném domečku s koupelnou, klimatizací a protiplísňovými filtry. Ale zatím, na pár neděl tu zůstane, bude se jen válet, chodit na pivo do výčepu přes ulici a pokusí se tu a tam střelít nějaký paš. Než si odpočine. Potom se uvidí.

Nejdůležitější je navázat na kontinuitu někdejšího klidného života. Zapomenout na ten bláznivec.

Zavřel oči a nechal se ukolébat svými představami.

Potom někdo zabušil na dveře.

Znovu.

„Jděte do háje!“

Bušení nabralo na frekvenci a Dewan, vytržený ze snu, vztekle vstal. Dveře se rozlétly.

„Do háje!“ zaúpěl nájemník vyděšeně.

Ve dveřích stála Soonar.

„Musíš mi pomoci,“ řekla a schovala Kliku,

jíž předtím použila jako klepadla. Dewan se zřítíl zpátky na postel.

„Nejsem, neexistuju. Císařství mě nezajímá, Moansoon mě nezajímá a Gioconda jakbysmet.“

Princezna zavřela dveře.

„Ale, jde o víc,“ řekla a sedla si na kraj lůžka, „Dewane. Potřebujeme tě.“

„Galaxie mě nezajímá. A co tu vlastně děláte, Jasnosti? Měla jste sedět v lodi na Giokundu? Tohle nedává smysl.“

„Copak všechno musí dávat smysl? Ber život tak, jak jde. A teď nejde o vesmír. Situace je horší.“

„Cožpak to všechno neskončilo?“ ozvalo se tlumené zaúpění, neboť Kolfrewr ukryl hlavu pod polštář.

„Ale ano, skončilo.“

„A to bude pokračování?“

„Když to bude mít úspěch, tak možná. Ale teď na to zapomeň. Pft se dostal do maléru.“

Zpod lůžkovin se ozvalo nevěřicné zachrochtání.

„Tak se zvedej. Mikpot čeká dole. Tak půjdeš už, konečně!“

Dloubla ho pod žebra a Dewan se posadil.

Proč by vlastně nešel?

Ten potrhlý vynálezce z malérů nejspíš nikdy nevychází a když už se kvůli němu obtěžovali až za mnou, bude to asi vážné. A pravděpodobně zajímavé. Chtějí mou pomoc, na to nesmím zapomenout.

Nic nepotěší víc, než vědomí vlastní nepostradatelnosti. Dewan vstal, urovňal postel a s povzdechem se rozloučil se svým doupětem.

Už se sem nevrátím, příště se rovnou přestěhuji, třeba mě nenajdou. Do domečku s koupelnou a klimatizací. Až zachráním Pfta. Přece jenom to není žádná princezna a udělat něco pro přítele by neměl být tak velký problém.

Soonar se na něj usmála.

„Jdeme?“

Kývl.

Hlavně, že nejde o záchranu Galaxie.

Teprve na schodech si uvědomil, že jde

zachraňovat ukázkově šíleného konstruktora s
partou lidí, kteří jako skupina prostě nemohli
držet pohromadě.

Paníbohová!
Ale bylo už pozdě.

KONEC

Petr Vyhlídka, © 2006

<http://www.fext.cz>

toto vydání: leden 2009

Další knihy, které můžete najít na

www.fext.cz/whitehole/

Nesnáze v čase

Vesmírná opera o pilotovi s hlubokou rodinnou tradicí průšvihů.

Víra z kamene a srdce z kovu

Zapadlá kolonie na planetě Fisaga má problém, do kterého Pietu Corianovi nic není. Až na to, že má odvést do bezpečí jistý náklad.

Není nocí bez Měsíce

Deset fantasy povídek ze současnosti a nedávné minulosti

Jezdci na vlnách světla

Třicet sedm krátkých a velmi krátkých povídek

Zmizení doktora Fausta

Rádoby vtipná skoro detektivka. Ztratil se spisovatel a po jeho stopě se vydává celá řada pátračů.

Hvězdodrap

Město pod jednou střechou, lidé a roboti, a jak to vypadá, něco nekalého ťuká.

Dewan a princezna Soonar

Galaktická říše se ocitá na okraji ekonomické propasti, kníže Giokond na okraji psychického zhroucení; ztratila se mu dcera. Za účelem jejího nalezení si najal hrdinu. Pravda, trochu poznamenaného ztrátou paměti, ale ono to nějak dopadne.

Černá věž

Před lety odešel čaroděj Alfirk do exilu našeho světa. Dlouhé roky žil v klidu a na svůj původní domov téměř zapomněl. Jenže se stalo něco, co oba světy na krátký okamžik spojilo. Došlo k únosu, na první pohled nelogickému: co může nabídnout Země jiným světům? Možná jde o banalitu, možná jde o víc.